

SANDRA BROWN  
DILEMA (NOT EVEN FOR LOVE)

Capitolul 1

Bărbatul termină șampania din cupa fragilă de cristal și o așeză pe tava de argint ținută cu îndemânare de un chelner aflat în trecere. Chelnerul, îmbrăcat în smoching, se opri un moment pentru ca bărbatul să-și poată lua un alt pahar de vin spumos, apoi dispăru în mulțimea invitaților care stăteau de vorbă.

Reeves Grant sorbi din paharul de șampanie proaspătă, întrebându-se de ce îl luase. Nu avusese chef de șampanie. Dintr-odată, parcă totul i se părea amar. Chiar și cel mai scump vin din lume îi lăsa în gură un gust de cocleală. Ochii lui verzi, disprețuitori, examinară adunarea de celebrități și VIP-uri, cu o expresie de plictiseală tolerantă.

O stea franceză de cinema, cam bătrâioară, dar încă foarte frumoasă, se agăța strategic de brațul noului său soț, un magnat la petrolului din Tulsa, Oklahoma. Un atlet german, câștigătorul medaliei olimpice de aur la o probă de alergări, înghesuia cu seriozitate o prințesă senzuală dintr-o țară mediteraneană, dar aceasta îl ignora cu încăpățănare. Un designer de modă din New York și „protejatul și tovarășul lui”, amândoi îmbrăcați în smochinguri roz, strălucitoare întrețineau un grup de ascultători avizi,

cu o povestire răutăcioasă despre un fotomodel vestit care se îngrășase cu douăzeci de kilograme și venise la ei să comande o garderoba care să-i mascheze silueta.

În general, mulțimea era alcătuită din oameni bogați, faimoși sau importanți. Sau o combinație din toate aceste trei categorii. Sau, pur și simplu, scandalos de notorii, dintr-un motiv sau altul.

Gazda somptuoasei recepții îi întâmpina cu multă grație. Înalt, puternic și zvelt, el arăta exact ceea ce era, un industriaș elvețian cu o avere incalculabilă. Părul blond și privirea albastră îi asigurau un loc pe lista „oamenilor frumoși” ai lumii.

Ochii lui neascultători, de culoarea oțelului, refuzau comanda creierului și se îndreptau fără greș spre femeia care stătea alături de milionar. Aceasta era îmbrăcată într-o rochie albă, strălucitoare. Albă, pentru Dumnezeu! Își spusese el în ciudat. Cele douăzeci și patru de ore ce trecuseră nu estompaseră imaginea frumuseții ei din memoria lui Reeves Grant. Rochia Dior cu un singur umăr putea rivaliza cu oricare alta din încăpere. Colierul cu diamante și opale ce îi înconjură gâtul zvelt era la fel de distins ca oricare din bijuteriile cu care se împodobiseră celelalte doamne, iar simplitatea lui era aproape virtuoasă prin comparație cu acestea.

Părul ei fusese pieptănat cu atenție pentru această ocazie deosebită. Nu era lăsat liber, așa cum îl văzuse Reeves ultima dată. Era ridicat într-un coc deasupra capului. Dar agrafele secrete parcă nu aveau suficientă putere asupra acestor șuvițe negre și bogate, dintre care unele scăpaseră deja din strânsoarea lor. La cea mai mică atingere – să zicem, de exemplu, sub mângâierea degetelor unui bărbat – probabil că întreaga coamă de păr s-ar fi desfăcut înconjurând acea mână fericită.

La naiba! Ce te-a apucat? se întrebă el în gând. Era o prostie. Și, cu toate acestea, împins parcă de o dorință masochistă, nu-și putea lua ochii de la ea. Își repeta întruna întrebarea în gând: Ce făcea femeia în librăria aceea aseară? Sau, și mai bine, ce făcea aici? Printre toți acești oameni? Cu oamenii ăștia? Cu bărbatul acela? Micul apartament modest de deasupra librăriei și această sală somptuoasă de recepție, cu plafonul acoperit de fresce aurite, cu pardoseala de marmură și candelabrele strălucitoare nu aveau nimic în comun. Locul ei nu era aici. Locul ei era în bucătărioara aceea minusculă, cu strecurătoarea aceea nostimă și mirosul de cafea proaspătă. Parcă o vedea și acum ghemuită pe un colț de canapea, cu una din perne așezată comod sub sâni... La naiba! Lăsând șampania nebăută până la fund, puse paharul pe o măsuță. Aparatul de fotografiat marca Nikon îi atârna de gât, legat cu un șnur subțire de piele; îl potrivea. Era atât de obișnuit cu aparatul de fotografiat, încât îl considera ca fiind o parte din el însuși, și nu părea nepotrivit cu hainele de seară. Mulțimea de oameni, obișnuiți să fie fotografiați, părea să nu acorde nicio importanță aparatului, în timp ce Reeves își croia drum printre ei, cu ochii ațintiți la profilul de camee al femeii care acum dădea mâna cu un diplomat belgian. Bărbatul de lângă ea tocmai i-l prezentase.

Femeia se aplecase deasupra bărbatului care era cu câțiva centimetri mai scund decât ea și îi vorbea foarte curtenitor, însă Reeves nu înțelese ce anume îi spunea și ridică aparatul în dreptul ochilor lui de expert. Ajustă inelul din jurul lentilei până când trăsăturile delicate ale chipului ei ajunseră în centrul imaginii.

Tocmai primea cu multă grație sărutul oficial al diplomatului depus pe mâna ei, când fotograficul apăsă

pe declanșator. Blițul automat al aparatului o făcu să tresară și întoarse capul spre direcția de unde venea acesta. Bărbatul acționa rapid din nou inelul de ajustare a clarității în timp ce fața ei era întoarsă spre el. Femeia avea un zâmbet timid, dar conștient de sine, în momentul în care bărbatul apăsă din nou pe declanșator.

De astă dată, lumina blițului o izbi direct în o ochi și o orbi pentru o clipă. O pădure întunecată de gene clipi de câteva ori înainte ca ochii ei cenușii să-și recapete vederea. Fotografii lăsă încet aparatul în jos din dreptul ochilor a căror privire verde o străpungea cu o strălucire feroce, acuzatoare.

Zâmbetul grațios al femeii îngheță pentru o clipă, după care se stinse de tot. Ochii ei se măriră în mod vizibil. Inelele misterioase din jurul irisului deveniră mai închise la culoare.

Limba îndrăzneată și roz ieși să umezească buzele devenite brusc prea uscate. Apoi, buzele formară un O mic, rotund și surprins.

Reeves văzuse această expresie de mirare și precauție chiar cu o seară înainte. Plouase. Tunetul bubuise printre aleile înguste și se lovise apoi de zidurile de piatră ale clădirilor vechi din Lucerna, Elveția. Ploaia curgea peste capul lui descoperit.

Dar, dintr-o dată, furtuna încetase să-l mai preocupe. Când îi văzuse chipul prin ușa de sticlă a librăriei, toate celelalte simțuri încetaseră să mai funcționeze, în timp ce văzul îi acaparase toată atenția, devorând imaginea femeii.

— Oh! exclamase Jordan Hadlock. Luată prin surprindere, strânse cu putere la piept cartea grea, când un alt tunet zgudui geamurile vitrinei. Apoi își dădu seama că zăngănitul geamului nu era numai

rezultatul tunetului. Cineva bătea cu putere în ușă.

De acolo, de sus, unde stătea cocoțată pe scara rezemată de rafturile cu cărți, putea să vadă foarte bine ușa din față a magazinului. Dar când închisese librăria cu câteva ore mai înainte, trăsese și obloanele opace. Cel care înfrunta acum furtuna și bătea insistent la ușă nu se vedea decât ca o siluetă desenată de lumina fulgerului.

După mărime și formă părea să fie silueta unui bărbat, își făcuse mâinile căuș și încerca să privească înăuntru pe lângă oblon. Jordan îl auzi cum rostea o înjurătură ce nu trebuia pronunțată cu voce tare, după care bătăile reîncepură, de astă dată și mai înversunate.

Jordan coborî încet de pe scară, în timp ce inima îi bătea aproape la fel de tare ca loviturile în ușă și ocoli cutiile cu cărți și ziare, oprindu-se la câțiva metri de aceasta.

Un alt fulger contura silueta masivă a bărbatului care stătea cu picioarele depărtate și mâinile în solduri. Oaspetele ei devenea tot mai nerăbdător cu fiecare secundă. Femeia șovăia încercând să-și cântărească opțiunile. Era periculos să deschidă ușa, așa de târziu, unui bărbat care, evident, era foarte furios. Cu toate acestea, dacă ar fi avut vreo intenție dușmănoasă, cu siguranță că nu și-ar fi anunțat prezența cu atâta zgomot. Poate că avea nevoie de ajutor. Să fie vreo urgență medicală? Părea în mod clar disperat.

Fără a mai aștepta să se răzgândească, femeia se duse la ușă și desfăcu obloanele suficient de mult ca să vadă afară. Lumina din interiorul librăriei căzu pe un piept lat, îmbrăcat cu o cămașă de bumbac, pe care ploaia o lipise de piele. Cămașa era descheiată la gât și ochii ei curioși se urcară de la mușchii puternici ai

gâtului către față.

Ochii i se lărgiră de un interes pur feminin. Deși trăsăturile erau parcă modelate cu dalta, aveau o expresie tristă, tulburată, chipul omului nu era amenințător. Privea cu atenție bărbia fermă, nasul lung și subțire și ochii verzi, când una dintre sprâncene se ridică într-o întrebare mută. Parcă o întreba: Ei bine, ai de gând să stai acolo și să te zgâiești la mine, sau îmi deschizi ușa?

Da, avea de gând să-i deschidă.

Lăsă oblonul, dădu zăvorul la o parte, învârti de butonul de alamă și deschise ușa. Două sacoșe pe care nu le observase fură aruncate prin deschizătură, mai s-o nimerească peste picioare. Femeia se trase într-o parte, căci stropii reci de ploaie îi udară picioarele goale când sacoșele aterizară pe podea. Una era din piele cafenie, cealaltă din pânză de cort marinărească.

Omul se năpusti în cameră la câteva secunde după bagajul lui, se întoarse și trânti ușa ce se închise în urma lui. Se răsuci pe călcâie, gata să arunce o observație răutăcioasă cu privire la ezitarea ei de a-i deschide ușa, dar cuvintele îi amuțiră pe buze când se uită la Jordan.

Cei doi se priviră lung câteva clipe, fără niciun fel de expresie, fără să rostească un cuvânt, examinându-se îndelung. Mai trecură câteva secunde în care respirația lor începu să se audă. A lui era ușoară și rapidă din cauza eforturilor făcute recent; a ei se potrivea cu a lui din motive încă nedefinite. În cameră nu se mai auzea nimic altceva decât picăturile de ploaie ce se scurgeau de pe Reeves și cădeau pe pardoseală.

Jordan își desprinsе privirile de la bărbat și le îndreptă spre pardoseală, unde începuse să se formeze deja o mică băltoacă în jurul ghetelor bărbatului.

— N-ai un prosop? întrebă el fără prea multe menajamente.

— Ce? facu ea, confuză și dezorientată.

— Ai un prosop? repetă el.

— O, da... o clipă.

Fata traversă în fugă camera, aprinse lumina de pe scări și o luă la goană de parcă ar fi fugărit-o diavolul. Înhață un prosop de pe cea mai apropiată bară din baie, își dădu seama că era cel pe care îl folosisese ea după duș, îl aruncă pe podea, mormăind insulte la adresa propriei prostii și deschise dulapul cu lenjeria ca să ia un prosop curat și, ca să fie mai sigură, apucă două.

În timp ce alerga în jos pe scară, își recăpăta controlul, se opri să tragă aer în piept, apoi porni din nou, de astă dată într-un ritm ceva mai liniștit și mai rezonabil. Ce o apucase?

Bărbatul stătea exact în același loc, examinând din priviri rafturile din apropiere. Își înclină capul ca să citească un titlu de carte, iar Jordan observă cum apa se scurgea în râulețe de argint și pătrundea pe sub gulerul cămășii.

— Am adus două. Se pare că o să ai nevoie de ele, spuse ea, întinzându-i unul.

— Mulțumesc, spuse el scurt și își îngropă fața în țesătura flaușată absorbantă. Își ținu acolo fața nemișcată câteva secunde, după care se șterse cu prosopul pe părul negru ciufulit și pe gât, trecând rapid peste triumghiul adânc, unde cămașa era descheiată. Părul des de pe piept era cârlionțat și ud. Jordan își luă repede privirile de acolo.

Privi în jos la băltoaca tot mai mare de la picioarele lui.

— Ți-am făcut mizerie pe podea, spuse el. Scuză-mă.

— Nu face nimic, am să șterg cu mopul. Cine...

— O, la naiba, îmi cer scuze încă o dată. Sunt Reeves Grant.

Îi întinse mâna și Jordan se stăpâni la timp să nu se ferească din fața ei. Din motive neclare, i se părea foarte riscant să-l atingă, fie chiar și numai pentru o strângere de mână prietenoasă. Nu știa ce primejdie anume ar fi să-l atingă. Dar simțea că un contact fizic cu el este periculos.

Și așa fusese. Își înghițise temerea nejustificată și îi întinsese mâna. În momentul în care degetele bărbatului se strânseseră în jurul degetelor ei, simți cum mușchii inimii i se contractă exact la fel și, pentru o clipă, crezuse că nu va mai putea respira. Dar, spre marea ei ușurare, impulsurile involuntare ale creierului preluară comanda și reuși să tragă suficient aer în piept ca să poată murmura:

— Jordan Hadlock.

Deși bărbatul parcă nu avea chef să dea drumul mâinii, Jordan și-o retrase din strânsoarea lui.

— Mulțumesc că mi-ați dat voie să intru, spuse ei.

— Ce faceți afară pe o noapte ca asta? Mă căutați dintr-un motiv anume?

Bărbatul zâmbi trist.

— Nu. Mi-ar plăcea să pot spune că este atât de simplu. Am sosit după-amiaza aceasta - de fapt pe întuneric. N-am mai fost niciodată la Lucerna și voiam să fac niște cercetări înainte să iau o cameră. Am dat drumul mașinii, apoi m-am plimbat pe mal un timp, am mâncat ceva și pe urmă am început să hoinăresc prin orașul vechi. Dar atunci a izbucnit furtuna și m-am simțit complet pierdut.



Zâmbi spre ea rușinat, fâstâcit și fata izbucni în râs.

— Nu fiți chiar așa de aspru. Este foarte ușor să te rătăcești dacă nu cunoști orașul vechi.

— Da, numai că eu sunt călător cu experiență. Am cutreierat toată lumea și sunt cunoscut pentru faptul că „știu să mă descurc”. Sper că n-o să mă dai de gol că mi-am compromis reputația în seara aceasta? șopti el pe un ton conspirativ.

— Promit, șopti ea pe același ton. Apoi îl întrebă: Cu ce vă ocupați de cutreierați întreaga lume, domnule Grant?

— Sunt fotoreporter. De cele mai multe ori lucrez pe cont propriu. Uneori fac echipă cu cei de la știri, dacă unul dintre oamenii lor nu e disponibil.

Fata deschise ochii mari, cu uimire.

— Reeves Grant. Sunteți, așadar, acel R. Grant? El dădu afirmativ din cap.

— Am văzut des fotografiile dumneavoastră. Citesc foarte multe reviste. Zâmbi arătând cu mâna spre rafturile cu cărți. Munca dumneavoastră trebuie să fie fascinantă, spuse ea.

Bărbatul ridică modest din umeri.

— Ei, mă ajută să-mi plătesc chiria. Sau m-ar ajuta dacă aș avea o adresă. Locuiesc prin hoteluri în cea mai mare parte a timpului, spuse el. Oricum, nici n-am cuvinte să vă spun ce mană cerească a fost magazinul dumneavoastră. Rătăceam pe-aici, prin ploaie, de peste o jumătate de oră și atunci am văzut luminile aprinse aici. Nu-mi venea să-mi cred ochilor când am văzut ce scrie pe ușă. O librărie englezească! Un semn prietenos în nopte, farul din mijlocul furtunii, spuse el dramatic, iar Jordan râse din nou.

— Ei, nu este chiar așa de impresionant, spuse ea zâmbind. Dar mă bucur că am putut să vă fiu de

folos.

— Aveți telefon? Și puteți să-mi recomandați un hotel înainte să vă distrug de tot pardoseala?

— Răspunsul este da în ambele cazuri.

Se întoarse către casa de marcat de modă veche de pe tejghea și trase un telefon de sub aceasta, împreună cu o broșură foarte uzată.

— Ce hotel preferați? Oricare din cele de pe malul lacului este excelent, dacă bugetul dumneavoastră...

— Decontez cheltuielile, spuse el zâmbind. Puteți alege dumneavoastră.

— Foarte bine. Duse receptorul la ureche, apoi suspină: O, nu!

— Ce s-a întâmplat?

— Telefonul este mort. Îmi pare rău. Uneori, când este o furtună mai puternică...

Vocea femeii rămase suspendată în aer, în timp ce se uita trist la ei. Bărbatul ridică din nou din umeri:

— Nu vă faceți griji din pricina asta. Am să găsesc o cameră dacă mă puteți îndruma.

— Dar, cu ploaia asta, protestă ea. Ce-ar fi să mai stați puțin?

Cuvintele o surprinseră chiar și pe ea, iar bărbatul ridică sprâncenele ușor amuzat. Încercând să-și ascund stânjeneala, femeia spuse repede.

— S-ar putea să se oprească în curând.

Reeves privi pe fereastră furtuna de afară, ce continua să urle cu furie. Tunetele și fulgerele păreau să fi devenit și mai feroce.

— Nu am stofă de martir, recunosc el. Am să mai rămân puțin. Vă deranjez cumva?

— Nu - puneam doar cărțile pe rafturi. Fata făcu un gest către scară.

— Atunci, insist să vă ajut cât timp mai sunt

aici.

— Nu, poate să mai aștepte. Eu...

— Vă datorez măcar atâta lucru, spuse el. Adică, dacă nu vă deranjează hainele mele ude.

O deranjau, dar nu așa cum își închipuia el. Țesătura fină a cămășii bărbatului era încă udă și se lipea de mușchii și oasele de pe trunchiul lui. Blugii, foarte strâmți, erau modelați cam la fel pe șoldurile și coapsele înguste.

— Nu, spuse ea cu un glas șovăitor. Nici eu nu sunt îmbrăcată pentru a primi o vizită. Brusc își dădu seama de felul în care arăta. După ce închisese magazinul, mâncase ceva ușor, făcuse un duș și își pusese apoi cea mai comodă pereche de pantaloni și un pulover de bumbac împletit. Își strânsese părul la spate într-o coadă de cal și îl legase apoi cu o agrafă de бага. Era cu picioarele goale și nu purta sutien – chestiune foarte importantă, descoperită de ochii verzi ce îi parcurgeau trupul zvelt. Alarmată oarecum de privirea lui scrutătoare, Jordan simți cum sfârcurile încep să i se ridice pe sub bluza de bumbac roz și se răsuci, dorind să-i facă să revină la starea inițială de relaxare.

De ce oare nu purta una dintre fustele ei funcționale sau unul din costumele oficiale? Îmbrăcămintea ei de casă făcea ca această situație bizară să pară mai intimă decât o permiteau împrejurările.

Dar intimitatea era acolo și atât de reală, încât părea aproape tangibilă. Simțea deja un fior de anticipare ori de câte ori se uita la Reeves Grant. Anticipare a ce anume? Toată treaba devenea absurdă și era sigură că haosul exista numai în mintea ei. El nu-și dădea seama de aceasta.

Și, într-adevăr, când se uită din nou la el, văzu

că acesta îngenunchease, cu prosopul în mână, și ștergea băltoaca pe care o făcuse.

— Vă rog, nu ștergeți cu asta, spuse ea în timp ce se urca pe scară cu cărțile în brațe.

— Cred că hainele mele s-au uscat destul, iar dacă reușesc să scap și de băltoaca asta, am să mă simt mai puțin vinovat că v-am invadat magazinul. Locuiți aici? Întrebă el pe neașteptate.

— Da, spuse ea. Sus este un mic apartament. Stau aici de trei ani.

— De trei ani? Reeves părea șocat. Sunteți americană. Nu era o întrebare, dar ea răspunse ca și când ar fi fost.

— Da, sunt din Vestul Mijlociu. Acum trei ani, eram într-o situație grea și am venit la Londra. Asociații de afaceri ai tatălui meu m-au ajutat să obțin această slujbă. Exista o rețea de librării englezești în toată Europa, de regulă în orașe mai mici, unde ziarele americane și cele englezești se găsesc mai greu. Evident, ne ocupăm în special de turiștii anglofoni.

— Dar ce s-a întâmplat acum trei ani de ați rămas fără ocupație?

Parcă nu mai auzise nimic altceva și se opri exact asupra aceluși punct din relatarea ei, pe care ea ar fi vrut să-l ocolească. Se simțea tentată să-i spună că asta nu era treaba lui și să schimbe subiectul imediat.

Dar, uitându-se în jos la el, de pe scară, întâlni privirea ochilor verzi ridicați spre ea, cerându-i să spună adevărul. O mână puternică, cu degete suficient de sensibile ca să mânuiască structura delicată a aparatului de fotografiat, se odihnea alături de piciorul ei gol, pe marginea scării.

Jordan își dezlipi privirile din ochii lui și murmură:

— Soțul meu a murit.

Mâinile îi tremurau și își făcu de lucru cu cărțile pe care le alinia pe unul din rafturile de sus. Îi lua mult mai mult timp decât ar fi fost firesc pentru a le așeza ca lumea.

— Ce puneți acolo sus? întrebă el, rupând tăcerea ce se prelungea periculos de mult.

— Filosofie și religie, spuse ea. Bestsellerurile sfat pe rafturile de jos. Cu cât cartea este mai interesantă, cu atât se așază pe un raft mai jos.

Privi în jos spre el și zâmbi poznaș. Omul râse.

— Bună negustorie. Uite, astea sunt ultimele, spuse el întinzându-i cărțile, și se aplecă să le ia.

În acel moment, un alt fulger se văzu foarte aproape de magazin și, după o explozie puternică, lumina se stinse.

Fata își pierdu echilibrul pentru o clipă, dar mâinile lui o cuprinsesă pe după talie ca să-i asigure poziția pe scară.

— Ai pățit ceva? întrebă el în întunericul ce se lăsase brusc.

— Nu, răspunse ea cu respirația tăiată.

Îi simțea mâinile calde prin țesătura subțire a pulloverului. Căută cu piciorul treapta acum invizibilă și coborî încet jos, până atinse podeaua.

— Mi-e teamă că primele dumneavoastră impresii de la Lucerna vor fi cam proaste, spuse ea cu voce tremurătoare. Mâinile lui stăteau încă ferm în jurul taliei ei.

— Aș spune că primele mele impresii au fost încântătoare.

Vocea lui vibra de intensitate și lucrul acesta o luă prin surprindere. Mâinile bărbatului se mișcară imperceptibil, până îi cuprinsesă coșul pieptului.

— O să aduc niște lumânări, spuse ea cu voce

nesigură. Se întâmplă destul de frecvent, o să vedeți.

Se îndepărtă repede de el.

— Mă întorc imediat.

— O, nu, mi-e frică de întuneric, spuse el. Vin cu dumneavoastră. Își băgă degetul mare într-o buclă a cordonului ei, astfel că pumnul îi era acum în dreptul coapsei ei.

— Arătați-mi drumul.

Jordan își găsi drumul pe pipăite printre rafturi și stative, împiedicându-se pe întuneric și conștientă tot timpul de silueta ce se desena în urma ei și se lovea de ea la fiecare câțiva pași.

— Trebuie s-o luăm la dreapta pe scară. E cam îngust.

— Sunt chiar în spatele dumneavoastră, spuse el și își puse cealaltă mână pe partea opusă a taliei ei.

Parcurseră în câteva minute scara cufundată în întuneric, pentru că în ungherele întunecate ale acesteia nu reușea să pătrundă nici măcar lumina fulgerului.

— Am ajuns, spuse ea ușurată, când erau deja la etaj. Nu-i era frică de întuneric, nici de furtună, nici de faptul că rămăsese fără curent electric. Era îngrozită de senzațiile pe care i le trezea acest bărbat și atingerea mâinilor lui. Stați aici. Lumânările sunt în bucătărie.

— Mai repede, spuse el.

Jordan râse și se duse spre sertarul unde știa că va găsi lumânări și chibrituri. Acestea erau exact acolo unde trebuia să fie, dar fata nu părea în stare să scapere chibritul. Mâinile îi tremurau și nu îi erau de niciun folos.

— La naiba! înjură ea încet.

— Ce s-a întâmplat? Reeves era chiar în spatele ei. Nu-l auzise venind și scăpă chibriturile din mână. V-

am speriat? întrebă el îngrijorat.

— Da

— Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic. Nu pot să aprind chibritul.

Părea absolut necesar ca lumina să alunge acest întuneric prea complet, prea izolator, prea intim. Apropierea lui o făcea extrem de neliniștită și nesigură.

Reeves luă cutia de chibrituri de pe tejghea, unde o scăpase Jordan. Dintr-o singură mișcare, reuși să aprindă chibritul.

— Mulțumesc, murmură ea, în timp ce ridică lumânarea către flacăra mică. Ridică privirile spre el și descoperi că fața lui era mult prea aproape de a ei.

— Cu plăcere, răspunse Reeves. Se aplecă ușor în față și Jordan rămase cu răsuflarea tăiată, gândindu-se că poate avea de gând s-o sărute. Dar el nu făcu decât să sufle ușor în chibrit care se stinse, lăsând fumul să stăruie între fețele lor.

Oare ce simțea Jordan, ușurare sau dezamăgire? Se depărtă în grabă de el și se duse spre ușa care făcea legătura dintre micuța bucătărioară și living.

— Mai am lumânări și aici, spuse ea, simțindu-se datoră să dea o explicație. Traversă repede încăperea în timp ce lumânarea îi asigura un mic cerc de lumină și se opri de mai multe ori pentru a aprinde alte lumânări parfumate. În curând, camera era scăldată într-o strălucire caldă și înmiresmată.

— Dar știu că aveți câteva lumânări, o tachină el din așa bucătăriei, unde mai fusese aprinsă o altă duzină de lumânări.

— Sunt pentru scopuri estetice dar, uneori, după cum vedeți, pot avea și o destinație funcțională.

Se opri stânjenită, cu picioarele goale adunate unui lângă altul, cu mâinile încleștate în față. Acum ce

să mai facă?

— Vreți puțină cafea? întrebă ea.

— Dar curentul electric?

— Am o sobă cu gaz.

— Grozav. Sună foarte bine.

Jordan se apropie de el, luând și unul din sfeșnicele mari, cu mâner de alamă. Reeves se dădu la o parte și fata trecu pe lângă el pentru a intra în bucătărie.

— Să nu vă simțiți obligată să vă ocupați de mine, spuse el în timp ce Jordan umplea cafetiera cu apă. Dar nu-mi place să mă plimb pe afară fără a avea nici măcar lumină.

Jordan îi zâmbi peste umăr în timp ce punea cafea cu lingurița în coșulețul de metal

— Ce fel de americană aș mai fi dacă aș refuza să ajut și să alin un concetățean? De unde ești, Reeves?

Reeves, nu domnule Grant?

— Am crescut în California. Am studiat la UCLA. Am început să lucrez ca fotograf profesionist încă din colegiu.

Jordan aprinsese aragazul și pusese cafetiera pe arzător.

— Ascultă, ți s-ar părea cam deplasat dacă mi-aș schimba hainele? Sunt tot ud.

— Da... adică vreau să spun, nu! În niciun caz. Probabil că te simți foarte incomod.

— Mă duc jos să mă schimb în librărie.

— Nu, mergi la baie. Uite, ia și o lumânare ca să-ți aduci bagajele.

Jordan trecu repede pe lângă el și luă o altă lumânare din living.

— Mulțumesc, spuse el luând-o din mâna ei și porni în jos pe scări. Era evident mult mai sigur pe el



decât acum câteva minute, când se poticnea în spatele ei, agățându-se de ea de parcă viața lui ar fi depins de ea. Se întoarse imediat, și Jordan îl îndrumă prin dormitor spre baie, sperând ca aceasta să fie cât de cât aranjată. Știa că era cel puțin un prosop ud care zăcea pe jos. Când locuiești de unul singur, nu acorzi prea multă atenție ordinii.

Când cafeaua fu gata, se întoarse și el, purtând o altă pereche de blugi, o cămașă obișnuită – de astă dată de un galben deschis – și șosete. Fără pantofi.

— Cafeaua miroase bine, spuse el din ușă.

— Stai jos. Am s-o aduc acolo. Bucătăria abia dacă ajunge pentru o singura persoană.

Stătea întins pe canapea, cufundat în pernele adânci dintr-un colț, când ea veni cu tava cu cafea, frișca, zahăr, două lingurițe, cești și farfurioare.

Așeză tava pe măsuța joasă din fața canapelei. De fapt, aceasta era alcătuită din doi elefanți de ceramică, susținând o bucată de sticlă între ei. Turnă cafeaua aburindă, aromată într-una din cești și întrebă:

— Ce să mai pun în cafea?

— Nimic. Am învățat să mă descurc fără lux prin locurile pe unde am fost, așa că m-am obișnuit să beau orice se găsește. Sorbi din lichidul fierbinte. Dacă nu mă înșală simțurile, asta e cafea americană.

Jordan râse.

— Părinții mei îmi trimit cafea în fiecare lună.

— A, delicios. Reeves se linse pe buze.

Își turnă și ea cafea și se așeză în celălalt colț al canapelei. Picioarele lui lungi erau întinse în față. Prin contrast, femeia își strânse picioarele sub ea.

— De ce altceva îți mai este dor de acasă? Întrebarea îi era rostită ca din întâmplare, aproape prea mult din întâmplare. Conținea oare ceva mai mult decât o curiozitate de suprafață?

— Diverse comodități. Fast-food-urile. Serialele de televiziune.

Reeves râse.

— Cam atât. Mi-e dor și de părinții mei, deși anul trecut au fost în vizită la mine. Lucerna este un loc încântător. Elvețienii sunt inteligenți, harnici și binevoitori. Am călătorit mult prin Europa. Într-o zi aș vrea să scriu despre asta. Nici tu nu ești prea des în State. După ce anume duci dorul?

Nu e vorba de o femeie, își spuse ea, în timp ce el începea să-i înșire tot felul de lucruri lipsite de importanță. Nu ar fi rezistat fără o femeie în preajmă. În lumina blândă și palpătoare a lumânărilor, părul lui dobândise o nuanță de ambră, în timp ce cădea în dezordine în jurul capului. Chiar sub ochi, pe pomeți, se întindea o colecție de pistrui ce fuseseră atenuați de lumina fluorescentă puternică din librărie.

Luate separat trăsăturile lui nu erau frumoase la modul clasic. Nasul era cam prea subțire. Iar gura era prea mare. Bărbia era cam voluntară. Dar ochii lui erau de un verde fabulos și umbriți de gene groase, dese. Toate acestea la un loc îl făceau deosebit de atrăgător. Virilitatea lui era de-a dreptul amenințătoare – o primejdie în fața căreia nu putea rezista nicio femeie.

Își purta hainele cu neglijență. Nu se obosise să-și încheie cămașa curată nici măcar atât cât o încheiase pe cea de dinainte, iar părul cârlionțat ce ieșea de sub ea era foarte ispitor.

Jordan își dădu seama că nu mai vorbea.

— Mai vrei cafea? întrebă ea, încercând să tragă suficient aer în piept pentru a putea articula această ofertă.

— Nu, mulțumesc.

Se lăsă din nou liniștea. Reeves o privea de departe, de la celălalt capăt al canapelei. Fără să vrea,

aproape automat, se întinse peste perne și o apucă de mână ce se odihnea pe coapsa ei. Jordan nu-și trase mâna.

Lumânările aruncau umbre uriașe pe pereții camerei intime. Tencuiala albă fusese dată jos de pe perete, lăsând să se vadă cărămizile vechi din spatele ei, ceea ce conferea mai multă personalitate încăperii. Pe pereți se aflau afișe de la concerte, baletе și alte spectacole, în rame subțiri.

Ferestrele înalte și largi de pe unul din pereți aveau draperii cu tonuri de roz, auriu și maro. Aceeași țesătură se regăsea pe canapea și pe pernele înghesuite într-un fotoliu maro. Pardoseala de scândură, strălucind cu o patină pe care numai vârsta o putea da, nu era acoperită de niciun fel de covoare care i-ar fi ascuns frumusețea.

— Îmi place apartamentul tău. Își roti degetul mare pe încheietura mâinii ei, aducând-o aproape într-o stare de hipnoză, apoi coborî mai jos ca să exploreze centrul palmei. Nu se uita la apartamentul ei. Se uita la gura ei.

— Mulțumesc, spuse ea cu vocea îngroșată. L-am... l-am decorat chiar eu. Am îmbrăcat din nou pernele de pe canapea.

— Sunt drăguțe, răspunse el, dar ochii nu i se dezlipeau de pe sâni ei, nu de la canapea. Jordan înghiți în gol când ochii lui se mutară înapoi pe fața ei și se întâlneau cu privirea ei cenușie, încețoșată. Reeves nu mai fusese niciodată în viața lui captivat în așa fel de o pereche de ochi. Culoarea lor ușor cenușie, neobișnuită, crea unicitatea subliniată și mai mult de cercul albastru închis ce înconjura irisul. Dar raritatea lor nu era dată numai de aspectele pur fizice. Aveau o viață și un spirit numai al lor. Banda albastră ce înconjura irisul cenușiu deschis părea să se îngusteze

și să se lățească după cum dorea fata, permițând interlocutorului să arunce numai câte o privire fugară în sufletul ei. Reeves Grant simțea că este absolut necesar să cunoască toate secretele pe care le ascundeau acești ochi vrăjiți.

Privea acum fix în ei și își văzu imaginea reflectată în profunzimea lor. Își dorea să fi fost chiar acolo, în interiorul capului ei, să știe ce gândea. Se apropie mai mult de ea.

Inima lui Jordan bătea atât de tare, încât era sigură că o auzea și el sau o vedea prin țesătura ce se întindea acum peste pieptul ei umflat. Ochii lui erau prea pătrunzători, trupul lui prea cald, mâna lui prea fierbinte, în timp ce continua s-o mângâie pe a ei.

Luptându-se cu impulsul de a se îndrepta spre el, își trase mâna încercând să și-o elibereze. Însă el nu-i dădu drumul ușor. Jordan trase mai ferm și spuse:

— Am să duc astea de aici, dacă nu mai vrei.

Mâna îi tremura când apucă tava. Degetele abia puteau s-o țină.

— Cred că ar trebui să mai încerc să telefonez încă o dată, spuse el fără entuziasm.

Jordan se întoarse în living după ce pusese tava pe masa din bucătărie, iar Reeves puse la loc receptorul în furca telefonului. Ridicând ochii rugători către ea, spuse:

— Tot mort.

Un tunet sublinie acest anunț.

## Capitolul 2

— Dar de ce nu rămâi aici?

Cuvintele fură rostite înainte ca ea să-și poată pune întrebarea dacă era înțelept să le pronunțe. Știa că asta era ceea ce dorea el să audă. Pe moment, nu se gândeau la consecințe. Riscurile evidente nu aveau importanță. Era ceea ce trebuia spus în situația dată.

— Credeam că n-o să-mi propui asta niciodată, spuse el zâmbind larg.

Pentru ca el să nu se pripească, să ajungă la o concluzie greșită, Jordan spuse repede:

— Poți să dormi în dormitor. Eu am să rămân aici, pe canapea.

— Nici nu vreau să aud, ripostă el galant. Doamnele trebuie să-și păstreze întotdeauna patul. Mă culc eu pe canapea.

— Dar nici nu încapi pe ea.

— Dacă ai fi văzut unele dintre locurile în care am dormit în timpul misiunii, ai înțelege cât de somptuoasă pare această canapea.

— Păi, dacă ești sigur.

— Sunt sigur.

— Foarte bine. Atunci, poate vrei să te duci la baie, în timp ce eu pregătesc canapeaua.

— Corect.

Reeves o salută și, ridicând una din sacoșele pe care le adusese mai devreme din librărie, se duse în baie. Se întoarse aproape imediat să ia o lumânare. Zâmbind apoi sardonice, se întoarse în baie.

Jordan scoase în grabă câteva păături și cearșafuri din dormitor și zâmbi când îl auzi cum fredona în timp ce curgea apa. Transformă apoi repede canapeaua într-un simulacru de pat confortabil, umflă perna și îi puse o față de pernă curată. Pe când întindea pătura a doua oară, îl auzi venind în spatele ei.

— E o experiență nemaipomenit de sexy să te speli pe dinți la lumina lumânărilor, râse el.

Era tot îmbrăcat, dar gulerul cămășii îi era ud acolo unde se spălase. Jordan ignoră cuviincios remarca lui aluzivă.

— Mai ai nevoie de altceva? întrebă ea moale.

Bărbatul puse sacoșa la picioare și făcu trei pași înainte, până ajunse la numai câțiva centimetri de ea.

— Nu, am să-ți rămân recunoscător pentru ospitalitate până în cea din urmă zi a vieții mele, draga mea verișoară americană.

Înainte ca Jordan să-și dea scama ce se întâmplă, mâinile lui erau deja pe umerii ei și bărbatul se apleca s-o sărute. Buzele lui le întâlneau pe ale ei într-un sărut zgomot prietenos, cu gura închisă. Nu s-a întâmplat nicio nenorocire, își spuse ea în gând.

Dar când ar fi trebuit să-și retragă mâinile, nu și le retrase. Mâinile lui rămaseră pe umerii fetei - iar degetele începură să se miște ușor, ca într-o mângâiere blândă. Buzele lui ezitau acum deasupra gurii ei. Răsuflările li se amestecară și descoperiră că acest amestec este delicios și se uniră vesel într-o boare invizibilă ce rămase ca o fantomă între gurile lor.

Luând imobilitatea ei țeapănă drept o invitație, buzele îi trecură șovăielnic încă o dată peste ale ei, apoi încă o dată, după care rămaseră să se odihnească pe țesutul lor moale. Apăsarea gurii lui crescuse până când se putu spune că o săruta cu adevărat. Ce ușor ar fi fost să accepte acest sărut, să se rezeme de trupul lui puternic, să se lase pătrunsă de căldura ce emana de la el.

Dar felul în care se pregătea el s-o îmbrățișeze o înspăimânta pe Jordan. Faptul că își pierduse cu totul controlul voinței o alarma. Dacă ceda acum, ar fi fost o capitulare absolută și nu-și putea permite un

asemenea risc. Mâinile ei se îndreptară spre umerii lui și îl împinseră cam cu jumătate de inimă, dar bărbatul acceptă acest gest de descurajare și se îndepărtă de ea.

— Noapte bună, murmură el în timp ce ochii lui se ațintiră în ochii ei.

— Noapte bună, răspunse ea, luând o lumânare și îndreptându-se spre dormitor. Închise ușa și se rezemă apoi de ea, după care trase de câteva ori aer în piept ca să-și revină. Când pulsul îi reveni la normal și se simți ceva mai bine, se duse la baie.

Își dădu cu cremă pe față, se spală pe dinți și își desfăcu părul. Făcu toate aceste gesturi de rutină ca un automat, căci mintea încă i se mai învârtea, iar gândurile trădătoare o purtau la decizia luată cu câteva clipe mai înainte. Oare de ce anume ar fi capabile buzele lui când își dă frâu liber pasiunii? Mâinile care îi mângâiaseră umerii erau numai o prefigurare vagă a talentului lui de a-i stârni simțurile.

Ce nebunie! se dojeni ea în gând, în timp ce lua lumânarea și trecea în dormitor. Omul nu încercase decât să fie politicos. Era un sărut de mulțumire. Prietenesc. Ca între doi concetățeni care se întâlnesc în străinătate. Atât și nimic mai mult.

Puse lumânarea pe noptieră și dădu la o parte cuvertura și cearșafurile colorate. Degetele ei încercau să deschidă fermoarul de la pantaloni când auzi ușa deschizându-se în spatele ei.

Bărbatul era luminat din spate doar de lumânarea lăsată pe măsuta de cafea, dar Jordan observă că nu avea pe el decât pantalonii de la pijama, lăsați pe coapse. Conturul lui umplu complet cadrul ușii, așa cum stătea cu brațele larg deschise, rezemat de o parte și de alta a tocului.

Jordan se uită la el cu un amestec de teamă și

emoție.

Își duse o mână la gât, ca să-și oprească inima, ce părea că avea de gând să-i sară din piept. Pe cealaltă și-o apăsă pe stomac, încercând zadarnic să-și liniștească teama care se zbătea acolo. Se simți neajutorată, prinsă în ceva din care nu avea scăpare. Să fugă? Dar oare chiar voia să fugă?

— Ai de gând să ții? întrebă el calm. Apoi, începu să înainteze către ea.

— Nu știu, răspunse ea sincer, dând din cap disperată.

Bărbatul se opri acum cam la un metru de ea. Îi vedea clar proporțiile admirabile ale trupului și trebui să recunoască în sinea ei că nu mai văzuse până atunci niciun bărbat care să-i stârnească simțurile așa cum o făcea el.

— Nu cred, șopti ea. Apoi, mâinile lui se apropiară pentru a-i prinde obrazii ca într-o cupă și, înclinând-o spre spate, o sărută. Jordan închise ochii în timp ce murmură: Nu, nu am de gând să țin.

De astă dată, nu mai fu nici urmă de șovăială. Buzele lui le prinseră pe ale ei într-un sărut sălbatic. Apoi, gura lui se deschise și nu mai lăsă nici urmă de spațiu pentru contraargumente de niciun fel. Îi posedă gura temeinic, iar fata deschise buzele fără să opună nicio rezistență, recunoscându-i astfel dreptul de proprietate. Limba lui se încolăci senzual în jurul limbii ei și porni apoi mai adânc să exploreze misterele gurii ei. Le luă pe rând, unul câte unul. Mâinile lui o înconjurară delicat și se fixară apoi pe talia ei, ca s-o tragă cât mai aproape, până când trupurile li se confundară. Gura lui trecea jucăușă pe deasupra gurii ei ca s-o necăjească, iar când Jordan scăpă un mic geamăt de frustrare, bărbatul îi răsplăti tenacitatea luându-i din nou gura în stăpânire.



Mâinile ei se ridicară și se încolăciră în jurul gâtului lui. Se lăsară pe pat fără să se despartă și căzură ușor pe pernele ce îi întâmpinară firească, ca și când acolo le-ar fi fost locul.

Bărbatul înălță capul și se uită în jos la ea cu o privire înfierbântată. Vorbi repede, ca și când și-ar fi pregătit de mult ceea ce urma să spună, iar acum, că avea posibilitatea s-o facă, nu voia s-o rateze.

— Părul tău este așa de frumos. Atât de negru și de strălucitor.

Își plimbă degetele printre șuvițele mătăsoase.

— Și ai un ten atât de minunat, că nu ai nevoie de niciun fel de machiaj. Ochii tăi... Dumnezeu, ești splendidă, Jordan. Mai sărută-mă o dată. Te rog...

Femeia nu avu nevoie de alte încurajări. Mâinile ei se încleștară strâns în părul aspru de culoarea chihlimbarului și îi trase fața în jos, către ea. Gurile lor se întâlneau cu aceeași nerăbdare, fiecare din ele fierbinte și umedă, căutând să-și potolească setea abia născută ce părea imposibil de stins.

Bărbatul se desprinsese apoi din izvorul gurii ei și depuse sărutări de-a lungul obrazului și al urechii. Îi gustă lobul urechii cu o limbă moale, ca de catifea. Degetele lui Jordan pipăiau mușchii puternici de pe umeri, în timp ce limba lui capricioasă aluneca pe gâtul ei. Mâna lui se mișca cu multă precizie printre trupurile lor și îi acoperi pieptul.

Degetul mare îi mângâia curios vârful care cerea atenție în mod impertinent.

— Reeves, murmură ca se arcui către el și mai mult. Dintr-o dată, își dădu seama ce era pe cale să facă. Cu o oră în urmă nici nu-l cunoștea pe bărbatul acesta. Iar acum în pat cu el și îi permitea – ba nu, îl implora – s-o sărute și s-o mângâie cu o intimitate fără egal. Nu era vorba de o sărutare banală. Începuse să

facă dragoste. Cu un străin! Își pierduse mințile? Trebuia să înceteze. Imediat.

Dar mâinile lui alunecaseră pe sub puloverul ei și făceau cunoștință cu proeminența blândă a sânilor.

— Reeves, te rog... nu, murmură ea. Nu... nu pot, nu pot...

— Dar eu pot, Jordan Pot. Ca niciodată până acum.

Apoi, îi scoase puloverul peste cap și fata rămase expusă în fața ochilor lui febrili.

— Dumnezeuule, șopti el în timp ce o devora din priviri. Mâinile lui începură s-o mângâie blând, cu o admirație plină de adorație, iar sâni ei răspunseră imediat, plini de dorință, la mișcările degetelor lui.

Stânjenită de felul în care o privea și de modul în care reacționa la atingerea lui, Jordan închise ochii. Gura lui se închise atunci peste sânul ei. Sfârscul cunoscutei atingerea dulce a limbii lui. O trase încet spre el, dar Jordan simțea undeva foarte adânc în trupul ei un fel de siguranță ce luase foc și acum fierbințeala i se răspândea prin vene, lăsând îi urma ei o stare de așteptare. Îl strigă încet pe nume.

Bărbatul ridică imediat capul și întrebă îngrijorat:

— Te doare?

— Nu, nu, îngână ea și îl apucă de cap cu amândouă mâinile, trăgându-l spre ea.

— Jordan, murmură el cu gura înfundată în pielea ei înrourată. Ești delicioasă.

Gura lui continua s-o tortureze și s-o tachineze și Jordan înțelese că e pierdută. Bătălia se terminase înainte de a începe. Iar el învinsese pentru că, de fapt, nu avusese niciun adversar. Jordan se predase. Acum îl dorea la fel de mult cum o dorea și el.

Când Reeves îi dădu jos pantalonii și apoi și

chiloții, Jordan nu schiță niciun gest de împotrăvire. Bărbatul se ridică în picioare, trase de șnurul de la pantalonii de pijama și aceștia alunecară jos pe podea. Se culcă apoi din nou lângă ea și o trase cât mai aproape.

Trupul lui se mișca de-a lungul ei, dorind să simtă detaliile fizice care îi deosebeau. Picioarele lui cu pielea înăsprită de prezența părului se așezară de-a curmezișul peste ea, cu un gest greu și protector. Pieptul lui se freca acum de sânii ei, gâdilându-i cu peria aspră a părului. Degetul mare i se plimba ușor pe un obraz, în timp ce o săruta profund și îndelung.

Mâna lui se plimba acum delicat pe șoldurile ei cu pielea ca mătasea și de-a lungul coapselor, apoi între ele. Trase aer adânc în piept, o dată cu ea, în momentul în care îi atinse poarta feminității. O găsi docilă și gata să-i primească mângâierile.

— Jordan, ești așa de bună. Atât de incredibil de bună.

Degetele lui acționau ca o baghetă magică care îi inunda trupul cu scânteii strălucitoare de extaz. Pe pieptul ei cădea o ploaie de sărutări, în timp ce trupul lui continua să-l mângâie pe al ei. În fiecare clipă, cu fiecare respirație gâfâitoare, îl implora s-o exploreze mai mult, mai departe.

Când nu mai putu să rabde, îl cuprinse strâns. Bărbatul se așeză deasupra ei, dar se abținu suficient, ca s-o poată întreba cu o voce răgușită:

— Jordan, există vreun motiv pentru care nu ar trebui să fac asta?

Da! Erau o sută de motive. Mii. În fața ochilor minții ei apărură imaginea unui alt chip, dar refuză să se uite la el. Dorința ei ajunsese la un asemenea nivel, încât nimic altceva nu mai conta. Reeves o sărutase, o mângâiasse așa cum nu mai făcuse niciun bărbat până

atunci. Nu putea să nege existența pasiunii adormite pe care i-o trezise el. Nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să se întâmple. Dar se întâmplaseră. Iar acum chiar voia ca lucrul acesta să se întâmple. Scutură din cap către pernă.

— Nu, nu există niciun motiv.

Bărbatul își contopi trupul cu al ei cu patimă, iar Jordan își exprimă plăcerea, murmurându-i numele.

— Da, Jordan, da, șopti el răgușit lângă urechea ei. E bine, e minunat.

Făceau un lucru corect și aceasta nu scăpă atenției minții lor. Amândoi își dădeau seama de modul armonios în care trupurile lor se cuplau. Se mișcau într-un ritm perfect de parcă l-ar fi exersat înainte. Nimic nu-i reținea. Nu existau bariere. Inhibițiile erau proscrise.

Și nici nu se grăbeau.

Fiecare mișcare era calculată pentru a mai aduce încă o plăcere. Fiecare mângâiere era lentă și provocatoare, singura ei intenție fiind să provoace plăcere. Se simțeau amândoi ca drogați de esența trupului celuilalt până când momentul culminant explodează asupra lor. Îi străpunse pe amândoi în aceeași clipă ca o rachetă. Reeves își îngropă fața adânc în curba umărului ei. Jordan îl îmbrățișă strâns, desfătându-se cu victoria împlinirii.

— Nu înțeleg, spuse ea și se trase mai aproape de el, odihnindu-și obrazul pe părul negru de pe pieptul lui.

— Ce este de înțeles aici? întrebă el blând. Brațul lui o cuprinse ca într-un leagăn, în timp ce îi mângâia părul cu cealaltă mână.

— Nu-mi stă în fire. Eu... niciodată... n-am mai fost cu niciun bărbat de când soțul meu... recunosc ea sfioasă. Dar, probabil că el n-o va crede. Aproape că

nici ei nu-i venea să creadă. Bărbatul ridică capul de pe pernă și se uită în jos la fața ei, umbrită de lumina singurei lumânări de pe noptieră. Arătătorul lui îi mângâia obrazul, plin încă de iubirea lui.

— Nu trebuie să te justifici și nici să te scuzi pentru asta. Cred că mi-aș fi dat oricum seama.

Jordan ridică ochii și se uită la el.

— Am fost chiar atât de stângace? Întrebă ea.

— Ai fost perfectă. Reeves o sărută blând pe buze. Dar, fizic vorbind, n-am avut senzația că ești foarte des împreună cu un bărbat.

Își afundă din nou capul în adăpostul oferit de umărul lui și el râse încet de stânjeneala ei. Rămaseră întinși în tăcere și gânditori câteva clipe, bucuroși să profite de căldura, de parfumul și de apropierea celuilalt. Apoi, bărbatul vorbi cu o voce gravă, care îi dădea multă încredere:

— Povestește-mi despre soțul tău.

Mâna ei îi mângâia alene coastele și se opri brusc.

— Ne-am căsătorit după ce am terminat colegiul. Am fost căsătoriți patru ani. Apoi, a murit într-un accident de automobil.

— Îmi pare rău. Trebuie să fi fost cumplit de greu pentru tine.

Jordan oftă.

— În momentul când a murit, noi eram deja separați, Reeves. Charles era agent de vânzări – dar fără succes. Trecea dintr-un serviciu în altul, alerga după cai verzi pe pereți, nu reușea niciodată să gândească în mod realist. M-am trambalat și eu după el ani la rând, dintr-un oraș în altul, dintr-un stat în altul, sperând de fiecare dată că voi avea timp să pun perdelele înainte să vină acasă și să-mi împărtășească intențiile lui de a ne muta din nou.

În cele din urmă, m-am săturat de această viață de nomad și l-am părăsit. Am găsit un loc la un ziar, unde scriam articolele despre viața mondenă. Nu era o viață foarte incitantă, dar era stabilă. Charles a tot continuat să mă roage să mă întorc la el, dar am refuzat, până când mi-a promis că se va stabili undeva. Câteva luni mai târziu, a murit.

Reeves răsuflă zgomotos și o trase mai aproape.

— Sper că nu ai niciun fel de remușcări pentru că l-ai părăsit.

Femeia râse scurt.

— Poate că aș fi avut, dar după moartea lui au apărut mai multe foste iubite care mi-au mărturisit spășite tot felul de detalii scabroase. Fuseseră amantele lui cu mult înainte ca eu să mă despart de el.

— După cum se pare, omul era un adevărat învingător, apuse Reeves sarcastic.

— Nu fi prea aspru cu Charles. Așa era firea lui și nu avea nicio vină pentru asta, după cum nu are nimeni dintre noi.

— Cred că ești prea mărinimoasă, șopti el. Îi cuprinse bărbia în căușul mâinii și îi ridică fața pentru a primi un sărut dulce.

Dintr-o dată, lumina se aprinse brusc, iar el o împinse departe de el, după care săriră amândoi în picioare. Când își dădură seama ce se întâmplase, izbucniră în râs.

— Am cunoscut războaie, foamete și inundații și nu mi-am pierdut firea, iar acum era cât pe-acți să fac un atac de cord când a venit lumina.

Își trecu mâna prin păr cu un gest drăgălaș, copilăresc.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

Reeves se uită la ceasul de la mână.

— Două și ceva.

— Ei bine, legătura a fost restabilită într-un timp aproape record, comentă ea râzând.

— Rămâi acolo unde ești, fată dragă, am să mă duc peste tot și sting luminile.

— Chiar așa? întrebă ea. Se așează în capul oaselor și se uită la el uimită cum pășea peste pantalonii de pijama ce zăceau aruncați pe jos.

Sprâncenele lui se lăsară în jos peste ochii pofticioși care savurau priveliștea sânilor ei.

— Ai ceva împotrivă? o necăji el.

Jordan zâmbi ștregărește.

— Nu, dacă vii destul de repede înapoi.

— Ah, femeie nesățioasă ce ești! o tachină el în timp ce ieșea din cameră.

Jordan se lăsă să cadă din nou pe perne, ridicând brațele mult deasupra capului și întinzându-se cu poftă. Oftă profund satisfăcută. Un zâmbet naiv îi arcuia buzele în timp ce privirile îi rătăceau prin cameră, care parcă se schimbaseră de când apăruse aici Reeves Grant.

Ochii îi străluciră o clipă când privirea lor întâlni sticluțele de parfum Lalique de pe măsuța de toaletă. Își trecu în revistă colecția, apoi se întoarse ca s-o examineze cu mai multă atenție. Helmut. Helmut îi dăruise cristalurile acum o săptămână „fără nicio ocazie specială”.

Timp de o clipă, atunci când Reeves o întrebase dacă exista vreun motiv pentru care să nu-și desăvârșească actul iubirii, chipul lui Helmut îi fluturase prin fața ochilor minții. Faptul că își petrecea acum noaptea cu Reeves nu era deloc corect față de Helmut. Cum să rezolve problema aceasta?

Oaie să-i povestească lui Reeves despre Helmut? Firește că nu era absolut deloc treaba lui, dar

ar fi fost bine să scoată totul la lumină chiar de la bun început. Care început? Nu avea niciun motiv să creadă că lucrurile vor merge mai departe de atât. Poate că ar fi mai bine să se abțină până când Reeves îi va mărturisi ce intenții are.

Nu, deocamdată n-o să-i spună nimic.

Dar când Reeves se întoarse în cameră și stinse lumina, ea știa că dorea să fie cinstită cu el.

— Reeves, începu ea în timp ce bărbatul se strecura alături de ea și o cuprindea în brațe. Reeves...

— Le-am stins pe toate. Să lăsăm lumânarea asta să ardă până la capăt? Nu vreau să nu mai fie niciun pic de lumină, pentru că nu mai pot să te văd.

Vocea lui era aspră și buzele lui căutau triumphiul vulnerabil de la baza gâtului ei.

— Reeves...

— Mmm...

— Vreau să... ah... Reeves, te rog... vreau să vorbim.

Mâna lui se plimba pe suprafața netedă a abdomenului ei, în timp ce buzele îi atingeau delicat sânii, făcând ca sfârcurile să se întărească, pline de dorință.

— Chiar vrei să stăm de vorbă? Chiar acum? Întrebă el încă o dată, după care gura lui se așeză etanș peste a ei. Limba lui care se mișca precum o intrusă în gura ei, o împiedica să vorbească, dar nu mai conta. Oricum, uitase ce voia să-i spună.

\*

Helmut Eckherdt îi întinse mâna lui Reeves Gram și exclamă:

— Domnule Grant, v-am văzut foarte rar de când ați sosit. Sper că sunteți mulțumit de cazare și de



mâncare.

Zâmbetul îi lumina chipul frumos, și nu era câtuși de puțin conștient de încordarea dintre fotograf și Jordan.

— Vă mulțumesc, domnule Eckherdt. Mi-a făcut foarte mare plăcere. Sincer.

Ochii lui Reeves alunecară peste Jordan, care stătea sobră și palidă alături de Helmut.

— O, scuză-mă, draga mea, își ceru Helmut iertare și o luă de braț. Domnule Reeves Grant, dați-mi voie să vă fac cunoștință cu doamna Jordan Hadlock. Este încă cetățeană a țării dumneavoastră, dar nu pentru mult timp. Așa sper.

Helmut privi în jos la fața albă a lui Jordan cu un zâmbet plin de adorație, în timp ce fata îi întindea mâna lui Reeves. Acesta nu-i apucă mâna imediat. Făcu o pauză. Sângele îi năvăli lui Jordan în creier și simți că amețește. Simți că i se usucă gura. N-o să spună nimic despre noaptea trecută! Nu poate fi așa de ticălos! Mâna bărbatului se ridică încet și o apucă pe a ei. Degetele lui se strânsură în jurul mâinii ei și Jordan dădu din cap.

— Îmi face plăcere, doamnă Hadlock, rosti el cu o voce de mătase.

— Și mie, murmură ea.

— În zilele următoare o să-l vezi foarte des pe Reeves - pot să-ți spun Reeves? zise Helmut. Trebuie să faci un reportaj despre mine pentru o revistă americană. Este fotoreporter.

— Cunosc lucrările domnului Grant, spuse calmă Jordan. Privi curajos în ochii lui verzi, ațintiți asupra ei. Am văzut reportajul dumneavoastră despre IRA din Time. Este cuprinzător și interesant. Ați tratat un subiect foarte delicat în mod realist, dar cu multă sensibilitate.

— Vă mulțumesc, doamnă Hadlock. Mă gândeam ca de data aceasta să lucrez la un subiect mai puțin deprimant. Abia așteptam să-l cunosc pe domnul Eckherdt Cred că publicului american o să-i placă un articol despre unul dintre cei mai influenți oameni din lume.

— Aș dori s-o incluzi și pe Jordan în acest articol, Reeves. De fapt, poate că vrei să-ți pregătești aparatul de fotografiat. În câteva minute, am să anunț în public logodna noastră.

Jordan se răsuci imediat cu fața spre el.

— Helmut! strigă ea. De ce... de ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că am vrut să-ți fac o surpriză. Helmut își arată dinții într-un zâmbet larg și fericit. Iar dacă ți-aș fi spus, ai fi inventat alt pretext ca să amâni ceea ce este inevitabil: vei deveni doamna Eckherdt. Este numai o chestiune de timp. Ai consimțit sau nu să te căsătorești cu mine?

În timpul unei excursii recente la Zermatt, ea consimțise într-adevăr să se gândească dacă să se mărite cu el, după ce bărbatul insistase câteva ore la rând. Avea de gând să reia subiectul ceva mai târziu și să-i explice în mod rezonabil că nu este pregătită să se căsătorească din nou. Dar nu mai găsisese niciodată un moment prielnic și acum el urma să dea un aspect oficial lucrurilor, anunțând logodna. Și Reeves! Dumnezeu, cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

Rochia frumoasă pe care Helmut insistase să i-o cumpere pentru această recepție începu s-o strângă brusc. Dintr-o dată simți că în încăpere este o înghesuială cumplită. Șampania pe care o băuse îi fierbea în stomac și amenința să-i vină înapoi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Și în tot acest timp, Reeves stătea acolo și se uita răutăcios la ea.

Jordan simțea că plutește cumva, deconectată de restul lumii, în timp ce îl privea pe Helmut care atrăgea atenția tuturor asupra lor. Treptat, toate conversațiile încetară, capetele se întoarseră, iar tăvile cu mâncăruri sofisticate fură lăsate deoparte. Oaspeții se întorceau politicoși către gazda lor.

— Sunt sigur că cei mai mulți dintre dumneavoastră ați cunoscut-o deja pe Jordan. Îmi face o deosebită plăcere să vă anunț în seara aceasta că, în curând, va deveni soția mea.

Afirmația fu primită cu cele mai felurite reacții. Femeile se uitau la ea cu invidie, bărbații cu apreciere; iar alții, care erau preocupați mai mult de propriile lor povești de dragoste, afișau numai un interes moderat.

Jordan se dădu înapoi în fața ochilor ațintiți asupra ei. Ca în transă, se lăsă trasă de Helmut mai aproape și sărutată pe gură cu un sărut cast. Era conștientă că un aparat de fotografiat își îndreptase blițul spre ei. Reeves o fotografia cum se săruta cu alt bărbat.

Acum, Helmut vorbea din nou:

— Pentru a pecetlui înțelegerea noastră, vreau să-i dăruiesc lui Jordan acest inel.

Scoase din buzunar o cutiuță de catifea pe care o deschise. Luă de acolo un inel de platină în care era fixat cel mai mare, mai ostentativ și mai fără gust diamant șlefuit pe care îl văzuse vreodată Jordan. Îi apucă mâna stângă ce atârna inertă și îi puse inelul în degetul mijlociu. Jordan îl simți acolo greu, ca un lanț cu o ghiulea. Ridică privirile și zâmbi silit. Aparatul de fotografiat sclipi din nou.

Ar fi vrut să se întoarcă spre Reeves și să-i spună să înceteze. Nu era adevărat. Nimic din toate acesta nu conta și nici nu avea vreo legătură cu ceea ce se întâmplase noaptea trecută, dar blițul aparatului

era tot mai insistent. Mulțimea se îndrepta în valuri către ea, ca s-o felicite și să vadă diamantul de pe mâna ei.

Reeves văzu cum Jordan îl apuca înnebunită pe Helmut de mânecă. Sângele îi zvâcnea furios prin vene. Îi venea s-o înșface pe Jordan și s-o zgâlțâie până l-ar fi rugat să se oprească. Iar când ea avea să-l implore s-o ierte în mărinimia lui, el ar fi urmat s-o sărute până când își va da seama, fără nicio urmă de îndoială, că îi aparține lui. Dar ea nu făcu acest lucru. Se rezema de Helmut într-un gest feminin total neajutorat. Reeves nu mai cunoscuse niciodată în viață lui o asemenea furie și gelozie. Buzele ei abia dacă se atinseseră de cele ale lui Helmut, dar Reeves își aminti imediat de gustul lor. Îi șopti ceva lui Helmut, iar Reeves citi pe buzele bărbatului când acesta îi răspunse:

— Desigur, draga mea.

Reeves își băgase mâna în buzunar ca să ia altă lentilă, dar nimeri unul din filtrele de care aparatul lui avea nevoie foarte des. Când văzu că Helmut își apasă din nou buzele pe gura întredeschisă a lui Jordan, degetele lui se strânseră spasmodic. Nu-și dădu seama că sticla spartă îi tăiasse trei degete.

Abia atunci când scoase mâna și văzu că e plină de sânge care picura pe pardoseală se grăbi să ia un șervet de pe masă ca să oprească hemoragia. Helmut făcea acum un alt anunț, firește la rugămintea logodnicei lui.

— Doamnelor și domnilor, întrucât sunteți toți prietenii noștri și în seara aceasta, aici, nu se află reprezentanți ai presei, Jordan vă roagă să nu le relatați nimic despre apropiata noastră căsătorie. Este de înțeles că nu vrea să i se facă publicitate înainte de a lua legătura și cu părinții ei care sunt în Statele

Unite.

Helmut lăasă mulțimea să treacă rânduri-rânduri pe lângă el, scoțând diverse exclamații la adresa perechii ca din povești. Privea la Jordan, care accepta cu multă grație toate urările de bine. Când o matroană îndesată, acoperită toată cu bijuterii, o cuprinse în îmbrățișarea ei sufocantă, Reeves îi întâlnește ochii peste umerii masivi ai femeii.

Naiba s-o ia! Ochii aceia cenușii tiviți cu o margine albastră îl priveau atât de rugători. Erau larg deschiși și temători, se rugau de el și îl paralizau. Dar cum de îndrăznise să-și bată joc de el și acum să-l privească în felul acesta! Privirea lui ca de gheață nu se încălzi niciun pic. Dar indiferența lui era numai aparentă. Nici acum nu știa prea bine ce îi venea să facă, să-i astupe gura mincinoasă cu propria ei mână sau s-o trântască la podea și să facă dragoste cu setea aceea sălbatică pe care o simțea aproape insuportabil acum în șale.

\*

Jordan se lăasă să cadă istovită pe un fotoliu Ludovic al XIV-lea. Privea absentă la pardoseala scumpă de marmură. Una dintre baretele sandalei argintii îi intrase adânc în degetul mic de la picior. Ar fi vrut să-și scoată sandalele și să meargă în picioarele goale, așa cum făcuse noaptea trecută. Noaptea trecută!

Își îndreptă privirile peste pardoseală spre servitoarele și chelnerii care strângeau resturile petrecerii. Unul dintre ei ștergea șampania vărsată pe jos, în timp ce altul golea scrumierele de cristal într-o găleată de alamă. Alți servitori umpleau tăvile cu farfurii goale și șervete folosite.

Reeves și Helmut stăteau în picioare unul lângă altul, în apropierea mesei pe care fusese amenajat bufetul și tăifăsuiau prietenește. Reeves își aruncă în gură o mână de alune și apoi dădu capul pe spate într-un hohot de râs copios, provocat de ceea ce îi spunea Helmut.

Cum reușise ea, Jordan Hadlock, să se bage într-o asemenea încurcătură inadmisibilă? Măcar să-l fi întrebat pentru ce misiune venise la Lucerna. Nu ar fi fost o întrebare logică? Sau dacă el i-ar fi spus că lucrează la un reportaj monden despre un antreprenor elvețian! Oare de ce nu venise vorba despre subiectul lucrării lui? Măcar dacă... dacă...

Și ce s-ar fi întâmplat noaptea trecută dacă Reeves ar fi știut că este mai mult sau mai puțin „combinată” cu Helmut Eckherdt? Ar fi contat asta pentru el?

Helmut era cu cel puțin zece ani mai în vârstă ca Reeves. Era mult mai bogat și atrăgea atenția asupra lui într-o manieră ce îi intimida pe mulți. Cu toate acestea, acum când se uita la el, Jordan văzu că Reeves îl trata pe Helmut ca de la egal la egal. Nu se simțea intimidat de bogăția lui Helmut și nici de puterea pe care o emana industriașul.

Amândoi bărbații erau chipeși. Helmut avea înfățișarea tipică a unui bărbat blond din Alpi, care ar fi făcut cinste oricărui poster turistic. Trupul lui era puternic și viguros, datorită numeroaselor ore pe care le petrecea în sala de antrenament și cu maseorul personal.

Trupul lui Reeves arăta mai vital, astfel că nu avea nevoie de niciun fel de întreținere specială. Fiecare mișcare a lui era grațioasă, firească, dar lăsa să se ghicească forța interioară. Era cât se poate de american. Înfățișarea lui chipeșă amintea de pionierii

tipic americani din care se trăgea.

Jordan îi admira fiecare gest, emoționată de sunetul zglobiu al râsului lui, de târăgănarea moale din voce. Cu o tandrețe născută din amintirile recente, Jordan se uită la mâinile lui care așezau acum aparatul de fotografiat în husa de protecție, apoi o închiseră, după care se întinseră ca să-i strângă mâna lui Helmut. Observă că degetele de la o mână erau învelite într-un șervet. Oare petele acelea erau de sânge?

Noaptea trecută, mâinile acestea talentate o mângâiaseră până când simțise că se pierde sub atingerea lor vrăjită. Fuseseră sensibile la reacțiile ei, nu se grăbiseră cu mângâierile ce îi aduseseră atât de multă plăcere. Urmaseră apoi buzele care îi devoraseră tot trupul. Iar lăcomia lui fusese pe deplin răsplătită.

Iar cuvintele de iubire pe care i le susurase la ureche fuseseră la fel de excitante ca și mângâierile. Charles, soțul ei, fusese un amant silențios. Nu și-ar fi închipuit niciodată că acele frânturi de fraze dezarticulate puteau să transmită atâtea mesaje pline de înțelesuri trupului și sufletului ei.

Noaptea trecută, cuvintele lui fuseseră pline de laude. Oare ce gândea acum, când venea împreună cu Helmut spre ea? Își stăpâni lacrimile ce amenințau să iasă pe la colțurile ochilor și încercă să zâmbească, dar era sigură că nu era decât un efort inutil.

— Draga mea, îmi pare rău că te-am ținut până acum, spuse Helmut. Am câteva chestiuni importante de rezolvat în noaptea asta. Reeves s-a oferit să te conducă cu șalupa chiar până în fața ușii.

Ochii lui Jordan zburară către Reeves, apoi la fel de repede se întoarseră la Helmut.

— Nu este nevoie. Pot să mă duc și singură acasă după ce debarcăm pe chei.

— Nici vorbă, doamnă Hadlock, spuse blând Reeves. I-am promis lui Helmut că n-am să vă pierd din ochi până nu intrați în deplină siguranță pe ușă.

Lui Jordan îi venea să-i ardă o palmă. Își bătea joc în mod intenționat de ea. În timp ce Helmut îi aducea șalul și poșeta de seară de la garderobă, Reeves se rezema nonșalant de o coloană de marmură, examinând-o de sus în jos cu priviri insolente.

— Ești gata, Jordan? întrebă Helmut politico.

— Da.

Helmut insistă să-i conducă până în spatele castelului. Domeniul lui Helmut era situat pe o insulă proprietate privată cu o suprafață de câteva hectare, pe Lacul Lucerna. Casa, dacă îi putem da o denumire atât de modestă, era din cărămidă albă cu ornamente de lemn și cu obloane la ferestre. În pofida arhitecturii ei aparent modeste, era o piesă rară. Interiorul era splendid, iar grădina o adevărată mostră de perfecțiune în domeniul horticulturii.

Helmut îi conduse pe Reeves și pe Jordan prin grădina sculpturală și în josul scărilor de piatră către debarcader privat. Un marinar în uniformă îi ajută să se urce la bordul ambarcațiunii sule, după ce Helmut o sărută pe Jordan, urându-i noapte bună. Helmut închiria adesea bărci cu motor pentru o seară ca să-i ducă și să-i aducă pe oaspeții săi din insulă pe mal. Acestea nu erau ambarcațiuni de lux, dar nici mediocre.



După ce Jordan și Reeves se așezară pe scaunele de pe punte, pilotul porni motorul și se desprinseră de debarcader. Helmut le făcu semn cu mâna până dispărură din vedere, pierzându-se în noapte, acoperiți de pulberea fină apei lăsate în siajul lor.

Jordan stătea foarte încordată pe șezlongul adânc de pânză, tremurând ușor în răcoarea aerului nopții. Se afundă și adânc în capa ei de satin ce ajungea până la pământ. Își ferea privirea de bărbatul așezat pe șezlongul de lângă ea. Timonierul stătea cu spatele spre ei în timp ce pluteau pe apa lină, astfel că erau ca și singuri.

Jordan auzi în întuneric scăpăratul unui chibrit, apoi văzu flacăra acestuia apropiindu-se de capătul unei țigări. Reeves scutură chibritul ca să-l stingă, după care îl puse cu grijă într-un vas cu nisip fixat pe punte. Jordan simți în nări parfumul înțepător al fumului, în timp ce Reeves trăgea adânc din țigară și dădea apoi fumul încet afară.

— Nu știam că fumezi, spuse ea calmă.

Urmă o pauză lungă și Jordan își închipui că bărbatul fie nu auzise, fie își propusese să o ignore. În cele din urmă, acesta spuse:

— Nu fumez. M-am lăsat acum câțiva ani. Tocmai m-am apucat din nou.

— Oh.

Se întoarse cu șezlongul până ce ajunse cu fața spre ea. Se uită fix la ea, cu ochii verzi și reci, și mai trase încă o dată din țigară. Se înecă, tuși, blestemă tusea și aruncă peste bord țigara ce se stinse sfârșind în apa lacului.

— Asta e tot ce poți să spui? „Oh”?

— Reeves, te rog... Eu...

— Scutește-mă de explicații teatrale, i-o reteză

el scurt. Te asigur că n-am nevoie de așa ceva. Ne-am adăpostit în fân în timpul unei furtuni. Foarte romantic. Drăguț, n-am ce spune. Mi-a făcut mare plăcere. Și ție ți-a făcut plăcere. Asta-i tot.

Tăie aerul cu mâna pentru a sublinia că subiectul acesta este închis și Jordan observă din nou degetele bandajate cu șervetul.

Vorbele lui o străpunseseră adânc dar, pentru moment, atenția îi fu distrasă de șervetul pătat de sânge.

— Ce ai pățit la mână? întrebă ea.

— Ce?

Era vizibil agitat. Fiecare mușchi îi era încordat și întins la maximum în închisoarea hainelor.

— Ce? repetă el mai înfierbântat ca și când femeia n-ar fi reacționat așa cum se așteptase el.

— Ce at pățit la mână?

Se uită la ea uimit și furios, apoi în jos, la mână, ca și când ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Oh... ei... m-am tăiat. Nu e nimic.

— Sângerează.

— Acum nu mai sângerează.

— Ești sigur? Poate că...

— Am spus că nu e nimic.

— Lasă-mă să mă uit.

— Dă-o naibii de mână! mugi el. Se ridică în picioare și își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, se duse spre balustrada bărcii și se rezemă de ea. Judecând după modul greoi în care i se ridicau umerii, Jordan își dădea seama că abia putea să respire. Până acum, nu realizase cât era de furios.

Reeves rămase câțva timp lângă balustradă, lovind cu pumnii în lemnul lustruit și privind în gol, spre luminile din Lucerna ce deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce se apropiau de oraș. Jordan

rămăsese cu privirile ațintite pe spatele lui și stătea liniștită. Ardea de dorință să-i spună care era relația dintre ea și Helmut, dar nu era într-o dispoziție sufletească propice pentru explicații calme. Trebuia să-l lase să-i treacă furia, apoi va încerca să-i explice.

Când Reeves se răsuci pe călcâie ajungând cu fața spre ea, Jordan tresări.

— Nu e vorba că aș avea scrupule dacă e să mă culc cu logodnica altui bărbat, spuse el. Numai că m-ai mințit. Disprețuiesc mincinoșii, Jordan.

— Nu te-am...

— Ce părere ar avea Helmut dacă ar ști ce s-a întâmplat noaptea trecută? Poate că diamantul tău ar fi fost ceva mai mic? Sau poate că știe? Poate că vă înțelegeți așa de bine, încât este dispus să-ți treacă cu vederea escapadele ocazionale. Poate că te împarte cu prietenii.

— Încetează? strigă ea și aproape că își pierde echilibrul când sări de pe șezlong și porni pe puntea unde sufla vântul. Nu e vorba de așa ceva. Aveam de gând să-ți povestesc despre Helmut în dimineața aceasta, dar ai fugit, așa e? Când m-am trezit și am văzut că nu mai erai acolo, n-am știut ce să cred: dacă fuseseși un vis incredibil de adevărat sau un coșmar. Am crezut că m-am culcat cu un bărbat tandru și sensibil, dar s-a dovedit a fi un ticălos care s-a furișat afară la primele raze de lumini. Ai vrut o plăcere de o noapte? Așa cum vorbesc băieții la vestiar despre femei?

Lacrimi mari îi ardeau acum ochii, iar ea și le șterse furioasă. Nu ar fi vrut ca el și afle cât de nefericită se simțise când se trezise, mult timp după ce soarele era deja sus și constatase că bărbatul dispăruse fără urmă. Dacă forma trupului lui nu ar fi rămas imprimată în saltea, dacă aroma ușoară a

coloniei lui nu ar mai fi persistat în așternuturi, ar fi putut crede că visase.

Dar semnele cele mai evidente ale trecerii lui rămăseseră pe trupul ei. Buzele îi erau ușor umflate și rănite de ardoarea săruturilor lui. Sâni dureroși îi aminteau de mângâierile lui. Dacă se concentra, își amintea cu mare exactitate senzația pe care o avusese când îl simțise adânc în ea. Nu. Totul fusese cât se poate de real.

— M-am întors după-amiază, dar evident că ai preferat să dispari, ripostă el imediat. Erai acolo, înăuntru, tot timpul cât am bătut la ușă ca un Romeo nefericit?

Da. Fusese acolo. Pe la mijlocul după-amiezei, copleșită de rușine și de disperare pentru ceea ce se întâmplase, închisese magazinul și se dusese sus să se culce. Noaptea precedentă nu dormise prea mult. Helmut îi telefonase ca să-i spună că unul dintre servitorii lui o va lua de acasă și o va însoți pe aleile orașului vechi până la debarcader, unde o va aștepta o barcă cu motor. Trebuia să-și aducă rochia pentru recepție și să se schimbe la castel, unde Helmut ținea întotdeauna un apartament la dispoziția ei.

Tocmai închisese telefonul, când a auzit bătăile în ușa de jos. Privise temătoare în stradă prin obloanele închise de la dormitorul ei și inima i se oprise în piept când văzu soarele strălucind în părul lui Reeves. Acesta încercă din nou mânerul ușii, apoi începu să bată mai tare. O strigă chiar pe nume și se uită în sus, spre fereastră. Jordan sărise la timp înapoi pentru ca el să n-o poată vedea.

De ce nu se dusese imediat jos să deschidă ușa? Ce o făcuse să rămână împietrită pe loc când îl văzuse din nou? Rușinea? Stânjeneala? Poate că în lumina zilei n-o s-o mai găsească la fel de atrăgătoare.

Sau poate că nici ea n-o să-l mai placă la fel de mult. Alungă acest gând. Era cel mai atrăgător bărbat pe care îl văzuse vreodată, la lumina lumânărilor sau în plin soare. Și atunci, ce o împiedicase să alerge jos, să deschidă larg ușa și să i se arunce în brațe?

Teama.

În ultimii câțiva ani, trăise numai cu ea însăși, învățase din propriile greșeli, își sărbătorise singură realizările. Se ținuse izolată, departe de lumea exterioară. Cândva, își încredințase viața în mâinile unui bărbat și totul se terminase în mod dezastruos. După ce îl părăsise în cele din urmă pe Charles, își jurase să nu-și mai încredințeze niciodată viața altcuiva. Moartea timpurie a lui Charles o împiedicase în mod ireversibil să se mai întoarcă la o căsnicie nefericită și nu-și mai permisesese de atunci nici măcar să se atașeze de un bărbat până într-atât încât să devină dependentă de el.

Helmut se ținuse după ea luni de zile, dar prudența o determinase să nu-i accepte în întregime afecțiunea. Aceași prudență o împiedicase să alerge în jos pe scări în după-amiaza aceea și să-l îmbrățișeze pe Reeves cu toată fericirea ce clocotea în ea numai văzându-l.

Dumnezeule mare! Se culcase cu omul acesta. Timp de câteva ore, viața ei fusese în mâinile acestui bărbat! Renunțase la orice fel de autocontrol și subconștientul ei cedase în fața lui. Asta însemna să se joace cu focul, înțelegea cât se poate de bine? Așa că rămăsese acolo și se uitase la el cum scotea o agendă din buzunar, cum smulgea o hârtie și scria apoi în grabă pe ea câteva cuvinte. După aceea, el introdusese hârtia în deschizătura din ușă pentru poștă, iar Jordan luase hotărârea să nu-l mai vadă niciodată.

După ce plecase Reeves, Jordan luase hârtia și o citise, ținând-o cu degetele tremurând.

*Dragă (draga mea, dragă) Jordan,*

*Te rog să mă ierți că am plecat pe furiș fără să-ți spun la revedere, dar dormeai atât de adânc că nu m-a lăsat inima să te trezesc. (Mărturisire: Am tras cu ochiul pe sub pătură. Superb!) Am vrut să iau o cameră (întâmplător, la Europa) și să mă spăl înainte de a mă prezenta din nou la ușa ta. Din păcate, ți-ai ales foarte prost momentul de a te duce după cumpărături. Toată seara voi fi ocupat (afaceri), dar dacă lași lumina aprinsă, trec pe la tine mai târziu. (Amintirile din noaptea trecută mă vor ține pe jar.) Pe curând...*

*Reeves*

Hotărârea ei recentă de a nu-l mai vedea se evaporă pe loc ca o dâră de fum și dispăru în aer. Avea să se descurce cumva cu unul din „cocteilurile mici, intime” ale lui Helmut numai „pentru câțiva prieteni apropiați”. După un timp rezonabil, avea să spună că o doare capul și se va grăbi să vină acasă ca să-l aștepte pe Reeves. O s-o întrebe dacă fusese plecată și atunci o să-i povestească despre Helmut și o să-i explice foarte clar că nu e vorba despre niciun fel de angajament din partea ei. Iar el ar fi spus atunci că se bucură să audă asta și că înțelege. Și avea s-o cuprindă în brațe. S-o sărute.

*Cele mai bune planuri pe care și le face omul...*

— Hai, spune ce ai de spus.

Cuvintele lui aspre o aduseră brusc din trecut în clipa prezentă. Ochii ei împăienjeniți de lacrimi se fixară asupra lui. Vântul îi răscolea părul în șuvițe sălbatice care, combinate cu strălucirea vie a ochilor, îi

dădeau o înfățișare diabolică.

Se gândea, firește, că ea se pregătea să inventeze vreo povestioară ca să explice absența din magazin în acea după-amiază.

— Da, eram acolo, Reeves.

Bărbatul păru surprins de răspunsul ei și liniile aspre din jurul gurii i se înmuiară, dar numai pentru o clipă

— În momentul respectiv, mă gândeam că nu ar mai trebui să ne vedem.

— O, de acord, spuse el. Nu miroase bine când cineva se căsătorește cu unul dintre cei mai bogați oameni din lume și își ia și un amant în același timp. Oamenilor le place să bârfească, știi și tu.

— Nu! Jordan bătu din picior înciudată. Nu știam că Helmut are de gând să anunțe logodna noastră în această seară.

— Dar erați logodiți neoficial?

— Nu. Ei bine, nu tocmai... el...

— Da? o îndemnă el să continue și își încrucișa brațele pe piept într-o atitudine arogantă cât se poate de iritantă.

Jordan își trecu limba peste buzele uscate și încercă să-și dea la o parte șuvițele de păr care îi fluturau pe față.

— Fii rezonabil, Reeves. Nu înțelegi că n-am nimic de-a face cu asta? întrebă ea, făcând un gest vag în direcția castelului de unde tocmai pleaseră.

— Dar vei avea cât de curând. Remarcabilă realizare pentru o vânzătoare din Iowa.

Jordan ignoră remarca sarcastică și continuă:

— Helmut a intrat într-o zi în magazinul meu să cumpere un ziar. Am stat de vorbă. Era fermecător, îi plăcea să flirteze. Nu mi-am făcut niciun fel de probleme. Dar, în aceeași seară, tocmai când mă

pregăteam să închid, a venit în nou și m-a invitat la o cafea.

— Știai cine este? întrebă el pe un ton incisiv.

— Credeam că am văzut... șovăi ea. Apoi, privi direct ochii lui strălucitori și își dădu seama că nu avea rost să mintă, deși el va lua în mod greșit adevărul. Da, spuse ea. Știam cine este.

— Aha!

O forță mai puternică decât mânia o opri să-l pălmuiască peste gura disprețuitoare. Își înghiți furia și continuă pe un ton calm.

— A venit apoi alte câteva zile la rând în magazin și am stat de vorbă. Apoi m-a invitat la masă. Am acceptat. Am început să ne vedem tot mai des până când...

Jordan șovăi din nou, dar el o presă:

— Continuă, Jordan, sunt fascinat.

— A început să-mi facă curte - cadouri, flori, fleacuri scumpe pe care nici nu le doream și nici nu le-am cerut.

Reeves se uită malițios la ea.

— Și ce a primit Helmut în schimbul lor?

— Nimic! exclamă ea. Chiar atunci barca se lovi de stâlpii pontonului și Jordan fu aruncată spre el.

Brațele lui puternice o cuprinseseră imediat și o traseră la pieptul lui. Dar îmbrățișarea lui nu mai era blândă, așa cum fusese noaptea trecută. Mâinile care o țineau erau ca niște gheare de oțel peste brațele ei, iar fața care se apleca spre ea deformată de dezgust.

— Chiar îți închipui că sunt atât de fraier să cred că un bărbat atât de bogat și de versat ca Helmut Eckherdt nu a profitat de asta?

Făcu un gest spre ea, care nu lăsa nicio îndoială cu privire la semnificația lui. Era insultător și umilitor.

Jordan gemu și îl împinse.



— Dă-mi drumul, spuse ea printre dinții încleștați. Să nu mă mai atingi.

Marinarul se apropie de ei încet, iar Reeves își descleștă mâinile de pe brațele ei. Jordan se răsuci pe călcâie evitând privirile curioase ale marinarului și își luă poșeta. Văzu cu coada ochiului cum Reeves își trece pe după umăr cureaua aparatului de fotografiat.

Imediat după ce marinarul o ajută să sară pe chei, Reeves sări alături de ea și o apucă din nou de braț.

— Ți-am spus să nu mai pui mâna pe mine, spuse și încercă să-și smulgă brațul și să se elibereze. Ar fi putut să-și cruțe eforturile. Strânsoarea lui era prea puternică pentru ea.

— Nu. I-am promis lui Helmut că am să te conduc până în fața ușii și eu nu mint niciodată.

Acuzația străvezie îi făcu efectul și în mintea ei se conturară amintiri, când el întrebă brusc:

— Cum naiba ajungem de aici la magazinul tău? Era hotărât s-o conducă până acasă. Cel mai bine era se lase în voia lui. Făcu un gest cu capul într-o direcție și spuse:

— O luăm pe a doua la stânga.

Parcurseră în tăcere mai multe intersecții, apoi străzile deveniră din ce în ce mai înguste și se transformă într-un fel de labirint de alei în care nu se putea merge decât cu piciorul. Jordan abia reușea să se țină după pașii lui mari și hotărâți. O dureau picioarele îngrozitor, dar prefera să rabde decât să se plângă sau să-l roage pe el să încetinească. Văzu ușurată magazinul la colțul străzii. Când ajunseră la ușă, Reeves lăsă să-i cadă de pe umăr cureaua aparatului de fotografiat, până când acesta ateriză pe jos. Înainte ca ea să poată reacționa în vreun fel, o țintui cu spatele la zid cu presiunea trupului său. Îi

ținea palmele apăsate pe față, strângându-le de încheieturi.

— Trebuie să mă lămuresc cu tine, Jordan. Ești o actriță foarte bună. Poate că ți-ai greșit cariera.

Vocea lui era înșelător de blândă, răsuflarea caldă îi mângâia obrajii reci.

— Ochii aceștia amari, cenușii, plini de o timiditate aproape virginală. Declarațiile acelea sincere că eu am fost singurul bărbat de când...

Își repezi brusc capul spre spate și strânse ochii cu o expresie de durere.

— Doamne, ce tâmpit am fost, râse el disprețuitor.

Apoi, ochii lui se fixară din nou necruțători asupra ei. Fața lui se aplecă spre ea până când nu mai rămase între ei decât spațiul unei răsuflări.

— M-am îndrăgostit de piesa ta de teatru ieftin. Ochii lui îi cercetară atent chipul, studiind fiecare trăsătură, apoi adăugă brusc: Și mai continuu și acum cu mica ta șaradă. Este de-a dreptul mișcător. Cu strălucirea lacrimilor în ochii ăștia cenușii. Cu expresia asta nevinovată. Și buzele ce tremură.

Ultimele cuvinte aproape se pierdură când gura lui coborî peste a ei și o strivi dureros. Era un sărut de pedeapsă, menit să doară și să jignească. Dar neîntâmpinând nicio împotrivire, sărutul lui se transformă în persuasiune. După o secundă de ezitare, femeia desfăcu buzele și spuse bun venit invaziei limbii lui. Bărbatul îi eliberă imediat încheieturile mâinilor din capcană, dar ea se folosi de libertatea recent câștigată numai ca să-și înlănțuie brațele în jurul gâtului lui și să se delecteze cu atingerea părului ce îi atârna deasupra gulerului.

Reeves îi dădu capa la o parte și își strecură cu agilitate o mână pe dedesubt, mângâindu-i talia zveltă.

Apoi, se apropie mai mult și își lipi corpul de al ei, aliniindu-l în așa fel încât Jordan răspunse imediat cu un gest care îi tăie respirația.

Dorința se născu imediat în trupul ei când simți virilitatea lui puternică, prin rochia subțire. Limba ei porni vijelioasă să exploreze pe cont propriu printre buzele lui. Toate acuzațiile urâte pe care i le aruncase în față se topiră în căldura sărutării lui.

Mâna lui o mângâia acum în sus, pe coaste, ajungând în dreptul sânilor. O frământă ușor în timp ce degetul mare îi mângâia leneș un sfârc pe sub țesătura de mătase subțire. Continuă s-o chinuiască dulce în timp ce buzele lui depuneau săruturi fierbinți în curba gâtului ei, dezgolită de rochie. Buzele lui își făcură drum apăsând ușor de-a lungul brațului, apoi în adâncitura cotului, apoi îi ridică palma pentru a depune în ea tributul gurii lui.

Jordan se rezemă de zid și oftă, atingându-i părul cu afecțiune. Ridică fața spre el zâmbind tandru, apoi se uită la el în timp ce Reeves îi întorcea mâna și se uita la inelul ei cu diamant.

Apoi, rosti cu o voce la fel de rece ca bijuteria la care uita:

— Vezi, tu, Jordan. Singura deosebire dintre tine și fetele care își vând farmecele la colțul străzii este prețul pe care îl ceri.

Cuvintele avură nevoie de câteva clipe până să pătrundă în conștientul ei. Erau atât de nelalocul lor în acest context de mângâieri blânde și rostite cu o voce atât de tandră, încât, la început, Jordan nu le sesiză sensul. Când își dădu seama de înțelesul lor, crezu că durerea din piept o s-o omoare în mod sigur. Avea să moară cu această insultă ca inscripție pe mormânt.

Dar realitatea rece a cuvintelor lui o smulse din letargie ca o baie de gheață. Reeves încă o mai ținea

de mâna stângă și zâmbea blând în jos, spre ea. Mâna dreaptă a fetei se arcui și aplică o palmă usturătoare pe obrazul lui.

Timp de o clipă, bărbatul rămase înmărmurit. Nu reacționează. Apoi, furia îi acoperi chipul cu o expresie atât de cumplită, încât Jordan se gândi că o s-o omoare. Dar el se smulse brusc de lângă ea.

Fără să se mai uite în urmă și fără să mai rostească niciun cuvânt, își trase înapoi pe umăr cureaua de la aparatul de fotografiat și se pierdu în umbrele nopții.

\*

— Magazinul de reviste englezești, răspunse Jordan la telefon în dimineața următoare.

— Bună dimineața, draga mea, spuse Helmut cu vocea lui blândă, cultivată. Cum te simți în dimineața aceasta? Ți-a plăcut petrecerea pe care am dat-o în cinstea ta aseară?

— Bună, Helmut, spuse ea. Nu pot să vorbesc decât un minut. Am clienți. Da, petrecerea mi-a plăcut foarte mult. Dar așa fi vrut să fi vorbit cu mine înainte, să mai fi discutat...

— Știu ce ai de gând să spui și îmi cer scuze pentru că am luat hotărârea de unul singur. Am descoperit în cadrul relațiilor mele de afaceri că atunci când ai de-a face cu un client reticent, trebuie uneori să forțezi nota. Rezultatele m-au răsplătit, ca și în cazul de față.

— Nu, Helmut, trebuie să...

— O clipă, draga mea. Ce spuneai, Reeves?

Reeves era cu Helmut și asculta conversația lor! Simți că începuseră să-i tremure mâinile de furie! Omul acesta era de-a dreptul imposibil.

— Jordan, Reeves îți spune bună dimineața și întreabă dacă te mai dor picioarele, chicoti Helmut în receptor.

Reeves știuse că o dureau picioarele noaptea trecută când, practic, o alergase pe străzi până acasă.

— Picioarele mele sunt în ordine, se răsti ea. Dar acum chiar trebuie să închid, Helmut. Nu avea de gând să discute la telefon chestiuni personale cu Helmut, atât timp cât știa ca Reeves asculta avid fiecare cuvânt, cu expresia aceea a lui nesuferită, disprețuitoare pe față.

— Încă ceva, draga mea, înainte să închizi. Reeves o să meargă cu mine peste tot toată ziua, o să facă fotografii și la birou, și la ședința consiliului de administrație din după-amiaza aceasta. Deseară vrea să ne fotografieze într-un decor calm, pașnic, tipic elvețian. Mă gândeam să mergem împreună cu el al Stadtkeller. E drept că este pentru turiști dar, oricum, e ceva autentic elvețian!

— E minunat și sunt convinsă că domnului Grant îi va plăcea foarte mult, dar eu trebuie să te refuz. Eu...

— Nici vorbă. A cerut în mod special să vii și tu cu noi. Dorește să apară în cele mai multe fotografii, din moment ce vei fi soția mea.

La naiba! Reeves pune la cale o situație penibilă, probabil că îi plac la nebunie piesele lui Neil Simon. Iar ea și cu Helmut urmau să fie acum, fără voia lor, actori în comedia lui.

— Helmut, te rog, eu...

— S-a întâmplat ceva, dragă? vocea veselă a lui Helmut căpătă o notă de îngrijorare. Nu te simți bine? Poate că ar fi bine să vin la tine să...

— Nu! spuse ea pe un ton apăsător. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Reeves să afle că o supăraseră. Și nici nu voia ca Helmut să-i vadă cearcănele albastre de sub ochi, ce arătau că nu dormise toată noaptea. Ar putea trage fel de fel de concluzii greșite. Îi va cere fără îndoială o explicație pentru starea ei evidentă de deprimare. N-o să înțeleagă niciodată că voia pur și simplu să fie lăsată în pace. Dar era dispus să înțeleagă o femeie capricioasă, așa cum își imagina el că este Jordan.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic rău, spuse ea, îmblânzindu-și vocea până ajunse să semene cu o șoaptă de copil. Numai că nu știu cu ce să mă îmbrac. N-am fost fotografiată niciodată de un artist de renumele domnului Grant.

Aproape se sufocă în aceste cuvinte caraghioase, dar Helmut râse în receptor.

— E îngrijorată pentru că nu știe cu ce să se îmbrace, îl auzi ea spunându-i lui Reeves.

Degetele ei subțiri se strânseseră și mai tare pe receptorul demodat.

— Draga mea, ești frumoasă în orice te-ai îmbrăca. Dar pentru deseară ia-ți ceva obișnuit. Venim să te luăm pe la opt. Până la ora asta, la Stadtkeller nu e nimic deosebit. Acum îți spun la revedere.

Helmut închise telefonul înainte ca ea să poată răspunde. Acesta era obiceiul lui Helmut, când el termina ce avea de spus, considera că discuția s-a încheiat.

Puse telefonul la loc sub tejghea și îi servi apoi pe cei doi soți din Sioux Falls, Dakota de Sud. Doamna dorea să cumpere două romane de Agatha Christie și

un exemplar din *The Sensuous Woman*. Soțul cumpără o carte cu James Bond, revista *Mad* și numărul din ziua precedentă al ziarului *Chicago Tribune*. Oare minunile nu aveau să se mai termine niciodată?

Jordan petrecu absentă restul zilei. Avea mereu de lucru, fără a fi însă chiar aglomerată. Era sfârșitul lui septembrie și sezonul turistic de vară se apropia de sfârșit. Oamenii vor începe din nou să vină în număr mare abia când va începe sezonul de schi de la Lucerna. Vându ziare, hărți, romane, reviste, jurnale. Ascultă povestiri despre lipsa de gheață din aproape toată Europa, despre gustul apei de robinet și pericolele pe care le prezenta pentru sistemul digestiv, despre șoselele înguste (unde erau autostrăzile interstatale?) și despre modul nebunesc în care conduceau automobilele acești „străini”. Uneori, lui Jordan îi displăcea să-i recunoască pe compatrioți. Aceștia erau mult prea adesea critici, disprețuitori, aroganți și ignoranți până la ridicol.

La ora șase, închise magazinul, puse afișul ÎNCHIS pe ușă și trase obloanele de la ușa de sticlă. Urcă scara, mișcându-și picioarele anevoie. Avea două ore ca să se pregătească pentru calvarul din seara aceea, dar nu era sigură că va fi într-adevăr pregătită.

Se cufundă în cada adâncă și îngustă. Se gândi fără să vrea cum făcea Reeves ca să-și înghesuie umerii largi în cele mai multe căzi de baie din Europa și ajunsese la concluzia că, probabil, făcea duș.

Se scutură supărată de gândurile acestea și începu să se gândească la garderoba ei. Cu ce să se îmbrace? În cele din urmă, se decise să-și pună o fustă din stofă de lână și un pulover. Fusta era dintr-o țesătură plină și la modă, tivită frumos și se potrivea foarte bine cu cizmulițele negre din piele de căprioară. Costumul nu avea nimic spectaculos fără șalul

triunghiular, de lână în carouri, cu care trebuia purtat. La margini avea ciucuri bogați, de șase centimetri lungime. Și-l puse peste un umăr și se încinse apoi în talie cu o curea aurie. Colțurile șalului ajungeau aproape până la poala fustei. „Vânzătoarea”, cum îi spusese Reeves, semăna mai mult cu un top model. Ce e drept, cumpărase această versiune St. Laurent într-un butic de la Paris, cu un an în urmă.

Își desfăcu părul din strânsoarea cocului și îl lăsă să se așeze moale pe umeri. Tocmai își dădea cu parfum Norell când auzi o bătaie în ușă. Apucă în grabă haina din piele gri și poșeta asortată cu ghetetele și coborî.

Ușa zdrăngăni ușor când o deschise.

— Bună, draga mea. Tocmai îi spuneam lui Reeves că aș vrea să te conving să vii să locuiești la mine, la castel, și să renunți la magazinul și apartamentul acesta micuț.

Helmut o sărută pe obraz și îi luă ambele mâini în mâinile lui, observând că purta inelul de la el.

— Din păcate, dragă Reeves, este o femeie cu principii morale severe. Refuză să se angajeze într-un astfel de comportament înainte de a se căsători.

În ciuda hotărârii ei de a rămâne impasibilă, Jordan roși puternic. Era adevărat că Helmut discutase în repetate rânduri despre scrupulele pe care și le făcea ea refuzând să locuiască cu el atât timp cât nu erau căsătoriți. Susținea că motivul era dorința de a se simți independentă. Adevărul era însă că nu se grăbea deloc să se culce cu Helmut. Îi plăceau îmbrățișările lui tandre, pasionale, dar inima nu-i cânta la vederea lui. Nu așa cum...

Îi aruncă o privire rapidă lui Reeves și văzu că sprâncenele acestuia se arcuiesc într-un gest ce însemna că nu-i vine să creadă. N-ai decât să crezi ce



vrei, își spuse ea, și nu se mai uită la el. Acesta este adevărul. Nu m-am culcat cu Helmut.

Își imaginase întotdeauna că Helmut face dragoste cu aceeași economie de vorbe și de gesturi cu care tranzacționa afacerile. Probabil că ar fi mers direct la problemă, fără a mai pierde timpul în mod inutil. Probabil că nu zăbovea cu fleacuri. Nu mângâia, nu săruta, nu incita la fel de mult înainte ca și după. Probabil că el...

Se ridică în picioare și spuse calm:

— Bună, Helmut. Se ridică pe vârfuri și îl sărută moale pe gură. Apoi, cu o privire triumfătoare, se întoarse către Reeves: Bună seara, domnule Grant.

Acesta făcu un pas înainte și o apucă de mână. Helmut n-ar fi putut să-și dea seama că Reeves îi mângâia palma cu degetul mare decât dacă ar fi descifrat expresia șocată de pe chipul lui Jordan.

— Ținând seama de împrejurări, cred că ai putea să-mi spui pe numele mic, nu-i așa, Jordan?

## Capitolul 4

Cuvintele lui o lăsară fără grai și nu putu decât să-l privească ținută, uimită de îndrăzneala lui. Apoi își dădu seama că numai ea și cu el cunoșteau „împrejurările” la care se referea el.

Pentru a-i confirma deducția, Helmut spuse binevoitor:

— Are dreptate, Jordan. Reeves o să fie mereu cu noi în zilele următoare. Cred că o să vrea să te fotografieze și singură. Așa că puteți să vă spuneți pe

nume.

Jordan nu putea suporta privirea batjocoritoare a lui Reeves.

Helmut îi puse haina pe umeri, căci serile începeau să fie deja destul de reci. Porniră pe aleea îngustă până ce ajunseră la strada unde aştepta şoferul lui Helmut în limuzina Mercedes strălucitoare.

Jordan se trezi flancată de cei doi bărbaţi, pe bancheta de catifea neagră a maşinii. Deşi Helmut o ţinea de mână ce se odihnea pe coapsa lui, Jordan conştientiza dureros prezenţa celui alt bărbat.

Reeves purta tot blugi, dar de astă dată erau călcaţi şi apretaţi. Pe piept şi pe umeri i se mula o cămaşă bej, pe sub haina sport Pierre Cardin în culoarea caramellei. În picioare avea mocasini foarte bine lustruiţi. În mod ciudat, nu părea deplasat, căci blugii şi ghetele tip western erau la modă pe atunci în toată Europa, atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei.

Când Reeves se lăsă pe spate pentru a vorbi cu Helmut, Jordan simţi în nări aroma delicată a loţiunii de bărbierit. Era astringentă şi puternică, fără a fi coplesitoare, în perfectă consonanţă cu bărbatul care o folosea.

În timp ce ambii bărbaţi discutau despre anumite aspecte ale afacerilor lui Helmut pe care Reeves le găsea interesante, Jordan rămase liniştită, ascultând numai inflexiunile vocii lui Reeves. Acesta vorbea cu convingere şi inteligenţă. Umărul ei drept ajunsese cumva sub umărul lui stâng, ce radia căldură şi siguranţă. Când îşi retrase braţul, după ce făcuse un gest cu mâna stângă, acesta îi atinse în treacăt sânul.

Ținându-și răsuflarea, ridică ochii spre el şi întâlni o privire la fel de alarmată şi de electrizată ca şi a ei. Se simţi recunoscătoare destinului când maşina încetini şi ajunseră la destinaţie.

Stadtkeller era un restaurant și club de noapte foarte popular din Lucerna. Programele pentru turiști includeau și o seară petrecută aici. Taverna rustică, deși gălăgioasă, devenea în scurt timp prietenoasă și caldă. Specialitatea casei era brânza topită și, în timp ce clienții se delectau cu pâinea neagră înmuiată cu furculițe lungi în diferitele feluri de mâncare pe bază de brânză topită, artiștii îmbrăcați în costume naționale îi distrau în fel și chip.

Bărbații purtau pantaloni scurți din piele gri, cu ornamente de piele verde și cămăși albe cu mânecă lungă. Picioarele lor musculoase, datorită mersului pe munte erau încălțate în ciorapi roșii trei sferturi. Femeile purtau bluze brodate în culori vii, bolerouri strâmte din catifea neagră, peste piept și fuste lungi.

Cântau, chiuiau iodelere, jucau dansuri populare, sunau din buciumele lungi și grele – și întregul spectacol se bucura de aprobarea entuziastă a mulțimii. Reeves scoase cu viteză capacul de pe obiectivul aparatului de fotografiat, fapt ce o uimi pe Jordan. Schimba lentile, filtre și filme cu o acuratețe de mașină. Filmul lui surprinse o fetiță drăgălașă, cu obraji bucălați și părul numai bucle blonde. Își băga alternativ în gurița de îngeraș ciocolată și pâine în același timp, bătând bucuroasă din palme în ritmul muzicii.

— Cine știe, spuse Reeves când se întoarse la masă, și Helmut începu să-l tachineze în legătură cu copilul. Poate că am să vând ceva despre Alpi la *National Geographic*. Sau poate fac din ea un poster, e foarte drăguță. Am să văd cum o să-mi iasă fotografia. Oricum, mie îmi plac copiii. Reprezintă subiecte foarte bune pentru fotografii, indiferent de țară.

Își frecă mâinile una de alta după ce închise aparatul de fotografiat, punându-l la adăpost pentru

noapte în cutia lui și înmuind pâinea în brânza caldă. Mușcă apoi cu poftă din ea.

Helmut își turnă vin alb în farfurie și îl amestecă împreună cu brânza. Curând, începură să se simtă toți trei oarecum moleșiți și râdeau de poveștile cu aventuri de tot felul pe care le istorisea Reeves.

— Vrei o cafea înainte s-o conducem pe Jordan acasă? întrebă Helmut după ce plecară de la restaurantul zgomotos.

— Mi-ar plăcea.

Helmut făcu semn șoferului să-i urmeze cu mașina, în timp ce ei străbătură pe jos distanța de câteva intersecții, până la un restaurant de pe malul lacului. Renunțară la ideea de a sta afară, pentru că era prea frig și intrară în ambianța liniștită și elegantă a restaurantului, unde Helmut și Jordan fură întâmpinați deosebit de ceremonios de către șeful de sală.

— Știu că Jordan vrea ciocolată caldă. Dar tu, Reeves? întrebă Helmut.

— Cafea, spuse acesta.

Șoferul le aduse comanda și Jordan începu să soarbă din ceașca fierbinte, plină cu frișcă. Până venise în Elveția, nu-i plăcuseră niciodată atât de mult produsele lactate. Dar acestea erau neîntrecute în toată lumea.

Își trecu vârful limbii peste buzele pline de frișcă, dar când Jordan se lăsă pe spate, Reeves zări o picătură de frișcă în colțul gurii ei. Fără să se gândească ce face, întinse mâna și șterse picătura, apoi își linse degetul. Zâmbiră captivați de acest moment intim pe care nu-l planificaseră, dar se întâmplase parcă de la sine și fără niciun alt motiv decât acela că se uitaseră unul la altul.

Helmut, care își aprindea o țigară, nu văzuse

motivul tăcerii pe care o întrerupse spunând:

— Am descoperit că Jordan are un viciu. Are o slăbiciune pentru ciocolata noastră elvețiană. Mi-e teamă că la bătrânețe o să se îngrașe.

— Ba nu! spuse Jordan repede și izbucniră în râs, văzând vehemența ei. Stânjenită, își îndreptă din nou atenția către ceașca plină cu ciocolată și o termină, în timp ce ei încă mai zăboveau deasupra cafelelor lor.

— Ce-ar fi să-l duci pe Reeves peste pod? Sugeră Helmut.

— Ce? făcu ea luată prin surprindere.

— Acum știi și tu povestea la fel de bine ca și mine, spuse Helmut. Eu am să rămân aici să mai beau o ceașcă de cafea și să mai fumez o țigară, în timp ce îl duci pe Reeves peste pod și înapoi. Nu-i așa că încă nu l-ai văzut, Reeves?

Reeves nu se uita la Helmut. O privea pe Jordan. În cele din urmă, răspunse:

— Nu, nu l-am văzut decât de la distanță. Mi-ar plăcea să aflu totul despre el.

Jordan îl fulgeră scurt cu privirea.

— Așteptăm până termini și tu și mergem după aceea, îi spuse ea lui Helmut

— Draga mea, știi că nu pot să sufăr să vizitez locurile turistice. Fii ospitalieră cu musafirul nostru, în locul meu.

— Foarte bine, spuse ea, ridicându-se brusc în picioare. Mai bine să termine o dată cu asta.

— Hai să mergem, spuse ea cât putu mai lipsită de politețe, fără a trezi suspiciunile lui Helmut.

Întinse mâna să-și ia haina, dar Reeves fu mai rapid și o apucă primul de pe scaunul liber. I-o ținu apoi ca să și-o tragă pe mâneci.

— Ne întoarcem repede, Helmut, spuse ea,

punându-i o mână pe umăr.

— Nu vă grăbiți. Helmut o apucă de mână și o bătu ușurel. Pot să fumez și două țigări.

Reeves deschise ușa restaurantului și o ținu pentru ea, iar Jordan trecu repede pe lângă el, vârandu-și mâinile adânc în buzunare și strângându-și umerii ca să se apere de frig. Păși în stradă, o traversă fără să se uite, chiar prin fața unui autobuz ce claxona disperat și ajunsese pe partea cealaltă a străzii aproape în fugă. Reeves o trase lângă el și o apucă de cot:

— Vrei să facem un tur rapid?

— Să nu îndrăznești să mai glumești cu mine după toate lucrurile alea oribile pe care mi le-ai spus astă-noapte.

— Nu ești deloc ospitalieră, spuse el cu o voce melodioasă.

Jordan scrâșni din dinți.

— Ai vrut să vezi podul, foarte bine, am să-ți arăt nenorocitul ăsta de pod, spuse ea furioasă fără motiv. Dar de ce nu ai refuzat oferta lui Helmut? Să fi rămas să fumezi cu el!

— M-am lăsat din nou de fumat, zâmbi ei. Și apoi, chiar vreau să văd podul.

Între timp, ajunseseră la unul dintre cele două poduri acoperite ce uneau malurile râului Reuss. Râul despărțea orașul în partea modernă de pe malul vestic și partea veche pe cel estic. Apa curată clipoceă grăbită pe sub picioarele lor, în timp ce pășeau pe podul vechi, de lemn.

Jordan începu și vorbească pe un ton plictisit, ca de ghid:

— Podurile datează încă din evul mediu. După cum vedeți, deasupra capului dumneavoastră sunt o mulțime de panouri. Fiecare panou cuprinde două tablouri, câte unul pe fiecare parte, și înfățișează

evenimente din istoria regiunii. Picturile datează de la începutul secolului al XVI-lea.

— Foarte interesant, spuse el sec.

— Lacul Lucerna are o suprafață de peste 50 km pătrați. Pe malurile lui se află patru cantoane sau state elvețiene. Lacul...

— Jordan, spuse el aspru și se așează în fața ei, obligând-o să-l privească în ochi. De ce nu locuiești cu Helmut?

— Nu te privește, strigă ea. Vocea îi reverberă puternic, reflectată de tavanul podului acoperit și Jordan vorbea mai încet. Nu e treaba ta.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da, la naiba.

Mâinile lui îi pătrundeau în carnea brațelor și, deși era îmbrăcată gros, strânsoarea îi producea durere. Când ea se smulse, Reeves își dădu seama cât de tare o strânsese și îi dădu drumul imediat. Jordan continuă să meargă ca și când el n-ar fi întrebat nimic.

— De ce? insistă el.

Jordan se răsuci pe călcâie ca să-l privească în față, fericită că în momentul acela nu era nimeni pe pod.

— Pentru că nu vreau. Nu sunt de părere că poți să locuiești cu un bărbat fără a fi căsătorită cu el.

Sprânceană lui se ridică a neîncredere, iar ea continuă în ciudată:

— Alaltăieri a fost... un accident. Nu l-am plănuț, și nici tu. Pur și simplu... s-a întâmplat.

Nu se uita la el, dar nici nu se mișca din loc. Parcă o ținea cu un magnet. Simțea cum privirea lui o sfredelește în creștetul capului, în timp ce ea privea vârfurile cizmelor lui.

— Ți-am spus și atunci că eu nu... că nu mă culc

cu oricine. Dacă atunci nu m-ai crezut, n-o să mă crezi nici acum. Și puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu.

Dar îi păsa.

— Îl iubești?

— Pe Helmut?

— Mai sunt și alții?

Jordan oftă exasperată.

— Nu. Nu mai sunt alții.

O deruta complet. Nu mai putea să gândească clar, mai ales când stătea așa de aproape de ea. Degetele lui tremurătoare îi mângâiau fruntea care începuse să zvâcnească din cauza încordării din interior.

— Nu-l iubesc pe Helmut. Cel puțin, nu așa. E amuzant, e fermecător, politicoș și, da, e bogat. Nu pot nega că m-am simțit măgulită când a început să-mi dea atenție. Așa este. Orice femeie ar fi fost. Dar nu înțelegi. Reeves?

Se uita acum în sus la el cu o privire rugătoare.

— Eu sunt ceva nou. Are tot ce și-ar putea dori cineva pe lumea asta. Joacă teatru. Merge în vacanțe de vis. Cumpăra orice dorește. Iar eu sunt acum pentru el o jucărie nouă. Nu sunt bogată, nu reprezint nimic, când o să se plictisească de mine, totul o să se termine.

— Dacă este așa, de ce ai consimțit să te căsătorești cu el?

— Nu este chiar așa, *nu am consimțit* - numai că *nu am refuzat* foarte ferm. Întrucât mi-am dat seama că reprezint o fascinație de moment pentru el, nu am vrut să forțez nota. Dacă l-aș fi contrazis mereu, s-ar fi încăpățânat și mai mult în hotărârea lui de a mă avea. Înțelegi? Helmut, cu tot șarmul lui de modă veche, este necruțător atunci când dorește ceva. Aude numai ceea ce dorește să audă. Nu mi-a dat niciodată



posibilitatea să-i spun ce simt eu.

— Și ce simți? Vreau să spun, dacă mâine noutatea ar înceta să mai fie o noutate, ce ai simți dacă el ar acționa așa cum presupui tu și te-ar părăsi?

— Ți-am mai spus, nu am avut niciodată intenția să mă mărit cu el. Nu aveam intenția să mă mărit cu nimeni.

— De ce? Din cauza lui Charles?

— Da, în parte.

— În parte? Ai ceva împotriva instituției căsătoriei? Întrebă el pe un ton pios care o răni.

— Nu. Dar tu? se răsti ea. Nici tu nu ești căsătorit.

Și atunci îi trecu prin minte un gând cumplit. Ridică ochii spre el cu o privire plină de remușcări.

— Sau poate că ești? Întrebă ea speriată.

— Nu. Am fost cândva. E mult de atunci.

— Ce s-a întâmplat?

— Aș putea să spun și eu „Nu te privește!”

— Probabil, râse ea.

Reeves chicoti, apoi deveni serios.

— Nu a înțeles de ce am vrut să plec în Vietnam „să fac poze”, cum zicea ea. A cerut divorțul imediat după ce am plecat. Am fost căsătoriți mai puțin de un an.

— Oh!

Jordan se întoarse și porni către balustrada podului, ascultând zgomotul apei care clipcea dedesubt.

— Jordan!

Când o chemă, ajunsese chiar în spatele ei. Stătea cât se putea de aproape fără a o atinge.

— Jordan, repetă el.

— Da?

— Uită-te la mine!

Nu! Știa că dacă s-ar fi uitat ar fi vrut să se lipească de el. Tot așa după cum atunci, în prima seară, se temuse să ia mâna pentru o strângere prietenească, tot așa și acum se temea să-l privească. Fusesse o greșeală atunci și continua să fie și acum. El își avea munca lui, ambițiile lui care îl ducea în lumea largă. Ea avea spațiul ei mic de pe planetă pe care și-l păzea cu gelozie, voia să nu lase pe nimeni să-i tulbure liniștea pe care și-o clădise cu atâta grijă.

Reeves își pusese mâinile pe umerii ei și o întoarse ușor cu fața spre el. Cu un gest devenit deja familiar, îi ridică bărbia cu un deget.

— Îmi place cum te-ai îmbrăcat.

Era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-i audă de la el.

— Mulțumesc, spuse ea, nefiind în stare să găsească altceva.

— Arăți foarte bine îmbrăcată așa, spuse el. Dar acum ai prea multe pe tine, nu pot să-ți văd silueta. Mâinile lui îi desfăcură haina și se strecurară înăuntru. Îmi placi mai mult în blugi și cu puloverul pe care îl aveai ieri-seară. Se vedea totul foarte bine și te avantajau.

Lăsă capul în jos și îl ascunse în curbura gâtului ei ce se arcui instinctiv să-l întâmpine.

— Reeves, șopti ea, nu!

Protestul ei fu atât de slab că Reeves nici nu se obosi să-l ia în seamă.

— Îmi amintesc cum arătai cu puloverul acela roz și îmi amintesc și cum arătai fără el.

Vocea lui devenea nesigură în timp ce buzele lui îi atingeau fața și îi treceau peste gură. Mâinile lui ajunseseră acum sub șal, căutându-i curba sânilor. Când îi găsi, geamătul ei de plăcere îl răsplăti din plin.

Murmură apoi în părul ei:

— Îmi place cum te îmbraci, cum te miști. Îmi place să mă uit la tine când mănânci și când bei. Mai ales când bei ciocolată caldă. Îmi place vocea ta. Îmi place cum mă simți, îmi place cum mă atingi. Îmi place cum miroși, îmi place gustul pielii tale...

— Reeves, nu trebuie. Nu e corect, spuse ea către gura lui insistentă.

— Lasă-mă să te țin în brațe. Lasă-mă să te sărut. Și, după aceea, să-mi spui că nu e corect Jordan, gâfâi el cu mâinile pe dealurile calde de sub puloverul ei. Nu cred că îndrăznești să spui că asta nu e corect.

Gura lui se contopi cu a ei și nu se mai putea gândi la niciun fel de protest și cu atât mai puțin să-l rostească. Buzele lui ardeau prin buzele ei și era condamnată să se mistuie în focul lor. Reeves nu întâmpină nicio rezistență, nicio împotrivire. Îi supse buzele până când acestea deveniră maleabile, după pofta lui și apoi le despărți cu o împingere blândă a limbii.

Îi savură o clipă gura pentru ca, în clipa următoare, s-o răvășească și s-o sugă cu buzele și cu limba. Cu un braț, o cuprinse pe după umeri și o trase inexorabil spre el în timp ce cu cealaltă mână continua să-i mângâie pieptul acoperit de pulover.

— De ce naiba ți-ai pus sutien? îi șopti el la ureche și îi prinse lobul cu dinții.

— Eu...

— Nu contează, șopti el. Te simt și prin el.

Iar degetele lui îndrăznețe îi confirmară imediat spusele.

— Reeves! Abia mai putea să vorbească, atât de strânsă era plasa de dorință ce se țesuse în jurul ei.

— Da?

— Reeves! șopti ea.

Și atunci răsună zgomotul unor pași care

veneau din întuneric. O clipă mai târziu, vocea lui Helmut răsună clar.

— Jordan, Reeves!

Se uitară unul la altul și înghețară. Reeves era calm, rece, neafectat. Aștepta să vadă reacția ei. Jordan era alarmată. Nu simțea nicio dragoste mare pentru Helmut, dar nici nu dorea să-l jignească sau să-l umilească. Personalitatea lui n-ar fi putut îndura o asemenea lovitură. Se trase repede mai departe de Reeves, își aranjă hainele și făcu câțiva pași grăbiți spre direcția de unde se auzea vocea.

— Suntem aici, Helmut.

— A trecut atât de mult timp că am crezut că v-ați rătăcit, spuse el cu umor, apropiindu-se mai mult și intrând brusc în cercul de lumină din apropiere.

— Nu, noi... tocmai îi povesteam lui Reeves una dintre legendele medievale despre Wilhelm Tell, pe care mi le-ai spus tu, minți ea fără talent.

Helmut, sigur de el, nu remarcă șovăiala.

— Probabil că îți este frig, draga mea. Tremuri, încheie-te la haină. Poate că ar trebui și te conducem acasă. Ți-a plăcut plimbarea, Reeves?

Înainte să răspundă, acesta făcu o pauză aproape insuportabilă, iar Jordan își ținu răsuflarea. Se uită la el cu priviri rugătoare și fu uimită să zărească strălucirea de smarald a ochilor lui care străpungeau întunericul.

— Da, răspunse el la întrebarea lui Helmut. A fost foarte plină de informații și instructivă. Dar nu pot garanta pentru adevărul tuturor celor relatate de Jordan. Unele dintre legende sunt cam ciudate.

Jordan simți că se sufocă. N-o crezuse! De ce?

Helmut chicoti.

— Trebuie să recunosc că unele dintre poveștile despre eroii locali sunt cam contrafăcute.

— Chiar așa, contrafăcute, făcu Reeves.  
Îi lăsă la capătul podului, spunând că preferă să parcurgă pe jos drumul în continuare până la hotel.

\*

— Crezi că o să ai probleme? Îl întrebă Jordan neliniștită pe tânăr.

Acesta îi zâmbi plin de încredere.

— Cred că am să mă descurc cu magazinul în absența dumneavoastră, doamnă Hadlock.

Era unul dintre angajații lui Helmut care lucra la unul din birouri în calitate de contabil. Seara trecută, când o condusesese acasă, Helmut o informase că a doua zi trebuia să se întâlnească de dimineață cu el și cu Reeves ca să ia micul dejun împreună.

— Am planificat o adevărată expediție. O să mergem până la Pilatus...

— Dar, Helmut, eu am un magazin. O să te duci singur cu Reeves mâine dimineață, fără mine.

Era furioasă și prost dispusă pentru ceea ce se întâmplase ceva mai înainte pe pod. Iar acum i se spunea că va trebui să mai petreacă încă o zi cu bărbatul care continua s-o ridiculizeze și s-o insulte. Acum ea își descărca sufletul și își exterioriza cele mai intime sentimente, iar el părea s-o asculte cu o înțelegere sinceră. Și, în momentul următor, o săruta ca și când ar fi simțit că moare dacă n-o face. Pentru ca, după aceea, când ea tremura de dorința pe care i-o trezise el, s-o respingă brusc, făcând-o mincinoasă și chiar mai rău decât atât.

Se săturase. Nu mai voia să-l vadă și, cu atât mai puțin, să petreacă o zi întreagă cu el.

— Mâine n-am să pot merge, spuse ea ferm.

— Ba sigur că ai să poți, draga mea, o

contrazise Helmut cu siguranța lui de sine dintotdeauna. Am să trimit pe cineva care să aibă grijă de micul tău magazin. Nu trebuie să-ți faci griji. O să poți zburda toată ziua.

Modul în care el îi manipula viața deveni brusc intolerabil. Dacă așa se purta cu logodnica lui, cum o s-o trateze ca soție? Și observația lui condescendentă despre micul ei magazin era chiar jignitoare. Avea un magazin foarte bun. Compania ei prezenta magazinul ca pe prototip pentru toate celelalte. Era mândră de serviciile pe care le oferea pentru turiștii vorbitori de limba engleză. De ce trebuia s-o minimalizeze așa?

— Nu vreau să merg mâine, Helmut. Este nevoie de mine aici, spuse ea încăpățânată. Poate că, în comparație cu conglomeratul tău, magazinul meu nu înseamnă nimic, dar pentru mine este foarte important

— Jordan, Jordan, spuse el blând, te-am jignit și îmi cer scuze. În vocea lui se simțea tonul condescendent pe care îl folosești ca să discuți cu un copil recalcitrant. Nu fi încăpățânată. Te rog, draga mea. Dacă nu vrei cu noi, Reeves o să creadă că nu-ți place de el sau că ai trac în fața aparatului de fotografiat. Când vei deveni soția mea, o să fii fotografiată mereu, dragă Jordan.

Exact atunci ar fi trebuit să-i spună că nu are nicio intenție să devină soția lui și să-i dea înapoi liniștită inelul. Însă, în loc să facă așa, mintea ei se opri blocată la afirmația lui, după care Reeves ar fi putut crede că nu-l plăcea. Sau că avea trac în fața aparatului de fotografiat. Poate că el nu gândea așa, dar în niciun caz nu voia să-și închipuie despre ea că este o lașă. Dacă nu mergea cu ei la acele ședințe foto ar putea să creadă că se ascunde de el fie de rușine, fie din lașitate. Și nu avea de gând să-i dea această

satisfacție.

— Foarte bine, Helmut, spuse ea absentă în timp ce el o săruta pe gât într-un fel despre care își închipuia că este o mângâiere incitantă. Am să mă întâlnesc cu voi mâine. Unde și când?

Stabiliseră ora și locui și acum Jordan îi dădea contabilului instrucțiunile de ultim moment. Se gândea închiudată că, atunci când se va întoarce, va constata că vânzările au crescut pe ziua aceea mai mult ca oricând și că magazinul se prezenta mai bine decât la plecarea ei.

Străbătea acum aleile ducând cu ea și canadiana de schi din blană. Era o dimineață însorită, dar știa că sus, pe vârful Muntelui Pilatus, va fi mult mai frig și se pregătise în consecință. Pantalonii negri raiati se întindeau, mulându-se strâns pe coapsele și soldurile ei. Puloverul roșu cu guler înalt, rulat era pufos și se lipea moale de sânii ei bombați. Își pusese și o căciulă în buzunarul canadianei, pentru eventualitatea că va avea nevoie de ea acolo sus pe munte.

Helmut și Reeves o așteptau la restaurantul stabilit și mâncară împreună un mic dejun american copios. Jordan bău o ceașcă de cafea și apoi se răsfăță cu o cană de ciocolată fierbinte, acoperită cu frișcă.

Bărbații erau îmbrăcați fără pretenții, la fel ca și ea, deși ideea lui Helmut despre ceea ce înseamnă „fără pretenții” era că își pusese pantaloni negri, un sacou sport, un pulover de cașmir și o scurtă din piele. Reeves arăta de parcă ar fi fost gata să pornească să mâne vacile, îmbrăcat într-un costum complet de cowboy, cu excepția pălăriei. După ce termină de mâncat, și în timp de așteptau ca trabucul lui Helmut să ardă până la capăt, își verifică echipamentul.

O salutase pe Jordan foarte cordial și, urmând

exemplul lui Helmut, o sărutase și el pe obraz. Era în Europa. Aici toată lumea se săruta. Helmut nu păru să fie cătuși de puțin afectat; dimpotrivă, părea chiar încântat că fotoreporterul american o consideră atrăgătoare pe logodnica lui.

Dar Jordan nu acceptase această formă de salut la fel de ușor. I se opri se inima în piept și trebui să se încordeze din toate puterile ca să nu cadă la pieptul lui Reeves în momentul în care acesta se desprinsese de ea.

Și Reeves dădu dovadă de un remarcabil autocontrol. Tânjea de dorință s-o strângă în brațe și s-o sărute pe buzele acelea atât de ispititoare. Gustul pielii ei, simțit numai în treacăt, avea asupra lui același efect ca un aperitiv asupra unui om lihnit de foame.

Cei trei creară o oarecare agitație în momentul în care se urcară în funicular. Șoferul lui Helmut le făcu loc prin mulțime. Turiștii și localnicii erau la fel de intrigati de Reeves și de aparatura lui și se uitau fascinați în timp ce trioul se urca într-una din cabinele mici. Reeves își puse aparatele pe scaunul de lângă el, iar Helmut și Jordan se așezară în fața lui.

— Cam cât o să mergem cu cabina asta? întrebă el, verificând intensitatea luminii cu luxmetrul, în apropierea fețelor lor.

— Vreo douăzeci de minute, spuse Helmut. Coborâm la o stație de la mijlocul drumului și luăm un alt funicular, o cabină mai mare, cam pentru patruzeci de persoane și parcurgem restul drumului până în vârf. În total, o să dureze vreo patruzeci de minute.

Reeves se uita puțin preocupat în jur, la prăpăstiile peste care trecea cabina lor. Fuseseră ridicați mult deasupra pământului pe versantul muntelui ce străjuia orașul și Lacul Lucerna.

Reeves schimbă de mai multe ori lentilele: răsucea inelul pentru focalizator, iar capacul țacănea



mereu. Și în tot acest timp stătea de vorbă cu ei, făcându-i să se simtă cât mai relaxați, să uite de prezența aparatului. Chiar și Jordan se relaxă și începu și se comporte normal, conștientă de talentul lui.

— Sunteți niște modele excelente, comentă el în timp ce puse aparatul înapoi în carcasa lui, după ce schimbase deja o rolă. O să mai fac câteva sus, în vârf.

— Uită-te în spate, Reeves. Este o vedere încântătoare spre lac. În dreapta se vede și castelul meu.

Lui Jordan i se păru că ezitase puțin înainte să privească în urmă, la priveliștea ca de carte poștală ilustrată pe care o ofereau orașul și lacul din depărtare.

— Da, e foarte frumos, spuse Reeves cu o voce oarecum nesigură, întorcând capul cam repede.

Jordan își înăbuși un chicotit. Îi era frică de înălțime! Reeves nu se mai uită înapoi, ci își ținu privirea ațintită fix înainte, acolo unde muntele se înălța uriaș în spatele ei și al lui Helmut. Din când în când se auzeau glasurile grupurilor de excursioniști care urcau muntele pe jos. Jordan se apleca în afara balustradei cabinei deschise și le făcea cu mâna, strigând saluturi în mai multe limbi. Reeves stătea nemișcat ca o statuie și se ținea strâns cu mâinile de marginea scaunului.

Ajunseră la punctul de la mijlocul drumului și așteptară numai puțin până să vină una dintre cabinele mari. Se urcară împreună cu ceilalți vilegiaturiști, iar Helmut se duse imediat să ocupe o poziție lângă ferestrele largi.

Reeves rămase în urmă și se apucă strâns de un stâlp din mijlocul cabinei. Jordan zâmbi și se opri lângă el.

— Ar fi trebuit să spui că ai rău de înălțime, î!

tachină ea.

— Nu mi-e rău. Mi-e groază, recunosc el rîzînd de el însuși.

— Nu e obligatoriu să mergem mai departe, spuse ea.

Reeves se uită afară pe geamul cabinei către vârful muntelui și înghiți în sec. Vârful era învăluit în ceață, astfel că firul înspăimîntător de subțire al telefericului dispărea undeva în nori.

— Nu. Am să mă simt foarte bine când o să ajungem pe pămînt. Nu pot suporta să stau așa, suspendat în aer.

— Dar zbori mereu cu avionul! Cum reușești să faci față în astfel de situații?

— De regulă, cu un pahar de whisky zdravăn. Dar, după aceea, am citit foarte mult despre oamenii care se îmbată în avion în așa fel încât atunci când se produce un accident nu mai sunt în stare să facă nimic ca să se salveze. Ceea ce este și mai îngrozitor. Așa că strîng din dinți. Zâmbi apoi șmecherește. Asta în cazul în care nu am o mîna pe aproape pe care s-o strîng.

Băgă mîna pe sub canadiana îmblănită pe care Jordan o ținea pe braț și îi luă mîna, strîngînd-o ușurel. Ea răspunse strîngerii lui și își zîmbiră unul altuia. Reeves se uită către Helmut, care sporovăia prietenos cu două tinere femei, evident niște turiste care se minunau de tot ce vede. Reeves se aplecă să-și așeze aparatul pe podeaua cabinei. Când se îndreptă, reuși să-i atingă obrazul cu buzele, cu mare dibăcie, ca din întîmplare.

— Reeves! Îl certă ea moale. Helmut!

## Capitolul 5

— Nu prea te păzește. Nu e niciodată gelos?

Jordan se uită la Helmut, care le fericea pe cele două femei cu unul din zâmbetele lui strălucitoare.

— Nu. Este atât de sigur pe el încât nu-și poate imagina că m-ar putea interesa și altcineva.

— E un prost

Rosti cuvintele cu atâta intensitate, încât ea se uită în sus, la ochii lui verzi ce aruncau scânteii, plini de o emoție pe care n-o putea defini în cuvinte.

— Nimeni nu trebuie și considere că o femeie frumoasă i se cuvine de drept.

Ochii lui coborâra spre gura ei. Buzele erau ușor depărtate. Limba ei roz delicată se afla exact sub rândul de dinți mici și își amintea dureros de bine cum o simțise lângă a lui. Sărutase multe femei în toată lumea. Dar imediat după ce încetase să le mai sărute, le uitase.

Dar cu Jordan nu era așa. Știa exact ce gust ar avea dacă ar săruta-o acum din nou. După ce își învinsese temerile inițiale, fusese surprins de modul lipsit de orice inhibiții cu care îi răspunsese. Nu era prefăcut. Era ca și cum pasiunea din Jordan stătuse adormită în ea mult timp. Dintr-o dată țâșnise la suprafață și tocmai el fusese fericitul instigator al acestei eliberări.

Sau poate că făcea și asta parte din jocul pe care îi juca ea? Ochii lui se uitară din nou în ochii ei, dar nu găsiră acolo nici urmă de prefăcătorie. Era

convins că dacă ar fi tras-o acum în brațele lui, nu i s-ar fi opus. Dar ce ar însemna aceasta pentru ea? Se juca împreună cu el? Știa ea oare ce putere exercită asupra minții și a trupului lui?

Nu-și dădu seama că rostise cu voce tare cuvintele decât după ce își auzi sunetul vocii:

— Și ești o femeie frumoasă, Jordan.

— Așa crezi? Întrebă ea cu o voce ușor tremurată.

— Da. Și ești și curajoasă. Îmi salvezi viața pentru a doua oară. Odată în timpul furtunii și acum pe muntele acesta perfid.

Tonul lui era ușor glumeț și ea îi răspunse în același fel.

— Această cabină confortabilă, încălzită, expresie a tehnicii de vârf, nu este absolut deloc perfidă, ripostă ea.

— Dar furtuna a fost teribilă.

— Da, admise ca. Dar știi cum se spune. Pe timp de furtună, orice port e bun.

Reeves râse.

— Nu e chiar așa. Mă îndoiesc că dacă ai fi fost o venerabilă bunică având părul alb... ți-aș fi mulțumit în același fel.

— Așadar, nu ai făcut altceva decât să-ți exprimi recunoștința?

Bărbatul continua să zâmbească, dar expresia lui deveni intimă, tandră, copleșitoare.

— Nu. Recunoștința nu are absolut nimic de-a face cu asta.

Se izbiră unul de altul când cabina se smuci ușor la o oprire. Din gâtul lui Reeves ieși un geamăt stins, în momentul în care degetele ei, împletite încă cu ale lui pe sub canadiană, se atinseră fără să vrea de corpul lui. Jordan găfâi scurt și îi aruncă o privire

vinovată în momentul în care își dădu seama ce anume atingea. Mulțimea grăbită să coboare formă un cerc strâns în jurul lor și timp de câteva clipe lungi, dureroase, nu reușiră să se miște deloc.

— Îmi cer scuze, șopti ea, aruncând o privire furișă spre chipul lui. Obrajii îi ardeau ca para focului.

— În ceea ce mă privește, nu trebuie să-ți ceri scuze. Colțul gurii lui se ridicase într-un zâmbet provocator care îi făcu inima să se zbuciume și mai tare în piept.

Când mulțimea începu să se mai rărească, Reeves îi dădu drumul la mână și se îndreptară spre ușa glisantă a cabinei. Helmut sărută mâinile celor două fete și le spuse în franceză:

— Sper să aveți o vacanță cât mai plăcută. Fetele îi făcură prietenește cu mâna în semn de adio.

— Aici erați, spuse el când îi văzu pe Jordan și pe Reeves care ieșeau pe ușă. Am călătorit cât se poate de agreabil în sus, spuse el. Niște fete foarte drăguțe. Ați reușit să vă amuzați și voi un pic?

Jordan fu cât pe-aici să se înece, dar Reeves răspuns nonșalant:

— A fost de-a dreptul pasionant. Jordan știa foarte bine la ce se referea. Ochii lui Reeves clipiră complice spre ea, iar Jordan nu reuși să-și ascundă un zâmbet secret.

Vârful Muntelui Pilatus era acoperit de nori. De fapt puteai simți pe față pulberea fină și rece ca gheața din care erau alcătuiți norii. Însă vremea închisă nu descuraja atmosfera ca de carnaval. Muzica răsuna din megafoanele montate pe stâlpii de electricitate. Turiiștii mișunau peste tot, prin magazinul cu suveniruri, la bar să-și comande sandvișuri și băuturi, luptându-se apoi pentru una din mesele împrăștiate peste tot, în aer liber.

O voce melodioasă anunța periodic în mai multe limbi plecarea cabinei telefericului.

Reeves își făcea de lucru cu aparatul de fotografiat, îl fotografia pe Helmut pe fundalul vârfurilor acoperite de zăpadă din orizontul apropiat sau mai depărtat.

După ce terminară cu fotografiile, se așezară toți trei în jurul unei mese din barul interior, iar Helmut le comandă câte un cappuccino.

— Ei bine, acum pot să mă laud că am fost pe vârful unuia dintre Alpi, spuse Reeves.

— Nu e chiar vârful, spuse Helmut.

— Cum așa?

Jordan îi explică:

— Ca să ajungi chiar în vârf trebuie să mai urci niște scări, cam o sută de metri. Iar acolo sus este un platou.

Reeves nu păru deloc interesat, dar Jordan continuă:

— Hai să mergem!

— Să ne urcăm până acolo? întrebă el brusc alarmat.

— Da!

— Nu prea mă văd făcând asta, mormăi el aruncându-i o privire pe sub sprâncene.

— Zău că ar trebui, Reeves, spuse Helmut. Este realmente un spectacol.

Reeves continua să se apere și mai sorbi o dată din cafea.

— Nu prea...

— Ți-e frică, nu-i așa? îl tachină Jordan.

— Nu, mormăi el.

— Atunci hai să mergem.

Jordan se ridică în picioare și își aranjă canadiana pe care o îmbrăcase imediat ce ieșiseră din

cabină. Scoase căciula împletită din buzunar și și-o trase pe frunte, peste păr. Reeves nu mai avu încotro.

— Foarte bine, mormăi el ridicându-se în picioare și îmbrăcându-și geaca de lână.

— Vii cu noi, Helmut? Întrebă Jordan văzând că acesta nu face nicio mișcare să se ridice de pe scaun.

— Nu, copii, mergeți voi. Doctorul mi-a spus că la vârsta mea trebuie s-o las mai moale.

Reeves și Jordan izbucniră în râs. Nu părea câtuși de puțin decrepit, așa cum stătea acolo și sorbea din cafea, cu picioarele încrucișate și cu fularul Gucci atârnat neglijent. Reeves își atârna aparatul de fotografiat după gât, iar Jordan îl târî afară din bar.

— Îmi vine să te strâng de gât, spuse el în timp ce traversau curtea spre scările care duceau spre vârf. N-am niciun chef de chestia asta.

— Spuneai că nu ți-e frică de înălțime dacă ai pământ solid sub picioare.

— Am mințit.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Platforma nu este decât foarte puțin înclinată și următorul platou este la numai trei sute de metri mai jos.

Reeves păli vizibil, dar Jordan râse și îl trase în spatele ei. Apoi urcară cam o jumătate din scări și se opriră pentru o clipă ca să-și tragă sufletul. Reeves se uită serios la ea, o apucă de umeri și spuse solemn:

— Jordan, dacă mi se întâmplă ceva, vreau să te rog să ții minte un singur lucru.

— Reeves...

— Promite-mi, spuse el insistent.

— Foarte bine, făcu ea. Promit.

— Dacă încep să mă rostogolesc pe versantul muntelui, încearcă să scoți aparatul de fotografiat de la gâtul meu și prinde scena.

Jordan se repezi cu pumnul spre el, dar el o

fentă râzând și opri cu o mână pumnul care se pregătea să lovească, în timp ce o trăgea spre el cu celălalt braț.

— Diavole ce ești! strigă ea. Credeam că ești serios.

— Am fost foarte serios. Ai putea să câștigi chiar Premiul Pulitzer.

Jordan se răsuci pe călcâie, dar râdeau amândoi în timp ce străbăteau ce mai rămăsese din drum. Ajunși în vârf, Reeves privi de jur împrejurul său și spuse:

— E foarte frumos.

Apoi se întoarse imediat înapoi către trepte. Jordan se apropie de el și îl apucă de cot.

— A, nu. Nu m-am cățărat până aici degeaba.

Se făcuse mult mai rece așa că își trase fermoarul de la canadiană până sus și își afundă mâinile în buzunarele căptușite cu blană. Se aplecă pe spate, rezemându-se de balustradă și trase în piept aerul rece.

— Stai așa cum ești, îi comandă Reeves ridicând aparatul de fotografiat în dreptul ochilor. Se apropie mai mult, apoi se dădu într-o parte, ținând aparatul Nikon întâi în poziție orizontală, apoi verticală. Obturatorul se declanșa cu o cadență de-a dreptul hipnotică. Lui Jordan îi plăcea să-l urmărească cum se mișca, stând pe vine, drept, aplecat pe spate, cu șoldurile aruncate înainte, înclinat în față. Parcă urmărea un balet.

— O să ai niște poze foarte frumoase, Jordan. Îmi place foarte mult cum îți stă în roșu. Merge foarte bine cu blana albă cu negru și cu puloverul și căciula pe fundalul gri alburui. Super...

Vocea îi rămase suspendată în aer în timp ce mai făcea încă o serie de poze.



— Obrajii ți s-au înroșit de ger și îmi plac la nebunie șuvițele de păr negru ce ies de sub căciuliță. Grozav! Acum te rog să expiri ca să-ți prind și aburul respirației. Minunat. Întoarce capul puțin spre stânga. Așa. Bărbia mai. Zâmbește. Acum stai serioasă. Perfect. Admirabil.

Când termină filmul, acoperi cu grijă lentilele și se apropie grijuliu de balustradă.

— S-ar putea ca lui Helmut să nu-i placă să vadă atât de multe fotografii de-ale mele într-un articol despre el, spuse ea.

Reeves se apropie mai mult și făcu o pauză, după care spuse:

— Helmut n-o să vadă niciodată fotografiile astea. Sunt numai pentru mine.

Apoi o sărută. Nici nu se mai prefăcură că nu vor. Jordan veni de bună voie în brațele lui și își dădu capul ușor pe spate pentru a întâmpina gura lui care se lăsa în jos spre ea.

Răsuflarea lor aproape că se cristaliză în aerul rece, când buzele li se uniră. Gura lui se deschise fierbinte peste a ei și mai mirosea încă a coniacul din cappuccino.

Jordan își strecură mâinile sub sacoul lui, care rămăsese descheiat, și alunecară apoi pe spatele lui, explorând mușchii puternici ce jucau sub maioul de flanelă moale.

— Îți mai dau voie să faci asta numai zece-cincisprezece minute de acum înainte, spuse el, fără a-și lua buzele de pe gura ei.

— Nu, am să încetez chiar acum, spuse ea și își trase mâinile, desprinzându-se de el. Sărutul lor devenise jenant de pasionat și mai erau și alți turiști pe platformă.

— La naiba! blestemă el printre dinți.

— Care a fost cea mai proastă situație în care te-ai aflat în timp ce lucrei? Întrebă ea râzând.

Recurgea la o conversație banală pentru că mâinile lui mângâiau senzual gulerul de blană ce ajungea până sub bărbia ei.

— Au, ce întrebare grea! Vietnamul a fost un infern. Chiar așa mă și simțeam, de parcă aș fi fost în iad. Mirosea a iad. Cambodgia a fost hidoasă. Dar cred că una dintre cele mai cumplite situații a fost totuși în El Salvador. În viața mea n-am fost așa de îngrozit ca acolo. Toată lumea împușca pe toată lumea și abia după aceea se întrebau de partea cui erau.

— Reeves, dar de ce faci asta? Și ziariștii sunt uciși, la fel ca și soldații.

Jordan fu scuturată de un fior, imaginându-și-l rănit și plin de sânge. Reeves ridică din umeri.

— Nu știu. Este în mine un fel de nevoie greu de explicat. Simt că trebuie să fiu în mijlocul agitației, mi-e teamă să nu ratez cel mai bun clișeu, fotografia deceniului, ca soldații care ridică steagul pe Iwo Jima.

Jordan nu prea înțelegea această chemare a lui, dar dădu din cap îngândurată.

— Știi că ai câștigat premii prestigioase pentru munca ta, dar care este fotografia ta preferată – adică cea care îți place ție cel mai mult?

— Pe aceea încă n-am făcut-o, spuse el.

Jordan ar fi trebuit să-și dea seama, după modul în care o imobilizase cu trupul lui lipind-o de balustradă și de tonul jos al vocii, că nu-i mai stătea gândul la subiectul pe care îl discutau.

— Fotografia mea preferată o să fie una de-a ta. În pielea goală.

— Reeves! exclamă ea și se uită grăbită în jur, sperând că niciunul dintre ceilalți turiști nu știa

engleză.

— Hai să vedem, oare cum ar trebui s-o fac? Întrebă el prefăcându-se că este foarte obiectiv. Închise un ochi și o scrută într-o manieră voit neutră.

— Într-un câmp de flori? Nu, e prea dulceag, prea inocent.

— Mulțumesc foarte mult! Eu...

— Poale culcată pe spate pe un cearșaf de satin alb, cu brațele aruncate neglijent deasupra capului, mormăi el în continuare.

— Reeves, te rog foarte mult...

— Nu, nu e bine... e prea țișător. Nu ți se potrivește. Nu e stilul tău. Hai și vedem.

Miji ochii și mai mult în timp ce o examina din priviri, iar fata roși puternic. Subiectul acesta era mult prea îndrăzneț și n-ar fi trebuit să-l lase să stea acolo și să-i vorbească în felul acesta. Și, cu toate acestea, ideea de a poza pentru el era pervers de atrăgătoare și incitantă.

— Știu, spuse el rar. Ai să fii pe un pat foarte lat. Am să te fotografiez printr-o perdea de tul, ca să arăți ca o ființă eterică. Vei sta culcată pe o parte, cu fața spre aparatul de fotografiat. Mă întreb dacă să fii acoperită cu ceva drapat pe tine sau cu totul goală? reflectă el cu voce tare. Cred că, mai degrabă, complet goală. Cu un braț întins în fața ta și cu celălalt îndoit peste piept. Și numai un singur sân...

— Reeves, mormăi ea și își îngropă fața la pieptul lui.

— Părul o să-ți fie ciufulit, de parcă atunci te-ai fi trezit din somn, pentru că a intrat cineva în cameră. Iubitul tău. Ții ochii larg deschiși și îl întrebi în tăcere dacă are de gând să facă dragoste cu tine. Vocea îi răgușise și fața lui coborâse apropiindu-se mult de a ei. Și răspunsul lui este: Da! Da!

Buzele lui întredeschise se întâlneau însetate cu ale ei. Limba străbătu bariera buzelor și a dinților și pătrunse în căldura gurii ei. Explora fiecare adâncitură dulce ca mierea. În străfundul pieptului lui se auzi un geamăt de nemulțumire și o trase mai strâns spre el. Jordan strigă scurt și, deși cu simțurile rătăcite, el își dădu seama că nu era o reacție inspirată de dorință. Se retrase repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Aparatul, strigă ea cu durere.

Reeves privi în jos și văzu că aparatul de fotografiat atârna chiar în fața sânilor ei.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama, spuse el.

— Nici cu la început. Se ridică pe vârfuri și îl sărută repede pe gură. Reeves, trebuie să mergem.

Bărbatul privi în zare la priveliștea spectaculoasă a lanțului Munților Alpi.

— Știu, spuse el cu regret. Eu...

Se întrerupse brusc și înclină capul ascultând atent.

— Ce naiba mai e și asta?

Jordan auzise și ea sunetul și acum zâmbea. Spre disperarea lui, începu să meargă de-a lungul balustradei, aplecându-se peste ea din când în când. Nu știa ce caută, pentru că norii îi separau de lumea de jos.

— Jordan, ce...

— Uite! exclamă ea. Vino repede până nu dispar din nou în nori.

Arătă în jos, pe versantul muntelui și printre norii cețoși zări o pășune verde de munte la câțiva zeci de metri mai jos. O cireadă mare de vaci păștea în liniște.

— Vacii? întrebă el uimit.

— Vacii de lapte. Ai auzit tălăngile de la gâtul

lor, îi explică ea.

— Credeam că tălăngile alea grele, cu curele de piele groasă sunt numai pentru turiști, să le cumpere ca suveniruri.

— Așa este. Dar sunt și foarte utile. Nicio vacă nu se poate pierde în munți dacă poartă una din tălăngile astea. Iar cireada, de regulă, se ia după cea care are la gât talanga cea mai mare.

— Eu de unde să știu așa ceva? murmură Reeves. Pentru o clipă, am crezut că sunt atât de aproape de cer, că se aud cântecele îngerilor.

— Ei bine, ești destul de aproape de cer. Muntele Pilatus este...

— Nu mă gândeam la înălțimea muntelui, spuse el.

Culorile îi aprinseră din nou obrazii când Jordan se uită într-o parte, căutând stelele.

— Știi ce ai vrut să spui, spuse ea în timp ce el o apucă de mână.

Pentru variație, la coborâre luară trenulețul cu șenile. Fusesse decizia lui Helmut, dar Reeves o acceptase recunoscător.

Henri, șoferul, îi aștepta cu limuzina la stația telefericului.

— O, am crezut că o să ne întoarcem cu feribotul, exclamă dezamăgită Jordan. Feriboturile erau o adevărată încântare pe Lacul Lucerna. Erau folosite în egală de măsură atât de navetiști cât și de turiști. Știu că durează mai mult cu toate opririle astea, dar e așa de frumos.

— Atunci du-te cu feribotul și ia-l și pe Reeves cu tine, spuse Helmut generos. În ce mă privește, prefer luxul din mașină și felul cum conduce Henri. Pentru astăzi, am făcut destul turism. Se întoarse apoi către Reeves: Ce părere ai? Ți-ar face plăcere să iei

una din ambarcațiunile astea? Ajungeți înapoi la Lucerna cel mai devreme într-o oră.

— Foarte bine, spuse Reeves. La ce oră ai întâlnirea aia cu fabricantul italian?

— La patru.

— Aș vrea să mă odihnesc puțin pentru asta, dacă nu te superi, și să culeg și niște informații generale.

— Nu mă supăr deloc. Du-o pe Jordan până acasă cu feribotul și după aia vino la birou. O să ai suficient timp.

— Nu vrei să vii și tu, Helmut, te rog? Întrebă Jordan. Nu voia să pară prea încântată că rămâne singură cu Reeves.

— Nu, draga mea. Deși îmi face mare plăcere că Reeves este cu noi, mai am niște treburi de rezolvat. O să am timp să mă ocup de hârtiile pe care le-am lăsat pe birou. *Au revoir*, spuse el, și o sărută tandru pe buze.

Buzele lui erau reci și ferme, atât de diferite de ale lui Reeves, care fuseseră moi, umede și fierbinți. Sărutul lui Helmut n-o transporta într-o altă sferă, acolo unde pierdea încet dar inevitabil orice legătură cu lumea înconjurătoare. Nu-i provoca fiori mărunți, ca replicile unui cutremur, ce reverberau înăuntrul ei.

— Îți telefonez mai târziu, draga mea, spuse el și se depărtă de ea.

— Foarte bine. Îți mulțumesc pentru dimineața asta încântătoare. I se făcu rușine că era atât de nesinceră. Helmut nu avea nimic de-a face cu încântarea dimineții.

Helmut le făcu semn de rămas-bun cu mâna, iar Henri deschise ușa Mercedesului. Erau singuri. Reeves stătea la coadă să cumpere bilete. Fură îmbrânciți de mulțimea care aștepta în timp ce feribotul acosta la

chei și debarca pasagerii. Nu erau conștienți de nimic altceva decât unul de prezența celuilalt.

Mergeau și râdeau împreună cu mulțimea. Găsiră o masă mică pe puntea de sus, în aer liber și o luară imediat în stăpânire. Își puseră hainele pe un scaun și aparatul de fotografiat pe altul, ca să descurajeze pe oricine ar mai încerca să se așeze la masa lor.

Reeves cumpără sandvișuri și bomboane de la un automat și sorbiră din cafeaua ce se servea la barul de pe puntea superioară.

Sedeau împreună la masa mică, ignorând turiștii care treceau pe lângă ei, opririle dese la care pasagerii urcau și coborau flecărind în mai multe limbi și erau conștienți numai de ei înșiși. Ziua era superbă. Lacul era limpede și azuriu. Dar chiar dacă nu ar fi fost la fel de frumoasă, niciunul dintre ei nu ar fi remarcat, așa cufundați unul în altul cum erau.

— Povestește-mi ce ar trebui să știu despre Jordan Hadlock. Apropo, care este numele tău de fată? Întrebă Reeves aplecându-se înainte ca s-o apuce de mâna care se odihnea pe tăblia mesei.

— Simms. De ce? Întrebă ea râzând.

Reeves ridică din umeri și zâmbi ca un adolescent, cu surâsul acela pe care acum i-l cunoștea așa de bine.

— Nu știu, din curiozitate. Vreau să știu totul despre tine.

Jordan privi în jos la mâinile lor încleștate. Se gândi ce viață palpitantă ducea el și câte femei cunoștea probabil în fiecare zi și, prin comparație, viața ei i se păru searbădă și lipsită de importanță.

— Nu am prea multe de spus. Cred că știi tot ce este de știut.

— Vorbește-mi despre familia ta.

— Părinții mei sunt adorabili. Tatăl meu este reprezentantul regional al unei edituri. Mama a fost întotdeauna casnică.

— Frați, surori?

— Unul singur, care a murit la naștere, la câțiva ani după ce m-a avut pe mine. Atât.

— Mi-ai spus că ai fost căsătorită patru ani. Ea încuviință din cap. Cum se face că nu ai avut copii?

— Charles n-a vrut.

— Dar tu voiai.

Era oare clarvăzător? Lăsă capul pe spate fără să vrea.

— Da, voiam copii. Dar acum îmi dau seama că n-a fost să fie.

Faptul că ea dorise copii fusese o sursă de discordie între ea și Charles. Charles nu voia să aibă copii „care să-l tragă în jos”. Spunea că „atunci când corabia mea va ancora la mal și o s-o ia pe un drum domol, o să avem destul timp pentru copii”. Dar vremea aceea n-a mai venit și nu au mai venit nici copiii după care tânjise Jordan atât de mult. Privind acum în urmă, i se părea că fusese mai bine. Nu ar fi vrut să aibă un copil care să trăiască în starea de nesiguranță existentă în căsnicia ei. Ridică ochii și întâlnește privirea intensă a lui Reeves.

Acesta era conștient în mod dureros de tristețea ce se instalase în ochii ei, așa că schimbă discuția.

— Părinții tăi au fost de acord să vii aici?

Jordan reflectă la această întrebare în timp ce degetul ei mare mângâia încet perișorii aurii de pe dosul palmei lui.

— Cred că nu, sunt sigură. Dar nu mi-au spus nimic ca să mă împiedice. Cred că au înțeles de ce trebuia să plec. Cel puțin pentru un timp. Pe de altă parte, la noi în casă nu au fost niciodată prea mulți



bani. Nu am dus lipsă de nimic, dar cred că se simțeau oarecum vinovați că nu au putut să mă trimită în Europa, așa cum s-au dus unii dintre colegii mei după absolvire. A trebuit să lucrez ca să mă pot întreține la colegiu. Și probabil că doreau să nu ratez această oportunitate.

Se uită în zare, peste lacul cu ape albastre scânteietoare. În jurul lui se înălțau dealurile, încă verzi și punctate cu cabane cochete. Deși peisajul era fermecător, simți că i se face dor de acasă, de părinți și de patria ei. Nu putea să stea prea mult departe de ei fără să înceapă să-i fie dor. Oftă și întoarse din nou ochii către Reeves, care o privea intens.

— Dar tu? Ai familie?

— Tata a murit. Mama s-a recăsătorit cu un domn admirabil, un băcan la pensie, care o tratează ca pe o regină. Am o soră mai mică, studentă la Drept. Dumnezeu să aibă grijă de sistemul judiciar, când va începe ea să dea iama prin el, chicoti el.

Și așa, ora trecu repede în timp ce își povesteau diferite aspecte ale vieții, episoade din trecut și din prezent. Oricine s-ar fi uitat la ei ar fi fost convins că sunt amănți, căci nu se uitau la nimic altceva. Nu conștientizau deloc prezența celorlalți.

La un moment dat, când interveni o pauză în conversație, Reeves spuse:

— Jordan, vreau să știu un lucru.

Tonul lui deosebit de serios o alarmă puțin.

— Da? Întrebă ea pe un ton șovăitor.

— Știi când trebuie să coborâm de pe feribotul acesta?

Jordan izbucni în râs. Începu și el să râdă și o ținură tot așa, fericiți de simplul fapt că erau împreună. Ochii ei verzi erau plini de lacrimi de râs când îi răspunse:

— La următoarea oprire coborâm. Trebuie să începem să ne strângem lucrurile.

Coborâră pe pasarelă la braț, continuând să discute într-o atitudine intimă. Jordan se uită din întâmplare în sus și îl văzu pe Henri, șoferul lui Helmut, care căuta cu privirile pe cineva prin mulțime. Se depărtă imediat de brațul care îi cuprindea umerii exact în momentul în care îi zări Henri.

— Doamnă Hadlock, am un mesaj pentru dumneavoastră de la domnul Eckherdt, spuse bărbatul în uniformă, într-o engleză poticnită, oprindu-se în fața lor. Domnul Eckherdt mi-a spus și vă conduc acasă. A fost invitat de un partener de afaceri la un dineu în seara aceasta și dorește să-l însoțiți. A spus să vă îmbrăcați semioficial. O să vină să vă ia la șapte și jumătate.

În timp ce vorbea, îi însoțea prin mulțime către locul unde era parcată mașina. Acum ținea deschisă ușa din spate pentru ea și Reeves. Neștiind ce să facă, Jordan se întoarse către Reeves cu o expresie disperată și neajutorată pe chip. Plănuiseră să meargă la ea acasă după întâlnirea cu Helmut, căci ea nu avea niciun program pentru seara aceea. Acum ce să facă?

— Reeves...?

Ar fi vrut ca el să-i spună că totul e în ordine, că înțelege. Însă văzu că ochii lui, mai înainte luminați de râs și bucurie, aruncau acum săgeți de gheață. Gura lui deveni o linie subțire, cum stătea acolo și o privea fix. Jordan își trecu nervoasă limba peste buze și spuse:

— Eu... trebuie să plec. Și... poate că deseară am să reușesc să stau de vorbă cu el. Eu...

— Nu contează, Jordan. N-are nicio importanță, spuse el pe un ton rece, dur. Înțeleg perfect.

Dar tonul lui lăsa să se vadă că nu înțelegea

deloc. Era furios. Mușchii încordați ai feței confirmau acest lucru.

Henri făcu un pas înainte și se înclină ușor.

— Domnule Grant, trebuie să vă duc la birou la domnul Eckherdt, imediat, după ce o lăsăm pe doamna Hadlock acasă.

— Nu, mulțumesc, Henri, spuse Reeves, refuzând oferta. Dar nu se uita la șofer. Continua s-o sfredelească privirile pe Jordan. Iau întotdeauna deciziile singur în ceea ce mă privește.

Fără să mai rostească un cuvânt, dar aruncând o privire tăioasă către Jordan, Reeves își croi drum prin mulțimea de oameni care se străduiau să ajungă la feribot, înainte ca acesta și ridice ancora din nou.

## Capitolul 6

Seara nu se mai termina. Dineul era oferit de un om de afaceri din Suedia și soția acestuia. În afară de Jordan și Helmut mai erau numai două alte perechi. Era privită ca o seară de socializare, dar era clar că motivele ei țineau de afaceri.

Imediat după ce se servi dineul într-unul din saloanele private de la Palace Hotel, grupul se retrase în apartamentul gazdei, acolo unde bărbații se așezară în jurul unei mese de joc și începură să discute condițiile unei fuziuni. Femeile, care nu aveau nimic în comun una cu alta, nici măcar nu vorbeau aceeași limbă, se așezară într-un cerc restrâns pe mobilele elegante și încercară să nu se plictisească de moarte una pe alta. Jordan avea numai cunoștințe rudimentare

de germană, limba pe care o vorbeau celelalte, astfel că anumite nuanțe ale conversației îi scăpau. Dar n-o deranja deloc. Oricum, mintea tot nu-i stătea la această conversație stupidă.

Helmut strânse în cele din urmă mâna gazdei și se pregăti să plece exact în momentul în care Jordan își spunea că nu mai rezistă nici o secundă în încăperea aceea. Diversele afaceri ale lui Helmut nu o interesau. Ce ciudat că îl făcuse pe Reeves să vorbească în după-amiaza aceea pe despre cariera lui. Dorea să aibă o experiență împreună cu el și se agățase de fiecare cuvânt al lui.

Acum se simțea plictisită, obosită și cumplit de nefericită ori de câte ori își amintea cât de supărat părăsise Reeves când se despărțise de ea.

Șovăia între dezamăgire și furie. Timpul pe care îl petrecuseră împreună pe vârful muntelui și pe feribot fusese încântător. E drept că și ea regreta că această zi admirabilă nu putuse continua până seara. Nu putea nega faptul că Reeves Grant o excitase, o șocase chiar, scoțând-o din atitudinea ei, de regulă rezervată, și făcând-o mai vulnerabilă, așa cum nu reușise niciun alt bărbat pe care îl cunoscuse până atunci.

Dar această susceptibilitate a lui îl făcea să fie periculos. Își aroga deja anumite drepturi asupra ei. Oare se așteptase să anuleze întâlnirea cu Helmut? Ca să satisfacă un capriciu al lui Reeves ar fi trebuit să-i spună lui Helmut că nu vrea să ia masa cu el și asta după ce el acceptase deja invitația și în numele ei?

Era furioasă, dar era greu de spus de ce anume. Era furioasă pe Helmut pentru că îi ordonase să joace într-un spectacol? Sau era supărată pe Reeves care presupusese că avea un drept asupra timpului ei? Sau poate că era supărată pe ea însăși pentru că devenise dintr-o dată un fel de pion pentru doi bărbați foarte

puternici și hotărâți - exact ceea ce își jurase că nu se va mai întâmpla niciodată? Nici măcar dragoste.

În lift, Helmut începu să peroreze despre elementele pro și contra ale fuziunii și Jordan simțea că îi venea să urle. Ce-i păsa de tranzacțiile lui de afaceri? Nu însemnau nimic nici pentru ea, nici pentru viața ei. Până acum câteva zile, trăise liniștită cu foarte puține piedici în cale. Iar acum parcă toată lumea se întorsese cu susul în jos. Nimic nu mai era stabil. Totul era neclar. Deciziile ei nu mai erau concrete. Viața ei fusese aruncată în haos din momentul în care intrase în ea Reeves Grant.

Liftul se opri silențios la parter și Helmut o ajută să iasă afară. Tocmai o ajuta să-și pună eșarfa când Jordan văzu bărbatul și femeia care intrau pe ușa mare din față.

Femeia, de vreo douăzeci și cinci de ani, avea părul roșu, era zveltă și strălucitoare. Avea picioare lungi și subțiri și purta, în mod șocant, pantaloni de satin verde subțire. O bluză largă de aceeași culoare, cu garnitură din monede, ascundea foarte puțin din sânii dezgoliți.

Țipătoare, își spuse Jordan. Da, în mod clar, țipătoare și fără gust.

În schimb, Reeves arăta splendid. Purta pantaloni de flanelă gri și un blazer bleumarin. Cămașa de mătase albă era descheiată până la jumătatea pieptului. Vârfurile negre ale pantofilor ușori, marca Bally, se zăreau de sub dunga pantalonilor. Era îmbrăcat cu lucruri scumpe, dar destul de neoficial, de parcă ar fi vrut să spună: „puțin îmi pasă mie de tradițiile din Lumea Veche”.

Jordan simți imediat un nod în gât. Deși era supărată pe el, era la fel de furioasă și pe ea însăși că reacționa în felul acesta la masculinitatea lui incitantă.

În timp ce admira hainele bine croite pe el, se gândea la trupul de sub ele și la modul în care aprinseseră în ea flacăra pasiunii.

Cei doi se îndreptau spre bar când Helmut îi zări:

— Reeves, strigă el peste capul celor din holul vestitului hotel.

— Da, e Reeves Grant, încuviință Jordan, sperând zadarnic că vor putea să plece fără a fi văzuți.

Reeves întoarse brusc capul și fața îi fu luminată de un zâmbet dezarmant.

— Bună, Helmut, bună, Jordan.

Nu-și luă brațul din poziția în care strângea ferm talia de viespe a fetei cu părul roșu.

— Modelele mele preferate. Ce faceți aici?

— Am fost invitați la un dineu, spuse Helmut.

— A, da. Reeves pocni din degete. Îmi amintesc că spuneai ceva în sensul acesta.

Minte, își spuse Jordan. Știa exact ce făceau aici. Nu o mai privise în ochi din momentul în care Helmut le atrăsese atenția.

— Vă rog să faceți cunoștință cu... ăăă... Diane? Da, Diane... ăăă...

— Moffett, completă femeia și îi dădu lui Reeves un ghiont cu cotul în coaste, ca și când ar fi vrut să spună „Nesuferitule!” Jordan încleștă pumnii. Oare femeia asta n-ar putea să stea dreaptă? Chiar trebuie să se rezeme de Reeves?

— Da, Diane Moffe, spuse Reeves și se uită la Jordan cu un licăr de triumf în ochi. Diane, ei sunt doamna Jordan Hadlock și domnul Helmut Eckherdt. Diane este practic vecină cu mine. Este din Los Angeles. Nu-i așa că am avut noroc să dăm unul peste altul în după-amiaza aceasta?

Jordan nu mai suporta să se uite la expresia de

fericire de pe chipul lui și își mută privirile spre femeie, care i se părea foarte stupidă.

— Bună ziua, domnișoară Moffett, spuse ea cu o politețe rece.

— Bună. Îmi place rochia dumată, răspunse femeia îndrăzneată.

— Mulțumesc.

Jordan era bucuroasă că își pusese această rochie, pentru că știa că o avantajează. Era o rochie neagră de satin, fără mâneci, cu un guler rulat, amplu, care cobora adânc peste piept. În talie era legată cu o centură roz, șocantă. Își ridicase părul la spate într-un coc lejer și cerceii cu diamante erau singura bijuterie pe care o purta, cu excepția inelului lui Helmut.

— Tocmai ne duceam să mai bem câte un pahar înainte de culcare. Ne-ar face plăcere să veniți cu noi, spuse Reeves.

Jordan rămase aproape cu gura căscată în fața acestei îndrăzneli. Furia îi fierbea în piept până când presiunea acesteia devenea dureroasă. Omul acesta nu avea niciun pic de morală. Cum putea face așa ceva? Cum putea să agațe altă femeie atât de curând după ce o părăsise pe ea? Sau așa era obiceiul lui? Ochii care nu se văd se uită? Și cu numai câteva ore în urmă avusese tupeul să facă pe jignitul!

— Jordan? făcu Helmut întorcându-se spre ea.

— Zău că nu mai pot, Helmut. Am avut o zi atât de plină. Dimineața asta pe munte...

Vocea îi rămase suspendată în aer, cu o intonație de regret. De fapt, amintirea momentelor de intimitate cu Reeves, în cabina telefericului și pe vârful muntelui, îi aduseseră în gât un ghem de remușcări și nu mai putea să articuleze niciun sunet.

— Va rugăm să ne scuzați, Reeves, domnișoară Moffett, spuse Helmut înclinându-se spre ei. Se pare că

doamna mea este obosită. Mai bine am s-o duc acasă.

Zâmbi grațios și îi strânse mâna lui Reeves. Ridică mâna lui Diane Moffett până în dreptul gurii și o sărută ușor. Aceasta chicoti.

— Atunci, noapte bună, Helmut, noapte bună, Jordan, spuse Reeves.

— Noapte bună, murmură Jordan și riscă să se uite la ei. Fusese o mare greșeală. Buzele lui erau îndoite batjocoritor și ochii lui râdeau de ea. Era clar că spunea Lașo!

Ridică mândră bărbia în timp ce pășea sub îndrumarea protectoare a brațului lui Helmut. Dar simțea că i se rupsesse inima în piept. Avusese dreptate tot timpul. Omul nu voia decât senzații tari. Noaptea petrecută împreună în timpul furtunii nu însemnase pentru el nimic mai mult decât distracția cu roșcata de acum.

Jordan se prăbuși pe bancheta din spate a limuzinei și rămase tăcută tot drumul până acasă. Era uimită de propria reacție, de faptul că era atât de dependentă de el. Oare bărbatul acesta ajunsese să însemne atât de mult pentru ea încât singurul gând că este împreună cu altă femeie putea s-o aducă într-un asemenea hal de nefericire?

Nici în timp ce Helmut o însoți pe jos câteva intersecții pe aleile înguste din orașul vechi, nu se simți în stare să vorbească. Iar el atribui oboselii tăcerea ei.

Dar în timp ce buzele îi rămâneau pecetluite, mintea îi lucra furioasă. Se certa cu sine însăși. Chiar că ar fi trebuit să-i spună acum lui Helmut că nu are intenția să se căsătorească cu el. O întrebasese ceva mai devreme, în cursul serii, dacă își anunțase părinții despre logodna lor. Jordan îi răspunsese evaziv că în ultimele zile fuseseră foarte ocupați. Dar el dorea



neapărat ca logodna lor să devină publică.

Totuși, nu avea energia necesară pentru o astfel de înfruntare. Nu credea că Helmut ar fi acceptat ușor refuzul ei. Ar trebui să facă față argumentelor lui și nu se simțea în stare. Când se va simți mai puternică, când va reuși să-l alunge pe Reeves din mintea ei atunci o să vorbească cu Helmut. Până atunci...

Îndură cu stoicism îmbrățișările lui prin care îi ura noapte bună. Era un bărbat frumos și viril. Aventurile lui amoroase erau foarte cunoscute. Dar de ce gura lui nu o excita deloc? Mâinile lui nu o atingeau cu aceeași forță blândă care exprimau pasiune și tandrețe în același timp. Când o cuprindea în brațe, trupul ei nu părea și se potrivească atât de bine cu el lui, cum se potrivea cu al lui Reeves, ca și când ar fi fost două jumătăți ale aceluiasi întreg.

După ce Helmut plecă și începu să urce scările pe întuneric, se muștră în gând că nu simțea mai multă afecțiune pentru acesta. Nu-i arătase niciodată altceva decât amabilitate. Iar acum o scăpase și de o eventuală încurcătură cu acest bărbat lipsit de scrupule care era Reeves Grant. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Helmut pentru asta. Oare?

Când se urcă în pat, încercă din toate puterile și se concentreze asupra lui Helmut și a generozității lui. Zadarnic. Nu se putea gândi decât la Reeves cu femeia aceea, Diane, agățată de braț. Oare acum o pipăia, o săruta? Oare buzele lui îi șopteau aceleași vorbe pe care i le murmurase și ei la ureche în timp ce făceau dragoste? Nu! Nu mai putea suporta. O să înnebunească dacă se mai gândește cum face dragoste cu femeia aceea. Trebuie să se gândească la altceva.

La părinții ei. La magazin. La o ciocolată

fierbinte. La orice altceva.

Reeves, Reeves, Reeves!

Și chiar în timp ce adormea, se mira cât de cald îi fusese în adăpostul brațelor lui, în pofida ceței reci de pe vârful muntelui.

\*

— Alo, murmură ea amețită în receptorul telefonului. Acesta sunase de mai multe ori până să-și dea seama că nu face parte din visul ei. Pipăi după el prin întuneric, dând jos o carte și ceasul deșteptător până când reuși să-l apuce.

— Jordan? Dormeai?

— Bill? Jordan căscă cu gândul la șeful ei de la Londra. Eu... dar cât e ceasul?

— Îmi pare rău, draga mea. Dar am vrut să-ți telefoniez cât mai curând ca să te felicit. Spune, fetiță dragă, ce veste mare! Aș vrea să-mi povestești o dată cum ai reușit manevra asta.

Deci greșea. Era totuși un vis. Habar nu avea despre ce vorbește șeful ei și de ce a sunat-o cu noaptea în cap ca să turuie fel de fel de aiureli.

— Despre ce vorbești? întrebă ea. Cu gura pe jumătate a receptor și pe jumătate în pernă.

— Haide, Jordan, păpușico, vorbești cu Bill. Am citit despre logodna ta în *Times*. Ce lovitură. Helmut Eckberdt! Și când e ziua cea mare? Sunt invitat și eu la nuntă? Promit să mă port foarte frumos. N-am să mă îmbăt. N-am să vorbesc porcșos, n-am să mă scarpin nicăieri mai jos de talie, n-am să...

— Bill, îl întrerupse ea devenind brusc atentă. Spuneai că ai citit despre logodna mea cu Helmut în *Times*? Când?

— Aseară.

Jordan amuțise de uimire.

— Ești sigur? Vreau să spun, cum se poate una ca asta?

— Nu știu, iubito, dar uite aici, în pagina a treia, negru pe alb. Chiar acum mă uit la el și sunt cât se poate de treaz. Este un articol pe două coloane despre povestea ta de dragoste, completată cu câte o biografie a ta și a lui. Autorul a insistat pe aspectul de Cenușăreasă din poveste – știi, frumoasa vânzătoare și frumosul prinț bogat.

Jordan își simțea gura uscată ca iasca și mâinile îi tremurau.

— Și... al cui este articolul ăsta?

— James Parker. Este reporter la UPI.

— UPI! strigă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Acum reportajul putea să facă înconjurul lumii și cu notorietatea de care se bucura Helmut probabil că așa se va întâmpla. Și spui că articolul discută despre mine în detaliu?

— Cât se poate de amănunțit. Copilăria, familia – știi, toate chestiile astea.

Când Bill îi pomenise prima dată de articol, prin minte îi trecuse o umbră de bănuială. Acum, bănuiala se transformase în convingere. Cine altcineva știa despre familia ei? Cui îi mai dezvăluise ea recent detalii din viața ei? Cine o trăsesese de limbă cu întrebări personale la care răspunsese fără niciun fel de rezerve? Pe cine cunoștea ea, o persoană implicată în jurnalism?

Reeves Grant.

— Trebuie să închid, Bill, spuse ea repede și sări din pat.

— Numai o clipă, iubito. Voiam să-ți spun să nu-ți faci griji pentru magazin. Înlocuitorul tău va veni în următoarele săptămâni.

— Înlocuitorul meu! strigă ea și se lăsă din nou pe pat.

Înlocuitorul meu!

— Păi sigur că da, păpușico. Nu prea văd o soție de miliardar lucrând ca vânzătoare într-o librărie, ce zici? Ai să călătorești cu avionul în toată lumea și...

— Bill, nu înțelegi, spuse ea, încercând să-și recapete controlul, deși simțea că își pierde mințile. Nu mă căsătoresc cu Helmut Eckherdt. Nu mă mărit cu nimeni.

— Dar aici scrie că...

— Puțin îmi pasă ce scrie acolo, exclamă ea furioasă. Nu mă mărit cu el. Reportajul acesta este o greșeală. Mă întâlnesc cu el, asta-i tot.

— Dar atunci ce este cu uriașul diamant de la inelul de logodnă despre care se spune că îl porți?

Jordan își frecă fruntea cu palma, oftând.

— Port un inel, dar...

— Păi atunci?

— Este... eu... O, la naiba, Bill, e prea greu de explicat. Te rog să mă crezi. Nu mă mărit, așa că poți să-l ții pe „înlocuitorul” meu la Londra. Acum chiar că trebuie să plec...

— Stai puțin, Jordan.

O oprișe din nou. Îl auzi cum oftează profund, rău prevestitor, după care spuse:

— Nu e chiar așa de simplu. Bătrânul Bauerman mă bate la cap de câteva luni să-i găsesc o slujbă pentru fiică-sa pe continent. S-a săturat de ceaiuri dansante și vânători și brusc i-a venit cheful să muncească. Nimic prea dificil, înțelegi, ceva ca s-o țină ocupată un timp. Când am citit articolul acesta despre tine aseară, mi-am zis că aceasta este slujba perfectă pentru ea, așa că i-am telefonat bătrânului și...

— Și i-ai dat fiicei lui locul meu de muncă,

încheie Jordan fraza în locul lui.

— Păi, cam așa ceva.

— Cam așa ceva?

— Păi... ei bine, i-am promis locul tău.

Între cei doi se lăsă o tăcere grea. Jordan era stupefiată. Ce îi spusese Bill acum nu putea fi adevărat și totuși își pierduse locul de muncă în favoarea fiicei domnului Bauerman. Domnul Bauerman era proprietarul unei edituri și al lanțului de librării pentru vorbitorii de limba engleză la care lucra și ea. Lucrurile de felul acesta se întâmplau frecvent în lumea afacerilor. Dar nu lui Jordan Hadlock. Și o durea. Și totul numai din vina lui Reeves Grant.

— Ascultă, păpușico, îmi pare rău, dar...

— Nu contează, Bill. Acum trebuie să închid. Caută-mă mai târziu...

Fără să mai aștepte răspunsul lui, Jordan închise telefonul. Câteva clipe lungi rămase pe marginea patului, cu mâinile tot pe receptorul telefonului, dorindu-și ca tot ceea auzise să nu fi fost adevărat. Dar era adevărat. Anunțul unei căsătorii care nu va avea loc niciodată avea să fie publicat în toate ziarele din lume. Și fusese concediată.

În timp ce își revedea în minte consecințele trădării lui Reeves, o furie întârziată înlocui treptat uimirea. Strânse pumnii până când unghiile îi lăsară urme adânci în carnea palmelor.

— Ticălosul, șuieră ea.

Sări din pat, își aruncă de pe ea cămașa de noapte și scotoci repede într-un sertar căutând o pereche de chiloți. Și-i trase în grabă și își puse apoi și o pereche de blugi. Smulse un pulover de schi de pe un umerăș din dulap și și-l trase peste cap. Își îndesă picioarele fără să le mai acorde dreptul de a purta ciorapi sau șosete într-o pereche de adidași.

Intră în baie și se clăti cu apă pe față și pe mâini, se spală pe dinți apoi se fardă superficial și își trecu la repezeală o perie prin părul des. Străbătu în fugă dormitorul, smulse o canadiană și poșeta și porni în fugă în jos pe scări. Închise ușa magazinului în spatele ei, după care o luă repede pe alee, în ceața cenușie a dimineții.

Taxiurile încă nu ieșiseră atât de devreme, astfel că fu nevoită să străbată toată distanța pe jos. Nu-i păsa. Furia ei hotărâtă era un combustibil care o mâna tot mai repede cu fiecare pas. Respirația îi îngheța în aer, dar frigul n-o atingea, în timp ce mărșăluia pe străzile din Lucerna.

Șirul de hoteluri aflate vizavi de faleza de pe malul lacului era tăcut și liniștit. Pe verandele spațioase din fața lor nu era acum niciunul dintre oaspeții pe care îi puteai vedea ceva mai târziu în timpul zilei, sorbind din băuturi și admirând priveliștea.

Holul hotelului Europa era pustiu, cu excepția a două femei de serviciu care lustruiau oglinzile și ștergeau praful de pe mobilă. Recepționarul puneă în ordine fișele de înregistrare în momentul în care Jordan se apropie de biroul lui și își puse palmele pe suprafața de marmură netedă.

— În ce cameră stă domnul Reeves Grant? întrebă ea.

Recepționarul ridică sprâncenele întrebător și studie chipul răvășit și părul nepieptănat al femeii din fața lui.

— Ce doriți? întrebă el într-o engleză cu puternic accent străin.

Reținerea din vocea lui o făcu pe Jordan să-și dea seama că trebuie să se arate mai binevoitoare.

— Știu că arăt înspăimântător, spuse ea zâmbind, dar am condus toată noaptea ca să-i fac o

surpriză. Este... este prietenul meu, adăugă ea pe un ton intenționat insinuant. Înțelegeți, nu-i așa?

Jordan își coborî genele lungi peste ochii cenușii și bărbatul oftă neputincios.

— Da... sigur că da. Păi... ia să vedem. Camera patru sute douăzeci și nouă. Să-l sun?

— Nu! spuse ea repede. Apoi lăsa capul în jos timidă și înghiți dezgustată nodul care fi rămăsese în gât. Vreau să-l iau prin surprindere.

Recepționarul zâmbi cu subînțeles. Era un adevărat romantic.

— Liftul este la dreapta, șopti el, de parcă ar fi fost conspiratori.

— Mulțumesc, îi aruncă ea peste umăr, căci traversa holul cu pași grăbiți. Când cel mai lent ascensor din lume ajunsese, în sfârșit, la parter, intră și apăsă pe butonul etajului patru. În timp ce ascensorul urca, își repeta în minte ceea ce avea să-i spună.

Când ușile alunecară într-o parte și se deschiseră, Jordan se năpusti afară și porni ca o furtună pe coridor. Își dădu seama că o luase greșit, se răsuci pe călcâie și se repezi în direcția opusă, până ajunsese în fața ușii.

Bătu în ușă fără niciun fel de sfială. Ecoul se auzi pe tot coridorul îngust. O să se poată considera norocoasă dacă nu va mai scoate nimeni altcineva capul pe ușă să vadă cine face un asemenea zgomot cu noaptea în cap.

Ocupantul camerei 429 nu făcuse nicio mișcare, astfel că Jordan bătu încă o dată, și mai insistent. Apoi se auzi un foșnet de așternuturi și, dintr-o dată, Jordan își dădu seama că bărbatul s-ar putea să nu fie singur. Inima i se strânse ca bolnavă la gândul acesta, dar în secunda următoare ridică încăpățânată bărbia în sus. Venise să-i spună exact ceea ce gândește despre el și

puțin îi păsa dacă avea musafiri.

Hotărârea pe care o luase făcu din următoarea bătaie în ușa un adevărat tunet. De astă dată, auzi cum cineva murmură o înjurătură de partea cealaltă a ușii.

— Da? se auzi din spatele ușii, un fel de mormăit beligerant mai curând decât un cuvânt.

— Deschide, spuse ea.

Urmă un moment de ezitare, apoi auzi cum zăvorul este dat la o parte și ușa se deschise. Reeves stătea în spatele ei și nu-l putea vedea.

Jordan împinse ușa și trecu pe lângă ea, aruncând imediat privirile spre pat. Era gol și răsuflă ușurată. Simțea cum i se încordează spatele când mai facu câțiva pași în cameră.

— Intră, spuse el sec din spatele ei.

Jordan se răsuci pe călcâie și îl înfruntă cu privirile, înarmată cu indignarea demnă și intenția de a-l judeca atât de aspru încât să-l determine să-și ceară iertare.

Dar Reeves nu juca cinstit. Era în pielea goală.

Pe frunte îi atârnavă câteva șuvițe de păr castaniu. Ținea mâinile ferm înfipite în șolduri, într-o atitudine arogantă. Pentru o femeie care se lupta pentru viața ei, fiind în același timp cumplit de atrasă de acest bărbat, Reeves era o provocare greu de înfruntat.

Nu se gândise nicio clipă că s-ar fi putut să-l întâlnească în felul acesta. Știa că probabil dormea, dar nu se gândise mai departe. Acum, motivația începea să se topească sub presiunea acestei forțe distructive care era masculinitatea lui dezarmantă. Părul de pe pieptul lui forma un model de-a dreptul hipnotizant pe care nu se putea opri să nu-l urmărească din priviri. Apoi se aduna într-o linie



mătăsoasă subțire care dispărea în...

Picioarele lui erau lungi, subțiri, dar puternice. Emană putere și bărbăție. Ce exercițiu jalnic avea să fie atacul ei. Cum ar putea să câștige? Probabil că lui i se pare acum o proastă, așa cum dăduse năvală peste el.

În timp ce ea se uita fix la el, Reeves căscă cu gura până la urechi și își acoperi sexul cu mâna. Această nepăsare o înfurie mai mult decât orice altceva și dădu să izbucnească cu toată forța. Dar înainte să poată rosti o vorbă, el i-o luă înainte:

— Nu crezi că te-ai aventurat cam departe? Nu ți-a spus mama ta că bărbaii au tendința de a fi agresivi?

— Să te ia naiba, strigă ea. Cum ai putut să faci un lucru atât de dezgustător și demn de dispreț? N-am mai cunoscut pe nimeni în toată viața mea atât de lipsit de sensibilitate.

Reeves se uită o clipă la ea și în privirile lui se vedea ceva înrudit cu amuzamentul strălucind în ochii verzi. Trecu pe lângă ea, își luă ceasul de mână de pe noptieră, se uită se vadă ce oră e, apoi se așează pe marginea patului.

— Oare ce am putut să fac ca să te supere atât de rău și atât de devreme în dimineața aceasta? Întrebă el.

— O, te rog, nu mai fă pe nevinovatul. Știi foarte bine ce ai făcut. Trădarea ta nu este depășită decât de ambiția ta și mai dezgustătoare. Mi-am relatat în fața ta toată povestea vieții mele...

În timp ce ea se lansa în această tiradă, Reeves se lăsă pe spate rezemându-se de perne, ridică un genunchi și își puse mâna pe el, lăsând-o apoi să atârne lejer. Jordan își feri imediat privirile și spuse cu o voce nesigură:

— Nu vrei să pui ceva pe tine?

— Nu.

— Ești un scelerat, îi aruncă ea întorcându-se din nou cu capul spre el.

— Eu? făcu el. Eu? Tu ești cea care ai venit dând năvală în dormitorul meu la această oră atât de nepotrivită. M-ai smuls din pat. Eu nu dorm îmbrăcat. Așa m-ai găsit și deocamdată nu simt dorința să mă îmbrac.

— Ești indecent.

Ochii lui o examină de sus până jos și un zâmbet pofticios i se aprinse în priviri.

— S-ar putea să ai dreptate.

Jordan scrâșni din dinți, dar nu-i dădu satisfacția să-i onoreze cuvintele provocatoare. Cu un efort de voință, își smulse privirile de la goliciunea lui, își restructură gândurile și întrebă:

— Cunoști un individ pe nume James Parker?

Reeves păru surprins de întrebarea ei, dar răspunse prompt!

— Da. Este reporter UPI la Londra.

— Și i-ai dat ieri telefon ca să-i povestești totul despre mine și Helmut. Rodul strădaniilor tale mânjește acum pagina a treia din ultima ediție de seară a ziarului *Times*. Dacă magazinul meu ar fi deschis duminică, aș putea să-ți vând un exemplar, sfârși ea sufocată de furie.

Bărbatul scutură din cap și își trecu șovăitor mâna prin păr.

— Jordan, eu nu...

— M-ai pus în mod intenționat să-ți povestesc despre mine ca să mă descoși despre viața mea intimă. Ești un actor foarte bun, domnule Grant. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că, de fapt, te documentai pentru articolul acesta.

— Jordan...

— Aș fi preferat să-mi spui cînstit ce faci. Poate că aș fi fost chiar cooperantă. Nu era nevoie să mă convingi cu sărutări. Sau așa îți realizezi tu cele mai bune lucrări? Îmbinînd utilul cu plăcutul?

Spre regretul ei, lacrimile îi inundaseră ochii și îi tulburau vederea. Și le șterse cu un gest furios. Reeves ridică mână ca să oprească următoarele ei cuvinte.

— Stai să ne lămurim, spuse el calm. Jim a scris un reportaj pentru *Times* despre tine, despre Helmut și despre logodna voastră și tu crezi că deține informațiile de la mine?

— Desigur!

— Dar nu i-am spus nimic, Jordan.

— Ba da, i-ai spus, strigă ea. Nu mă face să te urăsc și mai mult ca mincinos. M-am săturat de duplicitatea ta.

Reeves sări din pat și brațele lui o cuprinseră ca două mâini de fier înainte ca ea să poată face vreo mișcare.

— Să nu-mi ții mie predici despre duplicitate, șopti el printre dinți. Știi tu ce este duplicitatea? Duplicitate înseamnă o femeie care se giugiulește cu un bărbat, în timp ce este logodită cu altul. Și, între timp, pretinde în fața fraierului cu care se giugiulește că logodna nu este ceva real. Să nu mă acuzi pe mine că joc teatru, Jordan. Tocmai tu care ai putea să-i dai lecții lui Sarah Bernhardt.

Femeia încercă să se elibereze din strînsoarea fermă, dar eforturile ei nu reușiră nici măcar s-o slăbească.

— Nu sunt logodită cu Helmut. Știi foarte bine.

— Chiar știi? Spui că nu ești logodită cu el, dar e suficient să ridice un deget și te prezinți în pas alergător. Mie asta mi se pare ceva permanent.

— Nu vreau să-l fac să sufere, strigă ea. Vreau să fiu corectă. Dar, evident, tu nu știi ce înseamnă să fii corect, nu-i așa? Tu joci întotdeauna numai ca să câștigi. Joci până la sânge și nu contează cine sângerează. Tot ce vrei este să te distrezi bine, să fii un fotoreporter bun și să faci un reportaj.

O ridică de pe podea, se răsuci cu ea în brațe și o aruncă pe pat. Se prăvăli apoi și el peste ea, fixând-o pe toată lungimea corpului cu trupul lui. Îi ținui brațele cu mâinile de o parte și de alta a capului.

— Nu de la mine s-a aflat nenorocita asta de poveste, spuse el, subliniind fiecare cuvânt, în timp ce mâinile lui se adânceau tot mai mult în carnea încheieturilor ei. N-am spus nimic, adăugă el și o zgâlțâi ușor.

Ochii ei se deschiseră mari, temători și neîncredători, dar bărbatul îi susținu privirile. Jordan își umezi buzele cu limba, apoi întrebă:

— Atunci cine...

— Oricine ar fi putut s-o facă. Aseară erau acolo cincizeci sau șaiszeci de persoane când le-ai rugat cu atâta naivitate să nu povestească nimănui despre logodna ta. Asta n nu face decât să ațâțe și mai mult bârfele, Jordan. Ar fi putut să alimenteze reportajele câtorva zeci de ziariști avizi de senzații.

Mâinile lui nu dădeau nicio șansă încheieturilor ei, dar sinceritatea ce radia din ochii lui o ținea captivă într-o strânsoare mult mai fermă.

— Dar Bill a spus că autorul știa atât de multe despre mine, argumentă ea. Ieri...

— Bine, dar la urma urmei nu știe și Helmut la fel de bine toate astea? Nu i-ai spus și lui puțin câte puțin totul despre tine? Și el ar fi putut foarte bine să transmită povestea ta altcuiva. Și așa mai departe, până când a ajuns la un reporter talentat, care să

țasă un reportaj inspirat în jurul ei.

Jordan rămase pe gânduri câteva clipe și reflectă la ultimele câteva luni. Ceea ce spunea Reeves părea să se lege. Oare îi spunea adevărul? Ca și când i-ar fi citit gândurile, acesta spuse:

— Recunosc că eram furios ca un nebun ieri când am coborât de pe vas. Și mai știu că dovezile împotriva mea sunt incriminatoare. Dacă aș fi făcut-o eu, mi-aș fi asumat meritele – sau vina, de la caz la caz. Dar n-am făcut-o eu, Jordan. Îți jur.

Jordan deschise ochii și fu uimită de cât de verzi erau ochii lui priviți de atât de aproape. Iar pistruii care parcă apăreau și dispăreau fără încetare erau atât de aproape, încât ar fi putut să-i numere.

— Te-ai culcai aseară cu fata aia?

Întrebarea îi luă pe amândoi prin surprindere. Jordan nu avusese intenția s-o rostească, îi scăpase fără voia ei. Reeves rămase mut de uimire, apoi dădu din cap și râse încetișor.

— Cu parașuta aia? Întrebă el plin de dispreț. E drept că nu am dus chiar o viață de călugăr timp de treizeci și cinci de ani, dar trebuie să-mi acorzi mai multa încredere, Jordan, chicoti el. Am agățat-o aici la bar și am dus-o până la Palace. Helmut pomenise după întâlnirea noastră de la birou că aici va avea loc dineul. Imediat după ce ai plecat, m-am descotorosit de ea. N-am auzit în viața mea o gură mai spurcată ca a femeii ăleia.

— Dar de ce ți-ai dat atât de multă osteneală?

Între timp, mâinile îi fuseseră eliberate și acum explorau intrigate modelul format de părul care creștea pe pieptul viguros al bărbatului. El își mișcă ușor corpul și lăsă capul în jos.

— Tu ce crezi? o întrebă Reeves la ureche. Buzele lui rămaseră acolo ca să-i mângâie lobul

urechii.

— Voiai să faci gelos pe cineva? întrebă ea timidă.

— Te-ai prins.

— O, Reeves, oftă ea. Am venit aici gata să-ți scot ochii și acum...

Vocea îi rămase suspendată în aer în timp ce gura lui îi pipăia blând gâtul.

— Ești prea rapid pentru mine. Nu pot să țin pasul cu tine. Mă faci să mă înfurii, după aceea mă uimești. N-am mai cunoscut niciun bărbat ca tine. Ce o să mă fac cu tine?

— Am o idee, spuse el, ridicând capul și privind-o cu înțeleș.

— Nu! exclamă ea și încercă să-l împingă la o parte.

Când își dădu seama de inutilitatea încercării, începu să dea repede din cap dintr-o parte în alta, dar gura lui o fugărea fără milă.

— Reeves, ceea ce s-a întâmplat cu noi mai înainte...

— Nu se poate descrie în cuvinte.

— Da... Adică nu, nu asta am vrut să spun. A fost o greșeală. Nu știu cum am putut eu...

Gura lui o închise repede pe a ei și o chinuia acum cu sărutări mărunte la colțuri. Jordan încercă să continue să vorbească printre ele:

— Eu... nu putem... nu trebuie...

— Ba da, putem. Și trebuie.

— Nu. Nu vreau

— Ești o mincinoasă. Mincinoaso?

În cele din urmă. Reeves se plictisi să se tot lupte cu ea și îi închise gura cu gura lui, prinzând înăuntru orice cuvinte de așa-zis protest. Gurile lor se întâlneau cu o dorință îndelung refulată. Vârful limbii lui

se plimbă pe buzele ei întredeschise, chinuindu-le fără milă, după care trecu pe lângă ele și pătrunse în interiorul gurii ei, desfătându-se în deliciul acesteia.

Jordan nu accepta jocul în mod pasiv. Buzele lui se închiseră peste limba ei ca într-o capcană, până când începu să geamă de plăcere. Se retrase în cele din urmă, dar numai ca să-i dea voie să respire. Jordan întoarse fața spre pernă în timp ce buzele lui se plimbau pe gâtul ei spre ureche, ca să-i aducă un omagiu.

— Reeves, șopti ea. Ador patul acesta.

— De ce?

— Pentru că mai păstrează căldura corpului tău. Miroase a tine.

— O, Doamne, gemu el.

Își înfășură brațele în jurul ei și se rostogoliră astfel îmbrățișați până când ea ajunse deasupra lui. Cu mâini dibace, îi scoase jacheta. Găsi marginea puloverului și i-l trase în sus peste abdomen și peste sâni și umeri, apoi i-l trase peste cap. Râzând împreună cu el, Jordan își eliberă mâinile din mâneci.

Reeves aruncă cât acolo îmbrăcămintea care îl stânjenea, desfătându-și privirile cu sâni ei, care i se ofereau atât de ademenitor. Vârfurile degetelor lui atinseră curbările superioare cu un gest aproape reverențios.

— Frumoși sâni, rosti el cu o voce profundă și șoptită. Mâinile îi alunecară spre exterior, îi cuprinseră în căușul palmelor și îi ridicară în sus, bucuros de ceea ce îi umplea inimile. Degetele mari mângâiară blând sfârcurile maronii.

— Îmi place să mă uit la ele, spuse el în timp ce sfârcurile se întăreau și se înălțau.

Jordan își arcui spatele și își sorbi plăcerea. O mână o cuprinse pe după gât și o trase cu fața în jos

spre el. Buzele lui fierbinți i le supseră pe ale ei în timp ce cealaltă mână rămăsese pe piept cerându-i răspunsuri care îi tăiau respirația.

La început, Jordan crezu că sentimentul de scufundare venea de la săruturile lui amețitoare, dar își dădu seama că el o lăsa din nou pe spate. Când capul ei ajunse pe pernă, gura părăsi buzele ei și își făcu drum în jos, spre gât și piept. Sfârcurile îi dispărură între buzele lui. Mișcându-și ușor obrajii, se adăpa din dulceața ei. Limba lui deveni un instrument îndrăzneț și neliniștit de senzualitate, ce o aducea la un nivel de excitare cum nu mai cunoscuse niciodată.

Tremura sub el.

— Jordan. Te doresc. Te-am dorit din momentul în care am plecat din apartamentul tău, în dimineața aceea de după furtună. Cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea a fost să te las în patul acela. Dumnezeu, ieri te doream atât de tare că mă durea totul.

Se ridică până când fața lui ajunse deasupra chipului ei. Ochii i se înfipseră în ochii ei și nu-i mai părăsita în timp ce îi depărta ușor genunchii și se instala între coapsele ei. Se potriveau unul cu altul cu o coeziune de-a dreptul uluitoare.

— Uite ce bine se potrivește, șopti el.

— Da, spuse ea, și se mișcă și mai aproape de puterea dură care își cerea drepturile.

— Ah, Jordan, Jordan... ia-mă în tine.

Buzele lui se opriră posesive pe gura ei. Sunetul metalic al fermoarului era singurul sunet ce se auzea în cameră în timp ce se străduia febril să-i desfacă blugii. Apoi, mâna îi alunecă blând pe pântecul ei, trecu de buric și, în cele din urmă se strecură sub banda de dantelă a chiloților. Pe pielea de mătase. Ca un mușchi moale. Apoi...



— Atât de moale. Atât de femeiesc. Am nevoie de tine, Jordan, oftă el. Și tu ai nevoie de mine. Acum.

Apoi o atinse cu precizie și ea se închise fără să vrea în jurul degetelor care o mângâiau, gemând aprobator.

— Da, Reeves, acum.

— Jordan, trebuie să știi...

Sunetul strident al telefonului îl întrerupse.

## Capitolul 7

Reeves înjură furios când telefonul sună o dată și apoi încă o dată, și încă o dată. Amândoi înghețară, uitându-se unul la altul. Jordan zâmbi resemnată. Bărbatul ieși din ea și smulse receptorul din telefonul ce continua să sune.

— Grant la telefon, se răsti el. Apoi privirea i se întoarse spre ea, căci cel de la capătul firului se identificase.

— Bună, Helmut, spuse Reeves.

Jordan își acoperi fața cu mâinile și se rostogoli pe o parte. Suspina încet și nu mai scoase apoi niciun alt sunet.

— Nu, nu m-ai trezit, spuse Reeves. Eram sculat.

Lui Jordan nu-i scăpă sensul dublu al cuvintelor lui. Și nici nu s-ar fi putut. Tonul disprețuitor din vocea lui era intenționat.

Jordan se ridică în șezut la celălalt capăt al patului și începu să-și strângă în grabă lucrurile de pe jos, trăgându-și puloverul peste cap. Fără să se mai

uite la Reeves, își strânse la loc blugii și își trecu mâna tremurând prin păr, însă fără a reuși să-l aranjeze.

Reeves îl asculta pe Helmut. Jordan se duse la fereastră și se uită afară, cu ochi care nu vedeau nimic din apa lacului ce începuse să strălucească acum sub primele raze ale soarelui. Apucă strâns în mână cordonul draperiei când îi auzi pe Reeves întrebând:

— Ai încercat să dai de Jordan?

Aceasta se răsuci și întâlni privirea lui din partea cealaltă a camerei. Reeves ținea receptorul la ureche și făcu o pauză, întrebând-o prin semne ce să spună. O privire la fața ei descompusă îi fu de ajuns. În profunzimea ochilor ei cenușii văzu cum îl implora să nu-i spună lui Helmut că este acolo. Buzele i se strânseseră trasând o linie a amărăciunii, dar vocea îi rămase rece când răspunse:

— Nu, probabil că încă nu s-a trezit.

Ascultă în timp ce se uita la Jordan, cum stătea acolo nemișcată lângă fereastră.

— Admirabil. Unde ne întâlnim?... Foarte bine... peste o oră e perfect... Da. Pe curând.

Reeves rămase cu receptorul la ureche încă mult timp după ce Helmut întrerupsese legătura și o străpungea pe Jordan cu privirea lui implacabilă. Apoi, aruncă receptorul dintr-o mână în alta și îl puse la loc.

Se aplecă și îi culese jacheta de pe podea, apoi se duse spre ușă. Se opri acolo în picioare, cu o mână în șold și cu cealaltă întinsă ținând jacheta.

Jordan înțelese aluzia deloc subtilă. Bravând, ridică bărbia în sus și pași către el. Când ajunse la câțiva pași de ușă, bărbatul îi aruncă jacheta cu atâta furie, încât trebui să ridice mâinile ca s-o prindă.

— Logodnicul tău dorește să mergem astăzi pe munte, el accentuând cuvintele. Îți sugerez să te furișezi repede acasă și să aștepți telefonul lui ca o

fetiță cuminte, căci te va chema peste aproximativ douăzeci de minute. Gentleman, ca întotdeauna, te mai lasă să dormi câteva minute.

Tonul lui batjocoritor o rănea profund și fără să vrea, lăsă capul în jos. Dar el încă nu terminase.

— Ne vedem peste aproximativ o oră. Trebuie să ne întâlnim aici, în fața hotelului.

Jordan trecu pe lângă el, iar când puse mâna pe clanță, Reeves adăugă:

— Să nu uiți să te prefaci că ești somnoroasă și surprinsă când o să-ți telefoneze.

Jordan îi aruncă o privire furioasă și deschise larg ușa. Aproape că ajunsese în coridor, când el o apucă de cot și o răsuci spre el.

— Cât despre faptul că m-ai trezit din somn, vreau să-ți spun că ești cu mult mai bună decât o ceașcă de cafea fierbinte.

Insulta usturătoare fusese rostită cu dispreț. Înainte să poată răspunde ceva, Reeves o împinse afară și trânti ușa în urma ei. Se grăbi să ajungă cât mai repede acasă. Recepționarul cel amabil era ocupat cu un client care tocmai pleca, așa că nu observă când Jordan trecu furișându-se pe lângă biroul lui și ieși din hotel.

Gâfâind și umilită, ajunse acasă exact în momentul în care telefonul începu să sune. Cuvintele lui Reeves îi mai răsunau în minte obsedant când apuca receptorul și spuse cu o voce clară:

— Bună dimineața.

— Iubita mea, te-ai trezit deja? Întrebă Helmut.

Se simți ușurată și cu conștiința ceva mai împăcată pentru că putu să-i răspundă sincer, nefiind nevoită să mintă:

— Da. M-am trezit de mult. A telefonat Bill, adăugă ea.

— Am o idee, spuse Helmut și o invită apoi să facă o excursie pe munte.

— E admirabil, spuse ea entuziasmată.

— Exact așa a spus și Reeves.

O, Doamne. Așa a fost? Da, spusese exact aceleași cuvinte.

— Crezi că poți să fii gata pe la ora nouă? întrebă Helmut. I-am spus lui Reeves că ne întâlnim toți la Europa. Te superi dacă te rog să vii până la Europa singură?

Ținând seama de faptul că tocmai străbătuse în lumina zorilor distanța până la hotel, aproape că îi venea să izbucnească într-un râs isteric.

— Nu, câtuși de puțin, reuși ea să rostească uimitor de calm.

— Atunci, ne vedem acolo, draga mea. Închise telefonul brusc, așa cum făcea întotdeauna.

Jordan începu să se îmbrace mecanic. Își păstră blugii pe care îi avea deja pe ea, dar îi vârî în ghetetele pe care le cumpărase imediat după ce venise la Lucerna. Excursiile pe munte foarte la modă.

Se duse la baie și își trase peste cap puloverul de schi. Sâni îi erau plini de pete roșii în locurile unde barba țepoasă a lui Reeves îi iritase. Văzându-le, încercă să-și cheme în minte un sentiment de furie. Dar, spre rușinea ei, simți că se înmoaie toată pe dinăuntru și se topește la amintirea săruturilor lui. Se simțea chiar incitată de aceste dovezi clare ale agresivității lui masculine.

Și fața ei arăta că făcuseră dragoste. Buzele ei pline erau ușor umflate, arătând ca și când ar fi fost sărutate din plin. Tot fardul pe care și-l pusese pe ochi ceva mai înainte era acum întins peste tot de sărutările lui pătimașe. Își curăță fața în grabă și o luă de la început cu machiajul.

Când termină, își strânse părul într-o coadă de cal. Își puse apoi hotărâtă un sutien, o bluză cu nasturi și guler răsfrânt și un pulover bleumarin cu decolteu în V. Nimic din înfățișarea ei nu-i sublinia feminitatea. Era tot ce putea găsi de felul acesta în garderoba ei.

Întrucât ziua promitea să fie senină și caldă, își lăsă canadiana cu blană acasă și luă o scurtă de flanelă căptușită. După ce își mai puse câteva articole de toaletă în rucsac, își spuse că este gata.

Porni pe jos spre hotel și observă că se întetșise circulația pe străzi. Helmut și Reeves o așteptau pe verandă, așezați în fotolii și sorbind din cafea.

Ochii ei îngrijorați se îndreptară spre Reeves, în timp ce Helmut o îmbrățișa cu un gest foarte familiar. Murmură bună dimineața și trecu stânjenită prin fața lui.

— Ești supărată pe mine. Afirmatia neașteptată a lui Helmut nu era o întrebare.

— Cum? făcu ea nedumerită.

— Pentru logodna noastră. Secretul a ieșit la iveală, draga mea. Este în toate ziarele de pe continent, poate și în America. Îmi pare rău. Se pare că unul dintre oaspeții mei nu a reușit să păstreze secretul. O luă de mână împăciuitoare.

Jordan îndrăzni să arunce o privire la Reeves, dar acesta era preocupat de ștersul lentilelor cu mai multă râvnă decât ar fi fost necesar.

— Eu...

— Sper că nu ești prea furioasă, o întrerupse Helmut. În ceea ce mă privește, sunt încântat că lumea știe acum că îmi aparții.

Declarația lui șovinistă cu privire la posesie o irita, dar nu voia să facă o scenă cu Reeves de față, așa că se mulțumi să spună:

— Păi, oricum răul e făcut.

Helmut îi luă mâna și o sărută în palmă. Apoi, se îndreptă și întrebă:

— Vrei să mănânci ceva, draga mea? Avem timp berechet. Cei de la bucătărie ne pregătesc un prânz la pachet.

— Numai o ceașcă de ciocolată fierbinte și un croasant, spuse ea, aruncându-și rucsacul pe un scaun de lângă Reeves și așezându-se apoi pe un altul.

În timp ce ea ciugulea din micul dejun, cei doi bărbați o ignorară și începură să discute argumentele pro și contra acelor creșteri la prețul țițeiului anunțate de OPEC. Jordan profită de ocazie ca să-l cerceteze cu privirea pe Reeves fără să fie observată. Acesta purta o pereche de pantaloni scurți de piele. Peste șortul din piele de căprioară își pusese un pulover tricatat pe andreele mari. Purta chiar și șosete verzi până la genunchi, în ton cu tivul pantalonilor de piele și ghetе de munte maro cu șireturi roșii. Peste cutia camerei lui de fotografiat se afla o jachetă de vânt de un galben strălucitor. Era cât se poate de chipeș. Briza dimineții care sufla dinspre lac îi răvășea părul des care strălucea în soare. Strângea din pleoape din cauza strălucirii apei lacului și ochii lui erau umbriți de gene dese, arcuite.

Se trăgea absent de lobul urechii în timp ce asculta cu atenție ceea ce spunea Helmut. Își dădu seama pe neașteptate că îl iubea.

Sigur că așa ceva nu era cu putință. Bărbați atât de plini de viață și de atrăgători ca Reeves existau numai în filme. Nu se împiedicau intrând în viața vânzătoarelor. Dar el intrase. Numai că nu se împiedicase. Intrase în viața ei impetuos, cu furia unei furtuni. Își dădu seama că și acum mai continua să-l privească și că îl iubise din primul moment în care îl văzuse. Altfel nu ar fi putut face ceea ce făcuse în

noaptea aceea.

Pentru ea, nu era un lucru oarecare să se culce cu el. Făcuse acest lucru datorită unui sentiment puternic în care acum recunoștea iubirea. Dacă Helmut nu ar fi telefonat de dimineață, ar fi putut fi încă în pat cu Reeves în momentul acela.

Dar pentru Reeves era altceva. El nu era motivat de niciun fel de sentiment. Sigur, considera că Jordan este atrăgătoare. Și, evident, dorea să facă dragoste cu ea. Dar când va pleca de la Lucerna pentru un alt proiect, o va înlocui rapid cu o altă femeie, din alt oraș, din altă țară, de pe alt continent.

Jordan nu era deziluzionată. Baloanele, oricât de frumoase ar fi, se sparg ușor. Castelele de nisip sunt luate de mare. Reeves o va părăsi și atunci ce se va întâmpla cu ea? Fără Helmut, căci va trebui să-i spună foarte curând că nu se căsătorește cu el. Și fără serviciu. Oricât de mult ar fi simpatizat-o Bill, o să aibă grijă de propriile interese pe lângă domnul Bauerman.

Și fără Reeves.

Lacrimi fierbinți îi ardeau acum ochii și întoarse capul spre lac, unde strălucirea puternică a razelor în oglinda apei oferi o scuză pentru faptul că se freca la ochi. Nu putea să-l lase pe Reeves să observe că plânge. Trebuia să-și încordeze toate puterile împotriva lui, chiar dacă era dificil, căci nu putea fi imposibil. Reeves nu putea nici măcar să ghicească cum se simte ea. Probabil că atunci când își va aminti de ea, le va spune prietenilor, că da, era frumoasă, dar cam „ușurică”, dar nu va putea niciodată să le spună că era o proastă.

Tresări vinovată când Helmut îi rosti numele:

— Ai terminat? întrebă el arătând către croasantul acum rece și către ceașca încă plină cu ciocolată.

— Păi... da. Nu prea mi-a fost foame.

— Atunci hai să mergem.

Helmut luă coșul pe care îl aduseseră cei de la hotel și o luă înaintea lor pe scară către limuzina care îi aștepta.

— Jordan, n-ai spus nimic despre costumația lui Reeves. Arată ca unul de pe-aici, nu-i așa? întrebă Helmut.

Jordan se uită la Reeves ca și când l-ar fi zărit atunci pentru prima oară.

— Da, așa este, răspunse ea repede.

Reeves zâmbi.

— Ieri am fost la cumpărături și m-am ales cu astea. Arată spre pantalonii scurți de piele. Sper să nu-mi înghețe genunchii.

Zâmbetul lui era atât de copilăresc, încât inima lui Jordan tresălta și fata uită imediat de decizia pe care o luase de curând. Se uită în jos, la picioarele puternice și zvelte, cu mușchii bine conturați. Genunchii lui erau acoperiți de un păr negru, aspru. Își aminti că îi sărutase în noaptea aceea ploioasă pe care o petrecuseră împreună. Îngenunchease alături de el, aplecată deasupra lui. Părul i se răsfrase pe coapsele lui. El apucase mătasea lui aurie în mână și îi spusese ce senzație plăcută îi dă pe piele. Obrazul ei se odihni pe coapsa lui.

O căldură insuportabilă îi scălda tot trupul când ridică privirile către chipul lui Reeves. Probabil că își amintea și el același episod, pentru că ochii îi aruncau săgeți de foc. Ostilitatea din dimineața aceea dispăru și își zâmbiră unui altuia la amintirea secretului care îi unea.

Și apoi, în timp ce Reeves se uita la ea, privirea radioasă din ochii lui Jordan se stinse. Zâmbetul ei se transformă într-o grimasă tristă, apoi dispăru de tot.



Întoarse repede capul. Cutia lui cu aparatul de fotografiat, rucsacul ei și coșul pentru picnic fură plasate în portbagajul mașinii și se urcară toți trei pe bancheta din spate. Henri îi lăasă într-un loc de unde începea o pârtie nu foarte abruptă și plină de iarbă.

— Nu e un urcuș prea greu, zise Helmut amabil.

Și, într-adevăr, nu era deloc greu, chiar așa cu bagajele pe care le cărau. Erau familii cu copii mici care urcau pe munte, bucurându-se de ziua caldă de duminică. Îndrăgostiții, preocupați mai mult unul de altul decât de frumusețea muntelui, urcau înlănțuiți, ținându-se de talie. Câțiva adolescenți se jucau cu o minge de fotbal. Când se rostogolea în jos, unul din ei o arunca din nou în sus și tot așa mereu. Părea un efort epuizant și Helmut remarcă acest lucru.

Continuă să urce încă vreo două ore, odihnindu-se periodic până când ajunseră la un platou de la marginea exploatării de cherestea și hotărâră că este locul ideal pentru a pune masa. Helmut adusese o pătură din portbagajul mașinii și o întinse acum pe iarba care își mai pierduse ceva din verdele ei crud, datorită toamnei târzii.

Jordan își dădu jos rucsacul și îl așeză pe pământ.

Reeves depuse și el cutia aparatului de fotografiat în apropiere, după ce scosese aparatul Nikon. Se trânti pe cuvertură într-o postură relaxată. Începu să facă instantanee cu Helmut și Jordan, cu peisajul montan ca fundal.

Se odihniră o clipă, flecărind și tachinându-se reciproc pe tema lipsei lor de antrenament și de rezistență, apoi Jordan începu să desfacă pachetul de mâncare. Alunga două perechi de mâini nerăbdătoare ce goleau farfuriile imediat ce ea reușea să le umple, când doi tineri îmbrăcați în șorturi de alergare se

apropiară de ei. Purtau ghete de munte, ceea ce distona cu îmbrăcămintea ușoară pentru alergat. Unul dintre ei trase adânc aer în piept și îl întrebă pe Helmut în germană:

— Sunteți domnul Eckherdt?

Helmut se ridică în capul oaselor din poziția aproape culcat în care stătea și răspunse afirmativ. Tânărul băgă mâna în cureaua de la brâu și scoase un plic puțin șifonat și pătat de transpirația lui sănătoasă. La privirea mirată a lui Helmut, tânărul se grăbi să explice:

— Șoferul dumneavoastră mi l-a dat. Eu sunt alergător de maraton și acum mă antrenez. Când a văzut că mă îndrept înapoi, m-a rugat să vă găsesc și să vă dau asta.

Aruncă o privire către tovarășul lui, care confirmă dând din cap.

— Mulțumesc, spuse Helmut, băgă mâna în buzunarul pantalonilor, apoi strânse mâinile celor doi tineri, punându-le fiecare în palmă câte o bancnotă.

— *Danke schön*, spuseră ei în cor, apoi plecară din nou în cursă.

Helmut deschise plicul și citi mesajul scurt. Înjură în șoaptă, apoi spuse:

— Vă rog să mă iertați amândoi, dar trebuie să mă întorc în oraș. Unul din avioanele companiei noastre a dispărut undeva, deasupra Canadei. Trebuie să fiu la birou când vor începe să sosească veștile.

— Bineînțeles, spuse Jordan și se ridică grăbită să împacheteze, punând lucrurile înapoi în coș.

Helmut o apucă de amândouă mâinile și o opri.

— Nu, Jordan. Mă simt destul de stânjenit și așa. Nu vreau să vă stric ziua și vouă. Tu și cu Reeves stați aici și bucurați-vă de picnic.

— Dar, Helmut... încercă ea să obiecteze.

— Niciunul dintre voi nu mă puteți ajuta cu nimic, draga mea. Nici eu nu pot face de fapt nimic. Dar trebuie să fiu acolo în cazul în care previziunile cele mai sumbre se dovedesc a fi adevărate.

— Dar...

— Insist. Reeves, bucură-te de ziua aceasta. Aș fi vrut să nu fiu nevoit să fug de lângă voi în felul acesta.

— Nu-ți cere scuze, Helmut. Sper că totuși avionul și echipajul vor fi găsiți în stare bună.

— Și eu la fel, murmură Jordan.

Helmut o sărută moale pe gură și spuse:

— Am să încerc să te mai sun deseară, dacă am să pot, draga mea.

— Voi avea eu grijă să duc coșul înapoi la Europa și s-o conduc pe Jordan acasă, spuse Reeves.

— Mulțumesc, prietene.

Helmut se întoarse și, cu gândul la treburile lui, începu să coboare repede panta muntelui și dispăru curând în spatele pinilor.

Jordan se uită în urmă după silueta ce se îndepărta, conștientă de faptul că rămăsese din nou singură cu Reeves în ceea ce s-ar fi putut numi o excursie romantică. Și Reeves era conștient de izolarea în care se aflau. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. Fetei îi era frică să-l privească în ochi, nefiind în stare să ghicească în ce dispoziție sufletească se află. Dar el puse capăt suspansului:

— Ei bine, femeie, apucă-te de treabă, că mor de foame, spuse el, și deschise din nou capacul coșului.

— N-ai auzit de emanciparea femeii? se răsti ea.

— Ba da. A cui a fost ideea asta tâmpită? făcu el.

Apoi o ajută să desfacă coșul. Spre marea lor

delectare, ideea lui Helmut despre picnic era cât se poate de generoasă. Borcanele cu capac de argint în care se aflau pateu, caviar, somon afumat și stridii afumate. Mai era și un pui fript, rece, dezosat și degresat. Și mai erau tot felul de bunătăți, murături, măsline, ouă, fructe. În șervetele de în erau împachetate câteva felii de pâine cu coaja neagră și miezul auriu. Aveau brânză și unt foarte rece, o cutie de bomboane de ciocolată și mai multe feluri de pateuri și fursecuri pregătite pentru desert. Mai era o sticlă de vin german alb, o sticlă de coniac, precum și un termos cu cafea fierbinte, fixate într-o parte a coșului, ca să nu răstoarne. Pe fundul coșului erau împachetate cu grijă farfurii de porțelan, șervete de în și tacâmuri de argint.

— Dumnezeule mare, exclamă Reeves. Câți oameni voia să hrănească?

— Ceea ce nu înțeleg este cum de l-a cărat până aici, sus. N-am avut nici cea mai mică idee că este așa de greu. Dar tu?

— Nu. Dar mă bucur că nu m-a rugat să-l ajut!

Mâncară pe săturate. Băură aproape tot vinul, dar Jordan îi propuse lui Reeves să pună dopul înapoi, căci altfel riscau să meargă de-a berbeleacul în jos. Jordan făcu ravagii în cutia cu bomboane de ciocolată elvețiană. El mâncă două prăjituri, lingând umplutura dulce de pe degete.

Dar abia dacă se cunoștea unde mâncaseră, așa că împachetară totul cu multă conștiinciozitate înapoi în coș. După ce terminară, Jordan se ridică și se întinse.

— Trebuie să mă plimb puțin ca să dau jos ce am mâncat.

— Bună idee, spuse el. Și eu voiam să mergem ceva mai sus.

— Și cine duce coșul? întrebă ea.

El se uită în jos spre el strâmbându-se, căci știa că nu se ușurase prea mult cu cât mâncaseră ei.

— Putem să facem o înțelegere, spuse el. Dacă duci tu cutia aparatului de fotografiat, duc eu coșul.

— Perfect, spuse ea.

— Ești sigură? E destul de greu.

— Ei bine, rucsacul meu nu e greu. Nu cred că o să am probleme.

După ce își puseră bagajele în spate și le ajustară cât mai confortabil, porniră din nou să urce muntele. Iarba ceda treptat terenul unui sol mai pietros, deși erau încă în zona împădurită și panta nu era foarte abruptă. Mai erau și alți excursioniști în fața lor, deși cei mai mulți rămăseseră pe platoul de jos.

— Ai făcut vreodată alpinism la modul serios, Reeves? întrebă ea gâfâind în timp ce urca alături de el.

— Glumești? Reeves îi aruncă o privire sumbră. Jordan râse.

— A, da. Am uitat de frica ta de înălțime.

— Cine se atârână de coasta muntelui fără nicio noimă, după părerea mea e nebun.

— Dar asta nu te deranjează, sublinie ea.

— Nu. Ce facem acum nu seamănă cu cățărătul acela cu frânghii și crampoane când pipăi cu piciorul în neștire ca să găsești un sprijin... Dumnezeu, mă trec fiori numai când mă gândesc.

— Poate te trec fiorii pentru că se face tot mai frig, observă ea. Cred că o să-mi pun jacheta pe mine. Jordan așeză cutia aparatului de fotografiat pe o piatră și își dădu jos rucsacul, își scoase din el jacheta și se înfofoli în ea.

— Nu vrei să-ți pui canadiana?

— Nu. Puloverul acesta e ca un cuptor. Mi-e

destul de cald.

Porniră mai departe, tot mai sus și mai sus, vorbind tot mai puțin ca să-și cruțe respirația, ce devenea tot mai greoaie cu cât urcau mai sus.

— Cred că... trebuie... să mă odihnesc... spuse ea printre gâfâieli.

— Bună idee, consimți el, și se prăbuși, practic, sub un pin. De fapt, eram gata să mă opresc de acum douăzeci de minute, dar imaginea mea de bărbat feroce ar fi fost deteriorată în mod ireparabil dacă aș fi strigat piua înaintea ta.

— E nevoie de ceva mai mult ca imaginea asta a ta de macho să fie pusă în pericol.

În secunda în care cuvintele i se desprinseseră de pe buze, își dori să nu le fi rostit niciodată. Nu făcea decât să recunoască cât de mult se simțea atrasă de el. Roși furioasă când Reeves ridică, fără să vrea, o sprânceană și se uită la ea.

— Nu mai spune! o tachină el. Mai povestește-mi despre asta.

— Nici gând, ripostă ea sec. Și așa ești prea încrezut.

Continuând să zâmbească fără să fi fost deloc afectat de replica ei tăioasă, Reeves se ridică, scoase pătura din coș și o întinse sub copac.

— Hai să ne odihnim puțin înainte să coborâm.

Jordan se așeză pe pătură și se rezemă de trunchiul copacului, oftând obosită, dar mulțumită. Reeves nu-i ceru permisiunea să se întindă pe spate cu capul în poala ei.

— Noapte bună, spuse el și închise ochii.

Jordan își dresе vocea zgomotos:

— Domnule Grant!

Acesta deschise un ochi și se uită în sus la ea prin pădurea de gene.

— Cine a stabilit aranjamentele pentru dormit? întrebă ea.

— Am dreptul la cea mai confortabilă poziție, spuse el. Am dus povara cea mai grea.

— Dar tu ești mai puternic. Ești bărbat și eu sunt femeie.

— Asta am observat și eu, spuse el alene și privirile îi coborâra pline de înțelesuri către sânii ei.

Jordan se întoarse repede la subiectul anterior.

— Trebuie să fac doi pași pentru un pas al tău. Ai picioarele mai lungi.

— Dar ale tale sunt mai moi și mai frumoase.

Își puse mâna sub ceafa, se strecură pe sub haină și îi prinse gamba relaxată în mână. Mușchiul delicat de sub degetele lui se contractă imediat.

— De fapt, ești moale și bine făcută peste tot.

Tâmpilele lui Jordan începură să se zbată din cauza pulsului accelerat. Aruncă o privire grăbită în jur, apoi nemaiputând să reziste tentației, se aplecă spre el.

— Anatomia mea nu este cel mai potrivit subiect de discuție, spuse ea înțepată.

— Ba eu cred că este. De când mi-ai deschis ușa în noaptea aceea și m-ai invitat să mă adăpostesc de ploaie, anatomia ta a fost singurul subiect pe care l-am avut în cap și am fost incapabil să-l scot de acolo.

— Asta e foarte nesănătos.

— Ohoho! Ba mă faci să mă simt foarte sănătos. Și chiar foarte tare. Uneori chiar stânjenitor de tare...

Jordan își prinse buza de jos cu dinții și se uită din nou în altă parte. Nu-l lăsa să-ți vorbească în felul acesta, își ordonă ea. Ridică-te. Pleacă de aici. Fugi. Atunci, el râse și îi prinse mâna, sărutându-i palma la început repede, apoi din ce în ce mai lunguros. Intențiile ei de împotrivire sau de fugă se topiră rapid

sub apăsarea dulce și persuasivă a gurii lui.

Privi din nou în jos cum îi frământa degetele fragile de la încheietură și simți din nou că se topește de dragoste.

— Reeves? șopti ea.

Tonul moale ale vocii ei îi atrase atenția mult mai mult decât dacă ar fi țipat la el.

— Da? întrebă el, ridicând privirile spre ea.

— N-am putut să te las să-i spui lui Helmut că sunt la tine în cameră. Înțelegeți, nu-i așa?

Reeves oftă și mormăi:

— Da. Atunci eram furios, dar... Rămase cu privirile pierdute în zare un timp. După care se uită din nou la ea. Omul mi-a spus acum câteva minute „prietene”.

Făcea o mică concesie. Încerca să-i spună că înțelege sentimentul ei de loialitate. Își schimbă poziția și se ridică într-un cot ca să se uite la ea.

— Jordan, te rog ca măcar astăzi să nu mai vorbim despre Helmut. Bine?

— Reeves...

— Te rog! Numai astăzi. Măine o să mai vedem.

Pentru el era ușor de vorbit. Putea să-și facă bagajele și să plece. Fără sentimente de vinovăție, fără remușcări, fără regrete. Dar ea... Nu putea rezista rugăminții mute din ochii lui.

— Foarte bine, se auzi ea spunând cu voce tare, în timp ce prin minte i se perindau răspunsuri contradictorii.

Reeves întinse mâna pe la spatele capului ei și trase de bentița care îi ținea părul în coadă de cal. Eliberat părul îi căzu pe față și pe gât. Reeves zâmbi și își puse din nou capul în poala ei.

— Sărută-mă, spuse el.

Zarurile erau aruncate.



Jordan nici nu se gândea să refuze. Se aplecă peste el și își lipi buzele de ale lui. El nu se mișcă. Nici nu acceptă și nici nu respinse sărutarea ei, mulțumindu-se pur și simplu să stea întins acolo. Îi arunca o provocare pe care ea nu avea de gând s-o ignore.

Mâna ei se mișcă apoi în jos pe mușchii tari ai pieptului până își croi drum pe sub puloverul gros de lână. Trecu sub cureaua de la pantaloni și mângâie pielea caldă, vibrantă. Se jucă apoi cu părul creț de pe piept, după care coborî și înveli în palmă conturul masculin masându-l puternic.

Buzele ei se despărțiră ușor și îi acoperiră fața cu săruturi atât de ușoare, că ar fi putut doar să-și imagineze că i le dă. Cu ochii închiși, nu putea spune unde va cădea următoarea sărutare ușoară ca un fulg. Îl săruta pe tâmpile, pe sprâncene, pe gene, pe pleoape, pe obraji, pe linia dură a maxilarului. Dar se mișca fără o ordine anume, așa că fiecare sărutare era un dar neașteptat. În cele din urmă, își făcu drum înapoi, către gura lui. Văzu că buzele lui îi formează numele ei.

Limba ei, caldă și umedă, mângâie buza lui de jos și se îndreaptă spre colțurile gurii ca să se relaxeze. În același timp, vârfurile degetelor găsiră un sfârc cald și dur în părul de pe piept și îl mângâiară până ce acesta se întări. Reeves gemu de plăcere în timp ce limba ei cerea intrare în gura lui.

Și, în cele din urmă, bărbatul cedă. Violent. Își îndoi brațul în jurul gâtului ei și o trase spre el mai aproape. Capul mai făcea manevre între sânii ei și în cele din urmă gura lui se lăsă pradă limbii ei dulci.

- Ai gust de ciocolată, șopti el printre săruturi.
- Îmi pare rău.
- Îmi place. Ești delicioasă.

— Și tu la fel.

Se sărutară din nou în timp ce mâna ei urmărea dâra de păr lucios care dispărea sub cureaua lui de la pantaloni.

Acum îi explora partea inferioară a pântecelui.

— Ai idee ce îmi faci? Întrebă el.

Dintr-o dată, ea își dădu seama și fu șocată de ceea ce făcea. Își eliberă brusc mâna de sub puloverul lui și se așează în șezut, aranjându-și părul. Respirația ei era șuierată, exact la fel ca a lui.

— Dar știi, nu mă plângeam. Ochii lui clipeau jucăuș.

— Da, știi. Nu mi-am dat seama... este... eu...

Era încurcată de propriile sentimente instabile și de durerea surdă și zvâcnitoare din trup care cerea milă. Reeves o apucă de mână și o îmbrățișă.

— Hai să moțăim puțin. După aceea putem să coborâm.

— Foarte bine.

Jordan oftă și își rezemă capul de scoarța aspră a copacului, simțindu-se confortabil. Mulțumirea ei era legată de greutatea pe care o simțea pe coapse și pe abdomen, răsuflarea moale și caldă care ajungea prin haine până la pielea ei și îi accelera bătăile inimii.

Se mai uită o dată la Reeves, apoi închise ochii. În câteva secunde, respirația ei se sincroniză cu a lui și amândoi adormiră simultan.

\*

Ceea ce o trezise nu era un sunet. Era mai degrabă tăcerea absolută. Deschise ochii încet, încercând să-și dea seama unde se află. Somnul ei fusese profund și revigorant, dar i se părea că se află încă în vis.

Ea și cu Reeves erau sub ramurile protectoare ale pinului, dar restul lumii, dincolo de perimetrul ramurilor bogate, era acoperit cu o pudră fină, albă. Parcă era o lume de basm, plină de cristale albe, strălucitoare.

Chiar în momentul în care se uită la Reeves, unul dintre cristale se strecură printre acele de pin și se așează pe genele lui.

Jordan ridică astfel capul și se mai uită o dată la peisaj. Dintr-o dată însă, un clopot de alarmă răsună în mintea ei. Nu era un vis.

— Reeves, strigă ea, scuturându-l să se trezească. Ninge!

## Capitolul 8

— Ce? Reeves se ridică în șezut și aproape că se loviră cap în cap. Dumnezeule mare! Ca să vezi!

Se ridică în picioare și desfăcu brațele ca să prindă fulgii ce dansau în jurul lor.

— Ce ne facem acum? întrebă Jordan îngrijorată.

— Cum așa? Ce vrei să spui?

— Reeves, suntem sus în vârful muntelui într-o furtună de zăpadă. Cum o să coborâm?

Bărbatul zâmbi și o îmbrățișă scurt.

— Tot așa cum am urcat. Nu pare să fie chiar așa de rău. Dacă ne grăbim, totul o să fie bine. Nu ninge de obicei așa devreme?

Jordan privea ninsoarea, nefiind încă sigură că vor putea coborî fără primejdii.

— Câteodată aici, la cote mai înalte, ninge. Probabil că în vale nici nu ninge.

— Putem să scăpăm de ea foarte repede în acest caz. Haide, să pornim.

Vocea lui era calmă și sigură că nu se aflau în fața nici unui pericol, dar Jordan văzu că examinează din ochi ninsoarea și calculează cât de repede se așternea zăpada. Vântul sufla mai tare acum și temperatura parcă scădea cu fiecare minut. O mantie albă acoperise deja în întregime pământul.

Își strânseseră în grabă lucrurile fără să rostească niciun cuvânt. Jordan își aruncă peste umăr cutia aparatului de fotografiat, după ce își pusese și rucsacul. Reeves îi puse pătura care le servise drept față de masă peste cap și umeri.

— Numai ca să nu răcești, spuse el.

O prinse de sub bărbie și îi făcu cu ochiul. Încerca să n-o lase să intre în panică, dar Jordan era tot îngrijorată și neliniștită în momentul în care ieșiră de sub ramurile protectoare ale copacului și furtuna îi lovi cu toată forța.

Îl lăsă pe Reeves să meargă în față. Ea îl urma cât mai aproape, atât cât îi permiteau picioarele amortite. La fiecare câțiva metri, bărbatul se uita în urmă să vadă dacă vine după el. Vântul le smulgea frânturi de cuvinte de pe buze, așa că nu puteau comunica decât cu improvizații de limbaje ale semnelor.

De regulă, nu era deloc greu să cobori poteca muntelui. Dar acum poteca era acoperită de primul strat de zăpadă. Pe alocuri, înghețase și era periculos să calci pe ea. Vântul le biciuia fețele și le ardea ochii, îngreunându-le mult vizibilitatea. Reeves îi făcea semn cu mâna să-l urmeze sub alt pin care le oferea o oarecare protecție.

— Crezi că mergem în direcția cea bună?

Jordan dădu din cap neajutorată. Nu făcuse decât să se țină după el, nu fusese atentă încotro mergeau, pentru că se concentrase numai cum să facă să pună un picior în fața celui alt încercând să nu cadă pe pământul înghețat de sub picioarele ei.

— Nu știu, Reeves, așa cred, dar...

Se uită în sus la el cu atâta frică, încât bărbatul o strânse la piept și spuse:

— Hai, nu-ți face griji. Scăpăm noi de aici. Ți-e frig?

— Nu, minți ea. Nu se putea plânge că îi este frig când mai era și înfășurată în pătură, iar el nu avea decât geaca subțire de vânt peste pulover. De la genunchi în jos nu avea decât șosetele trei sferturi.

— Ești gata? întrebă el. Ea dădu din cap că da. Să-mi spui dacă simți nevoia să te mai oprești din nou.

Ea dădu din nou din cap și porni în urma lui prin furtuna de zăpadă.

Jordan nu-și mai amintea de cât timp pășeau prin zăpada orbitoare, luptându-se cu vântul și acele de gheață ce le biciuiau fața neprotejată. Nu era o ninsoare ușoară. Era un viscol în toate puterea cuvântului, care aducea cu el gheață și vânt rece.

Jordan era epuizată. Fiecare respirație era din ce în ce mai dificilă și mai anevoioasă. Plămânii îi ardeau de efort. Picioarele îi zvâcneau dureros și mușchii i se încleștaseră din cauza frigului. Tocmai voia să obiecteze împotriva ritmului prea riguros, când observă că schimbă direcția. Acum mergeau pe lateral. Ridică puțin capul și fața de sub pătură. În fața ei pe perdeaua albă a zăpezii se contura o formă cenușie. Era un adăpost.

Grăbi pasul mișcându-și anevoie picioarele plumb. Peste câteva momente se prăbușeau amândoi

lângă peretele exterior mâncat de ploi al micii construcții. Traseră adânc aer în piept, până când bătăile inimii li se potoliră și respirația le reveni aproape la normal.

Fără să-și miște corpul rezemat de perete, Reeves întoarse capul și se uită la ea.

— Cum te simți? Întrebă el zâmbind și zâmbetul lui fu de ajuns ca s-o încălzească pe Jordan.

Își rezemă capul de umărul lui și spuse:

— Mă simt bine.

— Hai să vedem dacă putem intra în... chestia asta, indiferent ce este.

— Este un adăpost pentru unelte. Sunt o mulțime din astea pe pantele muntelui, îi explică ea. Dacă un fermier are o pășune la o cotă mai înaltă, folosește aceste adăposturi ca să-și țină uneltele și proviziile. În felul acesta, nu trebuie să le care mereu după el.

— Foarte ingenios. Îmi vine să-l sărut pe fermierul nostru.

Jordan râse, în pofida situației groaznice în care se aflau. Reeves încercă ușa și constată că nici măcar nu era încuiată.

— Oameni încrezători, comentă el intrând primul în adăpost ca să vadă ce este acolo. Deschise apoi ușa larg și spuse: Hai, vino înăuntru, e minunat. Intră, Jordan.

Jordan păși pe sub ușa scundă și ochii îi examinară încăperea. Pereții erau la fel de rudimentari ca și în exterior, dar solizi și compacti. Într-un colț se găseau fel de fel de unelte de mână, în alt colț se afla un plug demontat. O găleată te lemn atârna de un cârlig pe un perete. Lângă peretele opus se afla o sobiță veche tip Franklin.

— Cred că ne așteptau, râse Reeves în timp ce

traversa camera frecându-și mâinile una de alta. Îngenunche să inspecteze soba. Sunt chiar și câteva lemne aici, spuse el emoționat.

Jordan râse, fericită că se află în adăpost și nu mai rățăcește fără țintă prin furtună. Își scoase pătura de pe cap și își dădu drumul la păr. Întinse pătura peste unelte, sperând că o să se usuce. Mirosul de lână udă se amestecă imediat cu acela de mucegai și rumeguș, specific adăpostului de lemn dar, pentru ea, încăperea aceea era paradisul.

Reeves se ridică în picioare și își curăță mâinile de funinginea cu care se murdărise de la sobă. Rămaseră acolo în picioare câteva momente lungi, privind unul la altul peste podelele grosolane de scânduri. Trecuseră printr-o experiență cumplită și supraviețuiseră. Și așa cum se întâmplă cu tragediile pe care oamenii le trăiesc împreună – chiar dacă sunt străini – asta le cimentase relația.

Jordan facu un pas șovăitor către el și bărbatul veni în întâmpinarea ei, cuprinzând-o în brațe ca și când n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Își îngropă fața în părul ei, murmurând cuvinte fără șir care ei îi erau de ajuns, pentru că important era sentimentul pe care îl transmiteau. Brațele femeii se înfășurară în jurul taliei lui și se strânse și mai tare lângă el. Lacrimile îi curgeau șuvoaie pe obraji și ea le șterse cu țesătura moale a puloverului lui.

— Ce înseamnă asta? Întrebă el și îi dădu ușor capul pe spate. Lacrimi? Nu-ți place ideea să fii sinistrată aici cu mine? Hm? Zâmbi tandru.

— Mi-a fost frică, Reeves.

— Nu ți-am spus că o să am grijă de tine? Nu ai încredere în mine?

— Ba da, dar...

— Acum, gata. Reeves o mângâie și îi aranjă

părul pe spate, dezgolindu-i fața palidă și tulburată. Și mie mi-a fost frică la un moment dat. Dar am avut încredere că se va întâmpla ceva și așa a fost. Acum m-am revanșat față de tine pentru că m-ai salvat mai deunăzi de furtună.

Jordan se cuibări alături de el, savurându-i puterea, care pătrundea în ea, încălzind-o.

— Nu m-ai deranjat deloc. Apoi, o scânteie răutăcioasă i se aprinse în ochi și comentă: Aș fi făcut asta pentru oricine.

Reeves o împinse departe de el, păstrându-și în același timp mâinile pe umerii ei.

— Vrei să-ți arunc fundulețul ăla obraznic acolo, afară? Întrebă el, strâmbându-se la ea amenințător.

— Ai fi în stare? Întrebă ea, răsucindu-se către el și întinzând mâna provocator.

În zâmbi larg din nou și o zdrobi la pieptul lui:

— Nu, pe Dumnezeuul meu că nu. Știi bine că n-aș face așa ceva.

Buzele lui însetate coborâra spre ale ei ca un tăciune arzător. Mâinile lui se mișcau repede pe trupul ei, o atingeau, o cereau. Lui Jordan i se tăia respirația, dar gura lui era fără milă și nu se mulțumea cu mai puțin decât o abdicare totală. Când în cele din urmă se retrase, Jordan se clătină spre el și spuse:

— Mă predau.

— Acum suntem chit, chicoti ei. Să ții minte că dacă o să naufragiem cândva pe o insulă pustie, o să fie rândul tău să mă salvezi pe mine. O sărută rapid apoi continuă: Acum ar fi mai bine să vedem ce putem face aici. Adu lucrurile de afară și eu am să încerc să fac focul în soba asta. Sper că hornul nu este înfundat, mormăi el în timp ce inspecta tuburile groase de metal.

Jordan aduse înăuntru rucsacul, coșul de picnic



și aparatul lui de fotografiat din locul unde le lăsase, sub streășina îngustă a acoperișului. Reeves se lăsase pe vine în fața sobei, aranja lemnele și scăpăra cu grijă chibriturile pe care cineva foarte îndatoritor le lăsase pe o etajeră, iar Jordan în timpul acesta exploră uneltele. Printre ele găsi două saltele cam mucegăite și pline de praf, dar care îi puteau ajuta să izoleze pardoseala. Le întinse în apropierea sobei, unde Reeves reușise să aprindă focul.

— Avem destule lemne deocamdată, dacă nu facem risipă. Am să văd dacă nu mai sunt și afară. Dacă nu mă înșel, adăpostul acesta a mai servit acestui scop și altă dată. Găleata asta arată de parcă cineva ar fi folosit-o ca să care apă. Pun pariu că trebuie să fie un pârau pe aici pe undeva. Mă duc să-l caut.

— Nu, strigă repede Jordan pe un ton îngrijorat. Reeves, te rog, nu mai pleca.

— N-o să mi se întâmple nimic. Am să mă uit mereu la adăpost. Trebuie să încerc să găsesc puțină apă înainte să se întunece.

— Cât e ceasul? întrebă ea. Afară începuse deja să se întunece.

— E trecut de șapte. Cum am reușit să dorm atât de mult acolo? întrebă el.

— Erai relaxat.

Ridică din sprâncene și îi aruncă o privire vicleană.

— Ei bine, anumite părți ale mele erau relaxate, în timp ce altele...

— Reeves, îl dojeni ea moale.

Reeves luă râzând găleata din cui.

— Mă întorc imediat. Să rămâi înăuntru, indiferent cât de mult timp am să lipsesc.

— Ai grijă.

Reeves îi luă bărbia în căușul palmei libere.

— Promit. Dă-mi un sărut de rămas-bun.

Jordan se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor pe gură.

Reeves nu mai rosti niciun cuvânt și dispăru în furtună, trântind ușa în urma lui. Rămasă singură, Jordan începu să măsoare încăperea cu pasul fără odihnă, ascultând cu atenție să audă dacă se întoarce. Se duse la sobă, apucă un lemn din stivă, își aminti că trebuie să facă economie și îl puse la loc.

Puse mâna pe pătură. Era tot udă, așa că o aduse mai aproape de foc. Era neliniștită și nervozitatea agrava și mai mult o problemă care o chinuia de peste o oră. De ce trebuise și bea atâta vin la prânz?

— N-am să mă mai gândesc la asta, spuse ea cu voce tare. Dar cu cât se străduia mai mult să nu se gândească, cu atât disconfortul ei devenea mai mare. În cele din urmă, decise că nu era decât o soluție. Va trebuie să iasă afară și să se ușureze.

Se apropie de ușă ascultând o clipă urletul furtunii de afară și aproape că se răzgândi, dar apoi deschise ușa brusc, fără să se mai poată gândi la nimic altceva. Închise bine ușa în urma ei. Zgribulindu-se din cauza frigului, se strecură de partea cealaltă a clădirii. Terenul era în pantă și zona imediat învecinată fusese curățată de copaci. Alergând în spatele adăpostului descoperi un fel de șopron unde erau butuci de lemn și alte unelte. Se ascunse între stivele de lemn...

După ce termină își strânse repede blugii, oftând cu o mare ușurare. Se repezi apoi cât putu mai repede înapoi, către partea din față a cabanei.

Cu capul lăsat în jos ca să se apere de viscolul arzător nu-l văzu pe Reeves decât atunci când intră cu capul în el. Ridică brusc privirile. Ochii lui ardeau, gura

îi exprima îngrijorare. O strânse puternic la piept. Împiedicându-se de propriile picioare, o trase înapoi în cabană și închise ușa, cu ea încă agățată de pieptul lui.

— Dumnezeule, Jordan, să nu mai faci asta niciodată. Vocea lui tremura. M-ai speriat îngrozitor. Se prăbuși pe saltelele de lângă sobă și respiră adânc de câteva ori.

Jordan nu știa exact ce anume făcuse, dar începu oricum să-și ceară scuze bâlbâindu-se:

— Eu... îmi pare rău... n-am...

— M-am întors aici și am văzut că nu ești. M-am gândit că ai plecat să mă cauți. Am simțit că mor de o mie de ori.

O apucă de mână, trăgând-o jos, alături de el, și o ținu aproape.

— Unde ai fost?

— A trebuit să mă duc la baie.

Reeves izbucni în râs ușurat.

— La asta nu m-am gândit. Femeia se rezemă de el.

— Ai făcut rost de apă?

— Da. Arată cu mâna spre găleata plină ce stătea lângă sobă. Dar ținând seama de ceea ce mi-ai făcut, n-ai voie să bei niciun pic.

— Tiranule!

— Așa este. Sunt un despot gelos. O sărută cu buze ferme, care nu admiteau împotrivire. Acesta este castelul meu și să nu uiți asta.

— Ai face mai bine să te porți frumos cu mine. Știu unde sunt depozitate lemnele de rezervă, spuse ea țănoșă.

Reeves îi apăsă un deget pe vârful nasului.

— Și eu. Am văzut când am ieșit din cabană.

— Oh, făcu ea prefăcându-se dezamăgită. Atunci binevoiește și spune, preamărite, ce trebuie să

fac ca să rămân în grațiile tale. Flutură apoi atât de comic din gene, încât Reeves trebui să-și muște buza de jos ca să nu izbucnească în râs.

Se întinse pe saltea și se sprijini în coate.

— Nu știu. Am să mă gândesc la asta în timp ce îmi servești masa.

— Da, Maiestatea voastră. Jordan plecă fruntea și după aceea, când o ridică, scoase limba la el.

— Treizeci de lovituri de bici, mugi el, arătând cu un deget amenințător spre ea.

Jordan mimă o amețală care o aduse chiar alături de el, într-o delicioasă apropiere.

— O, Mărite domn, te implor să ai milă. Își schimbă greutatea și se aplecă deasupra lui.

— Foarte bine. Treizeci de lovituri de bici sau treizeci de săruturi.

Se gândi o clipă, cântărind alternativele cu fruntea încruntată.

— Treizeci de lovituri de bici, spuse ea fără jenă și imediat se trezi țintuită sub el.

— M-am răzgândit. Niciun fel de milă, mormăi el înainte s-o sărute. Ceea ce începuse ca o joacă deveni imediat ceva foarte serios și brațele ei se împreună la spatele lui. Se cufundară într-o mare de pasiune și dură ceva timp până când reușiră să iasă la suprafață.

Reeves depuse săruturi ușoare pe fiecare trăsătură a feței lui.

— Jordan?

— Hm?

— Mor de foame.

— Ce romantic.

— Trebuie să-mi păstrez puterile, spuse el pe un ton defensiv.

— Ca să poți să faci pârtie pe munte în jos?

În ochii lui străluci o luminiță jucăușă.

— O, acesta este numai unul din lucrurile pe care plănuiesc să le fac.

Jordan roși până la rădăcina părului și sări repede în picioare.

— Pregătesc imediat mâncarea. Cel puțin vom mânca bine cât timp suntem sinistrați.

Pătura era uscată, dar Jordan se hotărî s-o lase acolo. Puteau să pună mâncarea pe saltele. Reeves își scoase puloverul peste cap. Își scosese geaca de vânt când se întorsese de la pârâu.

— Te rog să-mi scuzi proasta creștere, dar am să-mi chestia asta. Căratul apei m-a istovit. Ca să nu mai vorbim... de alte stimulente. Jordan încercă să nu se uite la pieptul lui, dar nu reuși. Se uită la el cum toarnă apă pe o batistă și apoi se șterge pe față, pe gât, pe piept cu cârpa udă. Îi amintea de clipa când se ștersese cu prosopul ei după ce îi dăduse drumul în casă.

Asta fusese cu numai patru zile în urmă? Patru zile? Îi recunoștea expresia feței și știa s-o interpreteze. Tonurile vocii, gesturile îi erau familiare. Era sigură că unii amanți nu se cunoșteau așa de bine nici după mai mulți ani.

Dar ea și Reeves nu puteau vorbi de ani. Zile? Ore? Gândul acesta o făcu să se cutremure. Îl iubea, dar știa că o să plece din viața ei la fel de pe neașteptate cum intrase. Când îl va lovi următorul dezastru, el și aparatul lui de fotografiat îl vor înregistra. Iar ea va fi undeva, lăsată în urmă, fără nimic altceva decât un crâmpei amar de amintiri.

Probabil că fața ei exprima câte ceva din aceste gânduri, căci Reeves o privi mai de aproape:

— Jordan? S-a întâmplat ceva?

Încurcată pentru că fusese surprinsă, murmuri:

— Nnnu... Tu ești așa de curat și probabil că eu

arăt groaznic. Traversă în patru labe salteaua și apucă rucsacul, așezându-se apoi cu spatele spre el. Poți să mă lași câteva clipe?

— Cât dorești. Între timp, eu am și torn vinul.

— Și o să mă lași să beau iar vin? Întrebă ea peste umăr, în timp ce își scotea puloverul.

— Numai cu măsură, spuse el cu o seriozitate prefăcută.

Jordan scoase o oglindă din rucsac, fericită în sinea ei că își luase cu ea câteva articole de toaletă. Obrajii ei nu aveau nevoie de culori artificiale. Erau roz de la vânt și de la căldură. Ca că nu se crape, întinse o cremă hidratantă peste ei. Ochii îi străluceau oricum în lumina focului, așa că nu-și mai dădu osteneala să se fardeze. Își puse repede puțin ruj pe buze și își perie energic părul.

Din fericire, luase cu ea și o sticluță de parfum Norell și își dădu cu el pe piept și pe gât. Privindu-se critic în oglindă, decise că nu arăta prea rău pentru o persoană rătăcită pe munte. Își descheie șovăind nasturii de sus de la bluză, ca să nu mai pară așa de severă. Când se întoarse cu fața, Reeves fluieră admirativ. Ea râse.

— Mulțumesc. Știu că nu merit un compliment atât de copleșitor, dar îți mulțumesc oricum.

— Arăți splendid, spuse el cu căldură, iar ochii lui spuneau că este sincer.

Mâncară încet și când foamea li se potoli, Reeves spuse:

— Pune coșul lângă ușă ca să se păstreze carnea și brânzeturile.

— Cât crezi că o dureze furtuna asta? Întrebă Jordan.

El dădu din umeri.

— Nu știu. Dar pentru că este prima din sezonul

acesta, probabil că nu va fi prea rău. O să reevaluăm situația mâine de dimineață.

Convenită în mod tacit să nu discute despre plecarea lor din această cabană cu unelte care le oferise în mod foarte convenabil un loc numai pentru ei doi, departe de restul lumii. Se vor gândi la întoarcere numai atunci când vor fi siliți. Deocamdată, se simțeau recunoscători față de furtuna ce îi închisese aici împreună.

Niciunul dintre ei nu aminti de Helmut, deși amândoi știau că trebuie să fie înnebunit de îngrijorare din cauza lor. Ce o să creadă despre faptul că și-au petrecut noaptea împreună? Nu conta. Nu mai conta nimic altceva decât singurătatea lor pe acest munte.

— Uite! Încă o cutie cu bomboane de ciocolată! exclamă Jordan fericită și scoase comoara din coș. Reeves îi smulse cutia din mână.

— De data asta trebuie să-mi dai și mie câteva. La prânz le-ai mâncat pe toate singură.

— Ai mâncat și tu două, susținu ea.

— Le-ai numărat? o tachina el ținând cutia departe de ea. În cele din urmă, le împărțiră în mod egal. Jordan îi băgă lui Reeves în gură porția lui, bucățică cu bucățică, iar când degetele ei deveniră lipicioase de ciocolată, Reeves le linse până le curăță perfect.

Jordan se uita la el cum îi suga blând fiecare deget. Limba lui se desfăta cu ele. O senzație de gâdilătură plăcută îi urca în gât, venind în întâmpinarea celei care se cuibărise în centrul trupului ei. Închise ochii fără să vrea.

— N-am crezut niciodată că mâncatul ciocolatei poate fi o experiență atât de erotică.

— N-am crezut niciodată că o femeie poate fi sexy chiar fără să vrea.

Se sărutară. Apoi încă o dată.

— Ar fi mai bine să strângem masa, murmură ea printre buzele lui.

— Foarte bine, mormăi și el și începu s-o ajute. După ce toate resturile fură puse la loc în coș, îl puseră în apropierea ușii și Jordan se întoarse pe saltea, cu termosul de cafea și sticla de coniac.

— Nu știu dacă mai este caldă, dar o să vedem. Desfăcu termosul și trase în nări mirosul de cafea.

— O, da, e fierbinte!

Turnă pentru fiecare câte o ceașcă de cafea aburindă și adăugă și puțin coniac, în timp ce Reeves întindea pătura acum uscată peste saltele. Își scoaseră ghetetele și șosetele și întinseră picioarele goale mai aproape de sobă, al cărei coș trăgea destul de bine, în pofida aspectului său jalnic. Jordan sorbi încet din cafea, căci coniacul îi ardea stomacul.

— Cred că am să mă îmbăt, spuse ea încet și se rezemă de Reeves. Stătea așezată între coapsele lui, cu spatele rezemat de pieptul lui.

— Foarte bine. Și eu intenționez să profit de tine.

Jordan îi trase o palmă peste genunchi, iar el gemu.

— Ce este? întrebă ea alarmată. Apoi observă pielea aspră și înroșită de pe genunchii lui.

— O, Reeves, sper că n-ai degerat.

— Nu, e doar pielea puțin crăpată.

— Uite, am aici ceva pentru asta. Jordan se întinse dincolo de pătură și apucă rucsacul, apoi se întoarse cu sticla de plastic în care avea loțiunea pe care o folosisese pentru obraji ei.

— Ustură? întrebă el bănuitor.

— Ca focul.

— Atunci nu, mulțumesc, spuse el și își depărtă



picioarele de ea.

Jordan râse și întinse o mână ca să prindă unul din genunchii lui.

— Fricosule. Te-am tachinat numai. O să te simți mult mai bine.

Cu gesturi blânde și mângâietoare, îi întinse loțiunea pe pielea înroșită. Dădu cu cremă mai întâi un genunchi, apoi pe celălalt. Își înăbuși un început de râs.

— Ce este așa de amuzant? întrebă el țâfnos.

— N-am pus niciodată până acum cremă pe picioare păroase.

Reeves încercă să pară ofensat, dar nu reuși și amândoi izbucniră în râs. Lăsară apoi crema deoparte și își reluară poziția de mai înainte. Stăteau cu ochi pironiți în flăcări.

— Acum chiar că simt nevoia unei țigări, spuse Reeves întrerupând vraja tăcerii. Nu e vorba de tutun, ci de activitatea asta atât de relaxantă. Oftă teatral. Presupun că va trebui să găsesc altă activitate relaxantă pentru mâinile mele.

Înainte să apuce să termine propoziția, făcu ce spusese. Mâinile lui alunecară pe sub brațul ei și o încolăciră până când mâna îi acoperi sânii. Începu să joace din degete, fără să strângă. Jordan se strânse și mai tare în el.

— Apropo de mâinile tale, asta este cea la care te-ai tăiat, nu-i așa?

Îi luă mâna de pe sân și văzu semnele roșii de-a curmezișul a trei dintre degetele lui. Le sărută pe fiecare în parte.

— Jordan, fă-mi o favoare, murmură el în părul ei.

— Este vorba de ceva ilegal sau ilicit?

— La favorurile alea trecem mai târziu. Aici e

vorba de o cerere simplă.

— Ce anume?

— Nu vrei să-ți scoți ăsta? O apucă de mâna stângă și atinse inelul mare cu diamant de pe inelar.

Nu era nevoie de cuvinte. Știa cât de mult îi displăcea lui simbolul relației ei cu Helmut. Scoase inelul și îl puse într-un mic buzunăraș cu fermoar de la rucsac. Reveni apoi în tăcere în brațele lui. El o întoarse ușor cu fața spre el și îi cuprinse blând chipul între mâini, aplecându-se pentru ca buzele să li se întâlnească. Sărutul transmitea o tandrețe ce distrugea toate barierele pe care Jordan intenționase să și le ridice în jurul ei. Indiferent ce le rezerva viitorul, noaptea aceasta le aparținea lor, ei și lui Reeves. O noapte dintr-o viață întreagă - nu cerea prea mult. Indiferent care ar fi prețul, nu avea de gând să-și refuze acest lucru.

Consecințele aveau să apară poate mai târziu, va plăti atunci prețul, dar nu acum. Nu acum, când gura lui îi explora toate cotloanele. Nu când mâinile lui o atingeau cu atâta bucurie încât mintea începea să se învârtască.

— Jordan, murmură el blând împingând-o ușor mai departe, vreau să te văd toată.

Degetele lui lucrau cu pricepere și înfrigurare la nasturii bluzei ei până când aceasta începu să atârne eliberată de orice restricții. Cu multă grijă și migală autoimpusă, Reeves îi scoase bluza de pe umeri.

Ochii îi căzură pe pieptul ei. Sutienul din dantelă era ca un vis. Nu ascundea nimic, sublinia totul. Țesătura fină în culoarea pielii făcea ca pielea de sub ea să strălucească. Sfârcurile rozalii împungeau voalul subțire într-un mod îmbietor, îmbiindu-l pe privitor să le atingă.

Stăpânirea de sine devenise o obsesie pentru

Reeves. Degetul mare se strecură pe sub bretelele de satin și le trase treptat de pe umeri și de pe brațe, privind tot timpul cei doi sâni perfect modelați, ce i se dezvăluiau încetul cu încetul.

În cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită și sâni se eliberară total. Abia atunci desfăcu închizătoarea de la spate și îl scoase de tot.

Jordan stătuse nemișcată, privindu-i chipul și expresia tandră atât de vizibilă. Avea un sentiment de putere și de victorie când își dădea seama că îi poate provoca astfel de trăiri. Dacă i-ar fi cerut, și-ar fi smuls soutienul de pe ea. Dar știa la fel de bine ca și el că era mai bine așa.

Așa după cum un adevărat cunoscător se desfată cu calitățile unui vin, îi studiază culoarea, buchetul, îl clătină în pahar înainte de a lua prima sorbitură, tot așa și Reeves se delecta cu ea și cu trupul ei.

Ochii îi rătăceau pe trăsăturile ei, sorbind din priviri culoarea pielii ei, curbele blânde care îi subliniau atât de delicat feminitatea. Apoi, mâinile lui se alăturară ochilor în cea mai plăcută dintre expediții.

— Ai un trup foarte frumos, spuse el înăbușit. Părul lui negru-roșcat și cârlionțat îi gâdila pielea în timp ce își afunda capul între sâni ei și îi săruta unul câte unul, încet, fără grabă, cu plăcere.

Aveau toată noaptea înaintea lor.

Printr-o înțelegere tacită, se îndepărtară unul de altul. Reeves își scoase restul de haine de pe el. Iar ea își scoase stânjenită blugii, lăsându-și însă chiloții ca o ultimă protecție.

Se întinseră pe o jumătate de pătură și se înveliră cu cealaltă. O trase spre el. Piciorul lui greu se odihnea peste picioarele ei și se mișca hipnotic. Ea îi prinse capul cu amândouă mâinile și îl trase spre ea,

spre buzele ei. Limba ei se afundă adânc în gura lui. Simți că amețește sub căutarea lui însetată și se apucă de umerii lui ca să nu cadă în abisul atât de sublim care o ademenea seducător.

— Trebuie să fii a mea, Jordan. Cuvintele abia se azeau în gura lui care o părăsi pe a ei pentru a-i depune sărutări pe piept.

Sânii ei erau frământați cu blândețe. Cei doi muguri gemeni de dorință se ridicară în întâmpinarea căldurii umede a gurii lui. Dădea la fel de mult cât primea. Limba lui și buzele o binecuvântau cu mierea gurii lui.

— Nu te opri, îl imploră ea, când își depărta buzele de sânii ei plini de dorințe. Dar dorința ei rămase nesatisfăcută, căci gura lui cobora pe abdomen și către ombilic.

— Reeves! strigă ea sufocându-se aproape când simți apăsarea aceea dulce pe pielea ei în locuri ce nu mai cunoscuseră niciodată până atunci un sărut.

Îi trase chiloții în jos pe coapse și gambe până când o eliberă de tot din ei. Continuând s-o sărute, își strecură mâna între coloanele zvelte ale coapselor ei și o atinse acolo unde tânjea ea cel mai mult să-l cunoască.

Degetele lui începură o explorare blândă, întâi numai ca o atingere ușoară, dar deveni o frecare puternică, fără limite.

— Dulceață... simți și tu... uită-te la mine, Jordan, te rog... uită-te la mine în timp ce te ating... iubita mea...

Ea executa ascultătoare toate comenzile lui și se îndrepta spre culmea pe care i-o promiteau mâinile și gura lui.

— Spune că mă dorești, o imploră el. Degetele lui promiteau o desfătare provocată numai de ele.

— Da, murmură Jordan.

— Spune-o, Jordan. Spune-mi.

O acoperi cu trupul lui și ea simți dovada tare și zvâcnitoare între coapsele ei.

— Te doresc, Reeves. Se cutremură când el începu să împingă încet. Te rog.

Apoi intră în ea, mare și masiv, umplând-o, eliminând golul, dăruindu-se ei în întregime.

Își îngropă fața în părul ei negru și parfumat șoptindu-i cuvinte dulci. Își încleștă mâinile în spatele ei. Capul lui stătea acum lângă al ei și el se întoarse ca s-o privească.

— Nu te mișca acum. Stai așa, în jurul meu... Nici nu știi ce bine este.

— Explică-mi.

Și el îi explică într-un limbaj pe care trupurile lor îl înțelegeau cu mult înainte ca mintea să poată sesiza mesajul lui.

## Capitolul 9

— Ce vrei și le faci când o să fii mare?

Râse și se ghemui mai aproape de el, dacă așa ceva mai era posibil. Își puse buzele la baza gâtului lui.

— Nu crezi că am crescut deja mare? toarse ea încetișor, ciupindu-l cu buzele de gât.

— Ai crescut atât cât trebuie în anumite locuri.

Mâinile lui admiraseră aceste locuri. Deocamdată, patima lor se domolise. Erau ghemuiți unul în altul sub singura lor pătură. Podeaua de sub ei era tare, dar nu-i dădeau importanță. Rucsacul lui

Jordan, golit de conținut și înfășurat în puloverul lui Reeves, le servea drept pernă. Buștenii din sobă trosneau și sfârâiau plăcut. Reflexele aurii ale flăcărilor jucau pe pereți întunecați. Degetele lui se jucau pe spinarea ei.

— Ai intenția să rămâi la standul acela cu cărți toată viața?

— Nu mai pot. Am fost concediată.

Degetele lui se opriră brusc.

— Concediată? Cum așa? Când? De ce?

Jordan râse încetitor.

— Da, la prima întrebare. În dimineața aceasta, la a doua întrebare. Pentru că șeful meu a văzut articolul despre logodna mea cu Helmut și s-a gândit că n-o să mai am nevoie de slujbă, așa ca i-a dat-o altcuiva. Fiica șefului a moștenit serviciul meu înainte ca trupul să mi se răcească, spuse ea detașată.

— La naiba - asta e rău. Nu e de mirare ca erai atât de furioasă pe mine în dimineața aceasta. Îmi pare rău, Jordan. Pot să te ajut cu ceva? Pot să fac ceva pentru tine?

— Nu. La început am fost supărată, ca să nu spun mai mult. Acum - își strecură ușor un picior în căldura dintre picioarele lui - acum mi se pare că nu mai contează așa de mult. Serviciul de la Lucerna și-a încheiat misiunea. După moartea lui Charles, simțeam nevoia să trăiesc și să muncesc, să respir fără amestecul prietenilor plini de intenții bune sau al părinților mei. Timpul acesta pe care l-am petrecut în Elveția a fost ca o vacanță de trei ani. Trebuie să găsesc ceva mai provocator și mai productiv.

— Vrei să te întorci în America?

Evitau cu multa grijă să vorbească despre Helmut și despre rolul pe care acesta avea să-l joace în viitorul ei. Dar el era acolo, în fundul minții lor, deși nici

unul dintre ei nu voia să-i rostească numele. Aparent, din moment ce o întrebase dacă intenționează să se întoarcă în America, se pare că Reeves acceptase în cele din urmă ideea că ea nu dorea să se căsătorească cu elvețianul.

— Da, probabil, dar nu știu unde, răspunse ea. Cred că am să încerc să găesc un loc frumos și liniștit și am să mă stabilesc acolo ca să scriu. Asta este ceva ce mi-am dorit întotdeauna să fac.

— Și ce anume vrei să scrii?

— Manuale de sex, șopti ea.

— Ghiduri cum să...

— Da.

Râsul vibră pe pieptul lui, acolo unde își ținea ea capul.

— A, da? O apucă și o rostogoli așezând-o deasupra lui. Pentru asta este nevoie de foarte multe cercetări, știi și tu.

— Sunt dispusă să sacrific orice este necesar, îi tachină ea și se aplecă să-i guste parfumul gurii. Avea același gust ca și gura ei. Ești dispus să joci rolul de cobai?

— Guiț.

Jordan izbucni în râs.

— Cobaii nu guiță, prostuțule.

— Nu? Dar ce fac?

Ea îi arată, și problema viitorului ei imediat fu dată uitării cât ai clipi.

\*

— Așadar, după primul tău manual de sex, care va fi, firește, un bestseller, ce ai să faci?

Stăteau înveliți în pătură în fața focului.

— N-am să scriu niciodată un manual despre

sex, zise Jordan și îi dădu un ghiont în coastă.

— Va fi o mare pierdere pentru omenire. Ești o adevărată expertă. O sărută pe vârful nasului. Ce ai de gând să scrii?

— Sfaturi de călătorie pentru un american în Europa? Beleturistică? Încă nu m-am hotărât. Prioritatea mea este să mă așez undeva și să-mi sculpez o mică nișă în universul acesta. Dar tu? Ce intenții ai?

— Presupun că am să mai hoinăresc împreună cu fidelul meu aparat de fotografiat.

— Oh.

Se părea că scopurile vieților lor sunt cum nu se poate mai diferite. Și din nou renunțară să mai discute subiectul viitorului lor. O trase pe genunchii lui. Nu aveau niciun viitor dincolo de pereții acestei cabane.

\*

— Mor de foame, îi șopti el la ureche.

Zăceau înlănțuiți sub pătură. Picioarele ei se împleteau perfect cu ale lui. Ar fi fost greu să spui ce membru cui aparținea. Își țineau mâinile înlănțuite unul în spatele celuilalt.

— Ai o poftă insațiabilă.

— Știu. Și întotdeauna mi-e foame.

Jordan ridică fruntea și se uită în ochii verzi jucăuși.

— Vorbim despre același fel de apetit?

— Oh, vorbeai despre mâncare.

Jordan îi dădu o palmă peste fese și își desfăcu picioarele și brațele.



— Ce dorești la micul dejun? Stridii afumate sau pateu?

— Oh!

— Dar niște pâine cu unt?

— Asta e mai bine.

Scoase o felie de pâine și untul din coșul de picnic de lângă ușă și i le aduse. Reeves se uita alene la ea cum întinde untul pe pâine și i-l oferă.

— Ție nu ți-e foame? Întrebă el văzând că nu-și pregătește nimic de mâncare.

— Nu. Dar să ții minte că dacă mai rămânem mult blocați aici, îmi datorezi o rație de pâine și unt.

În timp ce mesteca, Jordan se juca încet cu urechile lui. Îi frecă lobii între degetele ei. Apoi, mâinile ei coborâră spre gât și umeri, masându-i mereu.

— Te pricepi foarte bine la chestia asta, remarcă el, apoi mai mușcă o îmbucătură mare de pâine.

Jordan se simțea cumva jignită că primea mângâierile ei atât de indiferent. Își lăsă intenționat degetele să treacă pe lângă pieptul lui. Mestecatul lui vânjos se opri brusc. Degetele ei moi cu vârfurile ovale găsiră sfârcurile. Reeves înghiți un nod.

— Presupun că nu vrei să te ocupi cu altceva în timp ce îmi termin masa, așa e? Întrebă el cu o voce joasă, schimbată. Buzele ei se rotunjiră în sus, într-un zâmbet de copil, când ea dădu din cap că nu și se apropie mai mult de el. Părul ei îi trecu ca vrăjit peste față. Jordan își lăsă capul în jos și începu să mângâie cu limba sfârcurile pe care degetele ei le făcuseră să se întărească.

— Jordan, gâfâi el. Dumnezeuule, ce bine este. Cum... De unde știi să faci asta?

— Din instinct, spuse ea suflându-i aburul cald pe piele.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Mama Natură.

Nu putea spune mai mult. Gura ei continua să se amuze pe pieptul lui, în timp ce mâinile îi coborâră și mai jos pe trunchi. Reeves simțea că nu mai are aer. Așteptă cu un sentiment de anticipație dureroasă ca degetele ei să ajungă la pata neagră de sub abdomenul lui și mai jos. Numai atunci din pieptul lui scăpă un mic geamăt de plăcere. Căzu pe spate, pe pătură.

Deși trebuia să aibă grijă de proviziile lor, bucata de pâine cu unt fu uitată într-un colț.

— Acesta este...

— Paradisul? o întrerupse el. Da, este paradisul.

— Îți place...

— Mai întrebi?

— Vreau să-mi spui.

Reeves deschise ochii și căută expresia ei neliniștită. Era aproape virginală, inocentă, emoționată, dorea să-i facă lui pe plac. Fața lui se înmuie când îi puse palmele pe ambele laturi ale capului.

— Da, da. Atinge-mă acolo, Jordan.

Gura ei era brutalizată de buzele care o cucereau cu finețe. Sâni ei erau atacați de mâini a căror forță consta în atingerea lor convingătoare. Sfârcurile ei erau mângâiate de o limbă blândă și aspră în același timp, ce abia putea ține în frâu dinții gata să muște.

Trupurile lor se cunoșteau acum atât de bine, încât el știa care este momentul când ea este gata să-l primească. Se avântă în interiorul ei, adânc, tot mai adânc și mai plin, mai sigur de dreptul lui de a se afla acolo. Acum mai mult ca oricând. Fiecare părticică din el, din bărbatul care era, care dorea să fie, se

concentra în acest rai misterios care îi aparținea numai lui Jordan. Se simțea îmbogățit, stimulat, puternic și pentru prima dată în viața lui cunoștea și înălțimile spirituale ale iubirii, nu numai pe cele fizice.

— Am vorbit serios atunci, în prima noapte, îi spuse el răgușit la ureche.

— Ce anume?

Dar nu fusese un cuvânt, fusese doar o expulzare blândă de aer pe care numai el putea s-o înțeleagă.

— Niciodată nu a mai fost așa pentru mine, Jordan.

O dată cu ultimul cuvânt, tumultul izbucni și el îi repetă numele în metru ritmic. Și de aceea nu a auzit cuvintele dulci pe care i le murmură ea în umăr: Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

\*

— Jordan? Dormi?

— Nu.

— Afară s-a făcut lumină.

— Serios?

— Da. Se răsuci puțin și își arcui capul spre spate. Văd lumină prin crăpătura ușii.

Femeia de lângă el nu se mișcă și bărbatul își reluă poziția inițială, cu bărbia pe fruntea ei.

— A stat și vântul.

Jordan oftă adânc și îl strânse și mai mult.

— Crezi că a trecut furtuna? Cuvintele erau mai întristătoare decât erau dispuși să admită.

— Da. Dar nici el nu se simțea tentat să se miște. Spuse cu jumătate de gură: Trebuie să ne sculăm și să ne îmbrăcăm.

— Da, cred că ai dreptate.

— Dar nu vreau, mormăi el.

— Nici eu.

Se îmbrățișară din nou sălbatic și se sărutară cu pasiune. Știau că idila lor s-a terminat. Cineva va veni să-i caute.

Helmut.

Se ridicară și se îmbrăcară în tăcere, simțindu-se brusc rușinați unul față de celălalt. După atâtea ore când stătuseră goi, fără sfială, acum întorceau capul stânjenți. Conversația lor, atunci când îndrăzneau să spună ceva, era banală, așa că renunțară la acest efort jalnic. Tot ce se putea spune fusese deja spus.

Reeves deschise ușa și se uită afară. Muntele era acoperit de o pătură albă de zăpadă, nu foarte adâncă. Cerul era tot înnorat, dar nu amenințător. Vântul se transformase într-o ușoară adiere ce nu reușea nici măcar să dea jos zăpada de pe crengile pinilor.

— Cred că am putea coborî după ce ne orientăm unde suntem. O să mergem încet.

— Foarte bine, răspunse ea absentă. În timp ce Reeves stingeă focul ca să nu continue să ardă singur, ea împături saltelele și le puse la loc, acolo unde stătuseră.

Reeves își puse jacheta de vânt și închise fermoarul. Insistă ca Jordan să-și înfășoare pătura în jurul ei, deși nu credeau că aerul rece va fi atât de greu de suportat acum, când nu mai sufla vântul ca aseară. Își împărțiră între ei rucsacul, aparatul de fotografiat și coșul de picnic, așa cum făcuseră și cu o zi înainte, apoi părăsiră refugiul oferit de cabană.

Jordan mai aruncă o privire de jur împrejurul cabanei mici, aparent ca să se asigure că nu au uitat nimic, în realitate însă dorea să și-o întipărească în minte, s-o păstreze pentru totdeauna în memorie.

Lacrimile din ochi făceau ca peisajul acoperit de zăpadă să pară apos, în timp ce îl urma pe Reeves afară din cabană. Începu să se târască anevoie în urma lui.

Cu grijă, dar destul de ușor, ajunseră la marginea pădurii. Imediat după ce trecură de ea, zăriră echipa de salvamontiști care pornise în căutarea lor. Erau vreo treizeci sau patruzeci de salvamontiști în costumele specifice, desfășurați pe o linie orizontală lungă de-a curmezișul pantei muntelui.

Reeves se opri și examină din ochi priveliștea cu un zâmbet trist pe față.

— După cât de riguros decurge operația, poți fi sigur că Helmut este cel care o conduce.

Jordan nu răspunse. Își mută aparatul de fotografiat de pe un umăr pe altul și porni după el, aruncând din nou o privire în jos. Ce o să-i spună lui Helmut? O s-o întrebe ce s-a întâmplat noaptea trecută? O să-și dea seama fără să întrebe? Sigur că dacă Reeves și ea or să se uite unul la altul, adevărul nopții va ieși singur la iveală.

Dar cu cât se apropiau mai mult de grupul de oameni care îi căutau, liniile din jurul gurii lui Reeves deveneau tot mai severe. Ochii lui nu mai străluceau de pasiune ca astă-noapte. Dimpotrivă, păreau să reflecte peticele de gheață de pe zăpadă, pe care le ocolea cu grijă în timp ce coborau. Le era frig.

Îngrijorarea îi strângea pieptul și nu era numai din cauza respirației ei îngreunate. Într-un colț secret al inimii ei, sperase că vor putea să-și reconcilieze ambițiile de viitor și să ajungă la un compromis în privința a ceea ce doreau de la viață. Splendoarea ultimei nopți nu putea fi atât de ușor datată uitării, nu-i așa?

— Ne-au văzut, spuse Reeves, smulgând-o

brutal din gânduri. Lăsă jos coșul greu și flutură din ambele brațe deasupra capului.

Jordan văzu că unul dintre oameni răspunde, fluturând și el entuziasmat din brațe. Purta o jachetă de schi de un roșu aprins și pantaloni negri strâmți băgați în ghete. Era inconfundabilul Helmut. Jordan văzu cum se întoarce ca să-i trimită înapoi pe cei mai mulți dintre bărbații aflați cu el, dându-și seama în mod corect că ea și Reeves erau teferi și puteau coborî singuri. Zece sau doisprezece dintre oameni rămaseră cu el și continuară să urce.

— Hai să-i așteptăm, spuse Reeves și lăsă jos povara pe care o ducea. Jordan făcu la fel. Împături pătura transformând-o într-o pernă groasă, o puse pe o piatră mare, netedă și se așezară amândoi pe ea. Până când zăpada va trece prin ea și va începe s-o umezească, Helmut o să ajungă lângă ei.

Tăcerea grea ce se așternu între ei doi devenea tot mai încordată cu fiecare clipă. În cele din urmă, Reeves se mișcă și îi aruncă o privire, după care întoarse ochii.

— Jordan, în legătură cu noaptea trecută... Oftă.

Asta este, își spuse ea. Începe să regrete. Să nu fac o scenă. Să fiu calmă. Să nu mă plâng și nici să nu mi smulg părul.

— N-am vrut să se mai întâmple. După noaptea aceea de furtună, când am aflat că ești logodită, am jurat că am să te las în pace. Dar, după aceea, ai spus că nu ai intenția să te căsătorești cu Helmut... atunci pe munte și apoi, ieri dimineață... și apoi ne-am rătăcit și toate astea...

— Te rog, Reeves, nu mai vorbi despre noaptea trecută. Printr-un act de voință, își stăpâni lacrimile și nu le lăsă să curgă pe obraji. Atunci, el întrebă într-o șoaptă abia auzită:

— Atunci știi cum mă simt, nu-i așa? Da, știa. Pentru ea, fusese un punct de cotitură în viața ei. Dacă se îndoise vreodată că ia o decizie corectă măritându-se cu Helmut, acum vedea clar că o astfel de căsătorie nu ar fi reușit niciodată. Dar era o mare nebunie să iubească un bărbat care nu simțea niciun fel de angajament decât față de următorul reportaj de succes – totuși, îl iubea pe Reeves. Căsătoria cu un alt bărbat era de neimaginat. Pentru Reeves fusese un episod ca oricare altul. Fusese un interludiu scurt, dar plăcut în viața lui. Constatase că este atrăgătoare, bine făcută și – înghiți un nod – foarte îndatoritoare. A reacționat așa cum ar fi reacționat orice bărbat în împrejurări asemănătoare. Ar fi fost o copilărie să creadă că în patima lor furioasă era altceva. Își înghiți un suspin.

— Da, știi ce a însemnat pentru tine, Reeves, răspunse ea cu mult mai multă seninătate în voce decât se așteptase.

— Bine, spuse el vădit ușurat.

Îl văzură pe Helmut care pășea spre ei. Expresia de pe chipul lui, deși obosită, era de entuziasm.

— Jordan, întrucât ai înțeles ce a fost cu noaptea trecută, vreau să știi că plec imediat. Plec la Paris în seara aceasta.

Cuvintele lui o străpunseră ca un pumnal în inimă. Așa de repede! Se descotorosea de ea cât putea de repede. Ruptura va fi astfel rapidă, curată, irevocabilă.

Ea nu se uită la el și nici nu răspunse. Nu voia să-l lase să-i vadă lacrimile. Nu va ști niciodată cât de tare o doare inima. Moartea de care murea sufletul ei va fi o moarte ascunsă, fără niciun fel de martori. Reeves nu trebuie să afle niciodată că îl iubește. Nemaivrând să ezite până va fi prea târziu, se smulse de pe locul de odihnă și se aruncă în josul pantei,

alunecând pe suprafața sticloasă.

— Helmut! strigă ea.

Lasă-l pe Reeves să creadă că timpul petrecut împreună nu fusese nici pentru ea decât o distracție întâmplătoare. Lasă-l să creadă că se întorcea înapoi, la logodnicul ei bogat. Lasă-l să creadă tot ce este mai rău despre Jordan Hadlock, dar în niciun caz să nu afle că îl iubește.

Helmut o aștepta cu brațele întinse și atunci când se aruncă în ele, bărbatul crezu că lacrimile de pe obrazul ei erau de bucurie.

— Iubita mea, iubita mea, spuse el îmbărbătător bătând-o ușor pe spate. Totul e în ordine, acum ești în siguranță. A fost cumplit?

Cumplit? Simțea că face o criză de isterie. Poate Paradisul? Utopia, Shangri-la, asta poate că da, dar în niciun caz cumplită.

— Mă bucur că te văd, spuse ea și continuă să stea agățată de el. Închise ochii ca să nu scape nimic din ea.

— Uite, iubito, bea asta. O să te încălzească.

Cafeaua fierbinte era dreașă din belșug cu coniac și se înecă la primele înghițituri.

— Încet, iubito, încet. Nu pornim înapoi decât atunci când ai să te simți complet refăcută. Pentru noaptea aceasta nu se prevede niciun fel de furtună. Eu sunt de vină pentru a nu am verificat buletinul meteo ieri înainte să plecăm. Furtuna de zăpadă era prevăzută pentru cotele mai înalte. Aș fi putut să te scutesc de acest coșmar.

Ce bine că ea și Reeves nu cunoscuseră buletinul meteo. Nu puteau fi trași la răspundere. Fuseseră victime.

— Reeves, arăți destul de bine, în ciuda calvarului prin care ai trecut.



Helmut radia. Jordan nu se întoarse, deși auzise pașii lui Reeves care scârțâiau pe zăpadă.

— Dați-i omului ceva de băut, spuse Helmut. Abia aștept să aud cum ați reușit să supraviețuiți noaptea și cum ați scăpat nevătămați.

Jordan se răsuci încet în brațele lui Helmut și văzu cum Reeves ia o ceașcă la fel cu cea din care băuse ea mai înainte. Sorbi din cafeaua fierbinte și îi mulțumi lui Helmut și asistentului acestuia.

— După ce am mâncat dejunul acela bogat pe care l-ai adus, Jordan și cu mine am decis să ne mișcăm puțin ca să dăm jos ceea ce pusesem pe noi și am mai urcat. Ne-am așezat ca să ne odihnim o clipă și... Vocea îi rămase suspendată în aer. Ochii lui verzi alunecară spre Jordan, care se mai rezema încă de Helmut. Ochii lui se înfipseră în ochii ei și vocea lui Reeves sună foarte dur când continuă: Am ațipit. Când ne-am trezit, eram înconjurați de zăpadă.

Describe apoi pe scurt drumul în jos, pe munte, până descoperiseră cabana aceea pentru unelte.

— Din fericire, ne-am refugiat acolo.

Și din nou ochii lui o fulgerară pe Jordan și din nou citi în ei dispreț și ostilitate. Reeves o ignoră și se întoarse din nou către Helmut.

— Înainte de căderea nopții, am avut ocazia să fim recunoscători atât fermierului necunoscut, cât și coșului tău de picnic.

Helmut râse și îl bătu pe Reeves pe umăr.

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de fata mea.

Jordan se crispă la auzul acestor cuvinte. Îndrăzni să ridice privirile către Reeves. O expresie de dispreț îi schimonosea trăsăturile feței.

— Este o femeie pe care o poți mulțumi ușor. Insulta ascunsă în această afirmație fu înțeleasă numai de ea, dar ea o percepuse și se simți profund rănită. Doar

nu-și smulsese hainele de pe ea și nici nu-l fugărise prin cabană până când în cele din urmă el i se supusese! Se întoarse spre Helmut și îl întrebă:

— Ce se aude cu avionul?

Helmut îi mângâie obrazul cu un deget.

— Așa ești tu, Jordan draga mea, întotdeauna preocupată de grijile altora, atunci când ai și tu necazurile tale. Pilotul meu a reușit să aterizeze cu avionul avariat. Și el și echipajul și toată încărcătura au scăpat intacti.

— Ce bine îmi pare, spuse ea.

O luă de mână s-o sărute și exclamă:

— Jordan, unde este inelul tău? Sper că nu l-ai pierdut prin zăpadă.

— Nu, eu...

Aruncă o privire neajutorată spre Reeves, dar fața acestuia nu lăsa să se vadă ce gândește. Parcă era dăltuită în piatră. Ochii verzi străluceau rece.

— Este în rucsacul meu.

— Dă-mi-l mie. Helmut arătă spre rucsacul pe care îl recuperase unul dintre oamenii lui. După ce îl apucă, în câteva clipe găsi buzunarul cu fermoar și scoase din el inelul cu diamant. Îl puse la loc pe degetul lui Jordan și spuse cu o profundă satisfacție:

— Așa. Acum lucrurile s-au întors acolo unde trebuie să fie.

Dar, de fapt, nimic nu era așa cum trebuia să fie. Ridică ochii triști către Reeves, dar locul unde stătuse el acum era gol. În timp ce Helmut o trăgea spre el ca s-o îmbrățișeze, văzu peste umărul lui că Reeves pornise deja în jos.

Știind că s-ar putea ca aceasta să fie ultima dată când îl vede, șopti:

— Iubirea mea, viața mea. Am să te iubesc întotdeauna. Auzind vorbele ei și interpretându-le

greșit, Helmut o îmbrățișa și mai strâns.

## Capitolul 10

— Mulțumesc că ai venit, Helmut, spuse Jordan, închizând ușa magazinului în spatele lui și atârând din nou anunțul „Închis” pe fereastră, după care trase obloanele.

— Iubita mea, eram în mijlocul unei întruniri foarte importante. Era vizibil iritat de faptul că fusese chemat pe neașteptate. Mărturisesc că nu înțeleg. Nu văd ce este atât de urgent.

— Îmi cer scuze, Helmut, dar nu am vrut să mai amân întâlnirea aceasta.

Îl conduse sus, pe scări, spre apartamentul ei și aprinse lămpile din sufragerie. Îi oferî un scaun și se așeză pe canapea.

— Helmut, nu mă căsătoresc cu tine.

Asta a fost. Acum o spusese. Nu fusese chiar așa de greu. Nu durea deloc. De ce nu spusese asta mai de mult? Nu avea de gând să ia măsuri de represalii împotriva ei. Nu striga la ea. De fapt, nu făcea nimic, se uita ținută la ea, ca și când ar fi fost sigur că își pierduse brusc mințile. Când își reveni din primul șoc, se aplecă în față pe scaunul lui și încercă să distingă pe chipul ei semnele unei tulburări mentale.

— Draga mea, cred că nu te simți bine. Sunt sigur că nu vorbești serios. Nu mai gândești clar. Poate că...

— Mă simt foarte bine, Helmut. De fapt, mă

simt mai bine decât m-am simțit vreodată în ultima vreme. Nu mă căsătoresc cu tine.

Experiența lui managerială își spuse cuvântul și Helmut se lăsa relaxat pe spătarul scaunului. Își încrucișa picioarele, punând o gleznă pe genunchiul celuilalt picior.

— Am constatat o schimbare la tine din noaptea când ai fost prinsă de furtună pe munte. A fost o experiență stresantă. Poate că ai fost traumatizată puternic. Sunt lucruri care se întâmplă, știi și tu. Dar cred că, cu timpul, ai să-ți revii și ai să-ți recapeți înfățișarea sănătoasă dintotdeauna și ai să reîncepi să gândești normal.

Era așa de sigur pe sine, că Jordan zâmbi afectuos. Scutură din cap.

— Nu, Helmut. Am luat decizia de a nu mă căsători cu tine cu mult înainte. Timpul nu mă va face să mă răzgândesc.

Rămase tăcut câteva momente lungi, cântărind tonul ferm al vocii ei, urmărind expresia neclintită de pe chipul ei

— Dar de ce, draga mea? Întrebă el în cele din urmă.

— Helmut, nutresc o profunda afecțiune pentru tine. Am petrecut împreună clipe frumoase. Nu am să pot niciodată să-ți mulțumesc suficient pentru generozitatea ta, și nici nu voi uita bunăvoința ta.

Se ridică și merse până la capătul canapelei. Degetele ei examinau cusăturile din jurul pernelor și continuă:

— Dar nu te iubesc în felul în care o soție trebuie să-și iubească soțul. O căsătorie fără dragoste ar fi incorectă pentru amândoi. Suntem foarte departe unul de altul ca formație, la propriu și la figurat. Nu voi reuși niciodată să mă încadrez în lumea ta.

— Lasă-mă pe mine să judec acest lucru, Jordan, spuse el.

Ea zâmbi.

— Nu pun la îndoială capacitatea ta de a lua decizii, Helmut, dar aceasta este o hotărâre de inimă. De sentimente. Eu nu sunt o angajată pe care poți s-o aranjezi într-o funcție oarecare în cadrul conglomeratului tău.

— Asta este impresia pe care ți-am lăsat-o?! Îmi pare rău. Nu am avut niciodată intenția să te fac să simți că încerc să te modelez pentru a te transforma în ceva ce tu nu-ți dorești.

— Ceea ce mă aduce la următorul punct, spuse ea. Poate că în momentul de față mă găsești amuzantă. Nu sunt ca femeile cărora le-ai făcut curte. Dar cât va mai dura caracterul acesta de noutate? Când o să te plictisești de mine?

— Te iubesc așa cum ești, Jordan.

— Toată viața? Întrebarea ei lovise bine. Helmut întoarse repede privirile și Jordan înțelese că întrebarea ei îl făcuse să gândească altfel, așa cum nu o mai făcuse niciodată până acum. Am avut o căsnicie dezastruoasă. Asta mi-a fost de ajuns. N-aș vrea să te fac cumva nefericit.

— N-ai să mă faci, protestă el încăpățânat.

— Ba da, Helmut. Eu vreau liniște. Fostul meu soț mi-a promis copii și un cămin, stabilitate, securitate. Nu s-a ținut de cuvânt. Și deși posibilitățile și calitățile tale le depășesc cu mult pe ale lui, am să te plictisesc curând cu ritmul meu casnic. Sunt o americană de modă veche din Midwest. Cu idei preconcepute. Mi-a făcut plăcere fiecare clipă pe care am petrecut-o în străinătate, Helmut, și nu aș da pentru nimic în lume această experiență, dar acum vreau să mă duc acasă. Te rog să mă ierți pentru

dezamăgirea pe care ți-o provoc. Dar este spre binele nostru. Te asigur.

— Dar de ce ai acceptat propunerea mea dacă ai simțit mereu că nu era bine? Întrebă el cu o oarecare intonație aristocratică în voce.

— Am acceptat? Oficial? ripostă ea.

Helmut zâmbi pentru prima dată. Era un zâmbet trist.

— Presupun că nu. Sunt obișnuit să obțin ceea ce vreau. Adăugă apoi cu siguranța de sine care îi era caracteristică: Nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că nu vrei să te căsătorești cu mine.

Jordan râse.

— Helmut, ești adorabil.

Scoase cutiuța de catifea din buzunar și se duse către locul unde el stătea acum în picioare lângă scaun.

— Iată inelul tău.

— Nu îndrăznesc să sper că dorești să-l păstrezi ca o dovadă a stimei mele.

Jordan zâmbi, dar dădu din cap că nu.

— Voi, americanii! Ați rămas tot puritani, pufni el cu afecțiune.

— Morala clasei de mijloc.

— Exact, spuse el înțepat. Cu idei arhaice și idealiste despre dragoste și căsătorie.

Privi în jos către cutia cu inelul și o răsuci în mână. Fruntea i se încruntă vădind concentrare. Își amintea de ceva.

— Jordan, decizia asta a ta are ceva în legătură cu ziaristul american, nu-i așa?

— Helmut, ce absurditate, spuse ea repede, dar lăsă capul în jos și întoarse privirile pentru ca el să nu vadă durerea care-i umplea ochii. Ce ar fi să bem ceva?

Helmut îi ignoră oferta.

— Jordan, uită-te la mine.

Ea se conformă încet și atunci el văzu durerea care îi marca atât de clar trăsăturile. Își ținea trupul rigid și drept, ca și când dacă și-ar fi permis să se relaxeze acesta s-ar fi sfărâmat în mii de bucățele și s-ar fi dezintegrat. Bărbatul lăsa să-i scape un suspin.

— Aha, deci asta este.

— Helmut, el n-are nimic de-a face cu asta.

Privirea lui cinică și severă îi spusese că n-o crede.

— Îți jur că nu l-am mai văzut de când am fost salvați de pe munte.

— Asta nu are nicio legătură cu sentimentele tale, iubito. Acum când mă gândesc la ultimul interviu, pe care Reeves a insistat să-l avem în aceeași după-amiază, era cam răvășit și agitat. Ce s-a întâmplat în cabana unde v-ați adăpostit în noaptea aceea?

— Nimic.

— Minți, Jordan.

Da. Mințea. Ceva se întâmplase în noaptea aceea. Viața ei începuse și se încheiase în spațiul acelor câteva ore pe care le petrecuse împreună cu Reeves. În ultimele două săptămâni se mișcase făcându-și treburile de rutină ca în automat, răspunzând la miile de întrebări pe care i le puneau clienții ei, cu toată politețea și răbdarea de care era în stare.

Prin ceața care îi învăluia mintea, încercase să-și facă niște planuri de viitor, căci fiica domnului Bauerman urma să vină curând ca s-o înlocuiască, dar era incapabilă să treacă cu gândul dincolo de ziua de mâine. Supraviețuirea zilnică îi solicita toată energia și concentrarea.

Se lăsa să cadă pe canapea și privi în gol la mâinile ei. Abia atunci când pernele se lăsară sub

greutatea lui Helmut își dădu seama că acesta se așezase alături de ea. Îi luă mâinile reci în mâinile lui.

— Ești îndrăgostită de el, spuse el cu precizia unui clarvăzător.

Iar ea confirmă din cap nefericită. Lacrimile începură să-i curgă din ochi când ridică privirile spre el.

— Helmut, îți jur că mă hotărâsem deja înainte să-l cunosc pe Reeves Grant.

— Te cred, dar asta nu are nici o importanță, nu-i așa? Și știe ce simți pentru el?

— Nu.

— Ești cea mai enervantă creatură, Jordan. De ce nu i-ai spus omului? De unde vrei să ghicească?

— Nu, Helmut, nu contează dacă știe sau nu. El... nu simte același lucru pentru mine. Nu avem aceleași scopuri.

— Nu prea cred. Omul este un prost dacă te părăsește. Am să-l chem înapoi imediat.

— Nu! exclamă ea și își încleștă mâinile. Te rog să-mi promiți că nu ai să încerci să iei legătura cu el în niciun fel. În câteva zile, plec acasă. Acolo mă voi simți mai bine.

El îi aruncă o privire plină de îndoială.

— Am primit numai o scrisoare de la el. Reportajul lui este programat să apară în revistă anul viitor. A spus că o să mă anunțe când anume.

Jordan simți că se detestă că pune această întrebare, totuși o rosti:

— De unde a fost trimisă scrisoarea?

— De la Paris.

— Da, a spus că pleacă la Paris, oftă ea.

— Jordan...

— Mă simt foarte bine, Helmut. Zău că da.

Zâmbi cu mai mult curaj decât se credea în stare.



O clipă mai târziu, îl însoțea pe scări în jos și îi deschise ușa. El se întoarse și o îmbrățișă cu căldură, sărutând-o pe amândoi obraji, într-un gest tipic european.

— Draga mea Jordan. Mi-a făcut plăcere timpul pe care l-am petrecut împreună. Am să simt mereu o undă de nostalgie ori de câte ori voi trece pe aici. Ești sigură că nu vrei să te căsătorești cu mine?

— Da, sunt sigură, spuse ea răbdătoare. Mi-ai lărgit orizontul lumii, Helmut. Perspectivele. Faptul că te-am cunoscut pe tine a fost cea mai bună învățătură.

— Am fost un nătărău, spuse el.

Nu prea-i stătea în fire să se deprecieze, încât Jordan râse.

— De ce?

Helmut o strânse la piept.

— Ar fi trebuit să te arunc în pat de prima dată când am avut ocazia, în loc să țin seama de obiecțiile tale că nu se cuvine. N-am să-mi iert asta niciodată.

— Refuzul meu constant este ceea ce ți-a menținut interesul, spuse ea blând. Mai devreme sau mai târziu ai fi renunțat și ai fi plecat oricum.

— Nu fi chiar așa de sigură, șopti el și ochii lui albaștri studiară fața frumoasă întoarsă către el. Își dresse apoi vocea: Când spui că pleci?

— Nu știu exact. Bill trebuie să-mi trimită preavizul în câteva zile.

— Pot să te mai văd înainte să pleci? întrebă el blând.

— Nu cred, Helmut, spuse ea zâmbind. E mai bine așa.

— Întotdeauna pragmatică. Simțul tău practic este una dintre cele mai mari virtuți ale tale, Jordan.

Jordan râse din nou.

— Nu e un compliment prea galant. Unde sunt

toate complimentele acelea poetice cu care mă copleșeai?

Râse și el, dar apoi deveni brusc serios:

— Să nu mă înțelegi greșit. Minte ascuțită nu ți-a micșorat cu nimic atracția sexuală.

O trase aproape de el pentru ultima dată și îi șopti următoarele cuvinte direct în ureche:

— Să nu te lași toată viața condusă numai de acest simț logic pe care îl ai, Jordan. Uneori, cele mai mari realizări pot fi rezultatul unui joc de noroc.

O sărută încă o dată pe buze și plecă.

\*

— La naiba, murmură Jordan refăcând drumul înapoi către etaj. Chiar cu o clipă mai înainte închisese magazinul și stinsese luminile. Și acum încă un client bătea cu putere la ușă. Era obosită. În ultima săptămână încercase să pună la punct librăria, ca să arate cât mai bine când vor veni soții Bauerman cu fiica. Toată noaptea, după orele de program, își împachetase lucrurile personale în lăzi, pentru transport. Astăzi fusese chiar foarte ocupată. Un autobuz întreg de oameni în vârstă din Detroit descinsese în magazinul ei și toți cei cincizeci și unu de ocupanți ai autobuzului ceruseră să li se acorde personal atenție. După plecarea lor, rafturile rămăseseră goale și fusese nevoită să le umple din nou.

Iar acum cineva ignora cu bună știință plăcuța pe care scris **ÎNCHIS**. Exasperată, întoarse cheia în broască și smuci ușă.

— Am în...

Cuvintele îi muriră pe buze și ochii i se făcură mari.

În prag se afla Reeves. Se rezema nonșalant de peretele exterior. Se uita la norii grei de deasupra capului, care începeau să arunce primele picături de ploaie.

— Se pare că nu pot să ajung aici decât pe vreme de furtună, spuse el fără nicio legătură, și își făcu drum trecând pe lângă ea. Jordan era atât de uluită încât nu încercă să-l împiedice să intre. Maxilarul i se lăsase în jos și brațele îi atârnavă fără vlagă în lungul trupului.

— Ce faci aici? rosti ea în cele din urmă.

— Am venit să te ajut să împachetezi.

Își lăsa aparatul de fotografiat și sacul de cânepă pe podea și își scose haina.

— Ai ceva de mâncare? Mor de foame.

Fără alte cuvinte, se răsuci pe călcâie și, în secunda următoare, îi auzi pașii care urcau spre etaj. Încă nevenindu-i să creadă că era acolo, Jordan îl urmă. Când ajunse în capul scării, îl văzu deja în bucătărie, inspectând prin cămară.

— Unt de arahide? Asta-i tot? întrebă el dezamăgit. Cred că o să trebuiască să ies în oraș la cină.

— Reeves? făcu ea, în timp ce mâinile i se strâneau pumn. Ce faci aici?

Reeves privi cu simpatie către ea.

— Te repeți, Jordan. M-ai mai întrebat asta.

— Și n-ai răspuns.

Ba am răspuns. Ți-am spus că am venit ca să te ajut să împachetezi. Pleci peste câteva zile, nu-i așa?

Nonșalanța cu care își întindea unt de arahide pe o felie de pâine veche o uluia. Ce aștepta de la ea? Nu știa ce intenții are, dar era din ce în ce mai furioasă, căci nu înțelegea ce fel de joc joacă.

Îi smulse sandvișul din mână înainte să apuce

să ia prima îmbucătură și îl aruncă pe masă.

— Reeves, nu știu ce faci aici, dar eu nu vreau să particip la asta. Cum îndrăznești să dai buzna aici și să valsezi așa!

Jordan fierbea de furie, dar el o domoli imediat, mormăind:

— Mi-ai stricat bunătate de sandviș, și arătă spre felia de pâine care aterizase cu untul în jos pe masa de bucătărie. Tot așa de năbădăioasă ai să fii și după căsătorie?

Căsătorie! Cuvântul se izbi de pereții bucătăriei minuscule și îi răsună ca un țipăt în creier. Îi demontase tot arsenalul de apărare. Se îndreptă clătinându-se spre masa din bucătărie și se uită la el cu ochi cărora nu le venea să creadă. Reeves apucă sandvișul buclucaș, îl inspectă, decise că nu era compromis chiar total, îl îndoii în două și apucă o îmbucătură mare.

— Ai înnebunit, spuse ea. Ce vrei să spui prin „căsătorie”?

— Știi tu, mormăi el cu gura plină de pâine și unt de arahide. Dragi invitați, ne-am adunat aici, etc., etc. Flori. Lumânări. Mame înlăcrimate. Căsătorie.

— Dar...

— Nu mai ești logodită cu Helmut, așa e?

Nu reuși decât să dea din cap afirmativ.

— Așa credeam și eu. Ieri mă plimbam pe Champs Elysées și aproape că m-am împiedicat de un chioșc. În ultima vreme am băut cam mult, vezi tu, și uneori mă cam clatin, adăugă el pe un ton confidențial. Oricum, era acolo foița aia de scandal în care poza lui Helmut era pe prima pagină. Ținea brațul în jurul taliei unei contese italiene a cărei avere se bucură aproape de aceeași admirație ca și nurii ei. Am făcut o investiție de câțiva franci și am cumpărat maculatura aia. După

cinci cești de cafea fierbinte și un duș rece, când am fost sigur că sunt treaz, am citit reportajul. Se pare că Helmut și contesa sunt subiectul numărul unu în toată Europa. Așa că mi-am imaginat că ești liberă să te căsătorești cu mine. Cred că va trebui să așteptăm până ne întoarcem în America ca să legăm nodul. Știu că părinții tăi și mama mea...

— Reeves! strigă ea. Când sporovăiala lui încetă în cele din urmă, Jordan spuse calmă: Nu poți să dai buzna pur și simplu aici și să spui că ne căsătorim.

— De ce nu? Ne iubim, nu-i așa? Apoi se bătu cu palma în frunte: Asta era! Preferi să te cer oficial în căsătorie. Ridică din umeri: Foarte bine. Vrei să te căsătorești cu mine, Jordan? E ușor de trăit cu mine. Am toți dinții în gură și nu trebuie să rânești după mine. Sunt zdravăn la trup. Destul de întreg la minte. M-am lăsat de fumat – de două ori. Beau numai cu măsură – ultimele câteva săptămâni nu se pun la socoteală. Fac duș cel puțin o dată pe zi. Am o personalitate fermecătoare. Sunt îngrozitor de chipeș și...

— Modest.

Reeves dădu din cap afirmativ.

— Și modest.

Jordan izbucni în râs. Simțea că face explozie. Brațele lui o cuprinseseră imediat, strângând-o la pieptul lui. Părul ei se încurcă între degetele lui când îi dădu capul pe spate ca să se poată uita la chipul ei. Mina lui amuzată dispăruse, înlocuită de o expresie de încruntare neliniștită.

— Asta vrea să însemne da?

Nu se gândea la căsătoria ei nefericită cu Charles. Nu se gândea nici la hotărârea ei de a duce o viață independentă. Singurul ei gând era că Reeves se întorsese din nou în viața ei. După acele săptămâni

nefericite când trăise fără el, nu avea de gând să-l lase să plece din nou.

— Cum aş putea oare refuza o cerere în căsătorie atât de romantică?

— Nu poţi. Şi nici n-am să te las. Ochii lui îi mâncau din priviri toată faţa. Am trăit într-un adevărat iad, Jordan. În noaptea aceea când am ajuns pe bâjbâite la uşa ta nu m-am gândit că mă va lovi trăsnetul. Nu m-am gândit niciodată că voi îndrăgosti, dar când acest lucru s-a întâmplat, mi-a ars creierii. Trebuie să faci parte din viaţa mea. Gura lui plană o clipă deasupra buzelor ei. Dumnezeuule, ce dor mi-a fost de tine.

Buzele ei fură despărţite de nevoia lui urgentă. Limba lui o atinse pe a ei cu familiaritatea aceea deosebită care îl uluise încă de la primele lor săruturi. Jordan se simţea neajutorată sub presiunea fierbinte şi se lăsa în voia gurii lui. Dorinţa care mocnise închisă în ultimele câteva săptămâni ieşi la suprafaţă la prima suflare asupra tăciunilor încinşi.

Gura ei împărtăşea pe deplin patima lui şi îl încântă apropiindu-se şi mai mult de el, împletindu-şi trupul cu al lui.

Reeves răspunse cu un mic zvâcnet al coapselor.

Se smulse apoi de lângă ea după câteva minute lungi de săruturi pătimaşe, îi cuprinse capul în palme şi o privi adânc în ochi:

— Jordan, de ce ai fugit la Helmut când am coborât de pe munte?

Vocea lui blândă nu făcea decât să amplifice şi mai mult importanţa întrebării la care aştepta un răspuns.

— Nu puteam să te las să vezi cât de mult te iubesc, Reeves. Tocmai îmi spuseseşi că pleci la Paris.

Am crezut că vrei s-o rupi definitiv cu mine cât mai limpede și nu vrei să mă lași să văd nimic important în ceea ce se întâmplase între noi.

— Te-am întrebat dacă știi ce însemni tu pentru mine. Ai spus că știi.

— Credeam că am fost o distracție de moment, că mă lași fără niciun fel de legături sentimentale.

— Gâsculiță ce ești, chicoti el. Dacă îți amintești, nu era un loc sau un moment foarte potrivit pentru mine ca să-ți spun că vreau să rămâi cu mine pentru totdeauna. Imediat ce mi-aș fi rezolvat treburile de la Paris, intenționez să mă întorc la tine. Speram că vei înțelege asta. Dar următorul lucru pe care am văzut că-l faci a fost să alergi în josul pantei și să te arunci în brațele lui Helmut, acceptând din nou inelul acela cu diamant pe care ajunseseam să-l urăsc.

— Oh, Reeves, data viitoare să nu mai fii așa de criptic.

— N-o să mai fie nicio dată viitoare. Trebuie să te măriți cu mine acum, Jordan, spuse el insistent, apucând-o cu mâinile de coapse și trăgând-o spre el.

— De ce? Ești însărcinat?

El o apucă în glumă de păr și o trase spre spate.

— Nu, dar am să mă străduiesc din răspuțeri să te las pe tine însărcinată, dacă asta îmi garantează că te căsătorești cu mine, o amenință el. De fapt, chiar îmi place ideea asta. Ia gândește-te câte fotografii pot să fac cu tine și cu copiii.

— Copiii?

— Da. Știi tu - omuleții ăia mititei care scâncesc și urlă mereu.

— Sunt prea bătrână ca să mai fac copii, spuse ea.

— Atunci e bine să începem imediat, spuse el și o împinse spre dormitor.

\*

— Ai vreo rezervă în ceea ce privește căsătoria cu mine? Întrebă el în timp ce buzele lui ciupeau ușor pielea delicată de sub brațul ei.

Hainele lor se amestecaseră pe capacele lăzilor pe jumătate ambalate și se cuibăriseră în cuverturile patului pe care îl mai împărțiseră o dată. Afară ploua.

— Am un milion de rezerve, murmură ea cu gura în coastele lui. Vârfurile degetelor ei îi traversau lungimea coapsei. Dar un om înțelept mi-a spus cândva să nu las gândirea logică să ia decizii pentru mine. Uneori trebuie să riscăm. Și cred că tu reprezinți un risc rezonabil.

Reeves îi puse un deget sub bărbie și îi ridică fața spre el.

— Acest om înțelept nu se numește cumva, din întâmplare, Helmut Eckherdt?

— Din întâmplare, așa se numește.

— Ei bine, naiba să mă ia, chicoti el. Lasă-l pe el să-și asume meritele.

— Vrei să spui că...

— Da, am auzit și eu de la el același lucru. Tocmai îmi făceam bagajele furios în ultima noapte, când mi-a telefonat la hotel. Mi-a spus fără niciun fel de echivoc că aş face bine să-mi mișc fundul înapoi și să mă căsătoresc cu tine, până nu te ia altul mai isteț ca mine. Când i-am spus că tocmai asta mă pregăteam să fac, a spus: Bravo ție! — și a închis.

Râseră împreună încet.

— Întotdeauna i-a plăcut să ia problemele în propriile mâini.

— Și mie îmi place să-mi iau problemele în propriile mâini, spuse Reeves. Numai că „problemele”



lui erau sâni frumoși ai lui Jordan. Ea se lăsă pe spate și i se oferă fără restricții. El își afundă capul și sărută depresiunea dintre sâni ei.

— Îmi distragi atenția, spuse el.

Ea se arcui instinctiv către el și simți cât este de excitat, tare și fierbinte, izbindu-se de ea.

— De la ce anume? întrebă ea. Mâna ei îl găsi și îl imploră să vină mai aproape.

— De la faptul că trebuie să-ți povestesc despre noua mea slujbă. Vocea lui devenise mai profundă. Dar acum las-o baltă.

Imediat simți că mâna ei îi dă drumul și îl împinge la o parte.

— Nu poți să faci ceea ce faci și să asculți în același timp?

— Nu. Pentru că tu nu poți să vorbești dacă eu am să continui să fac ceea ce făceam.

— Oricum, nu foarte clar. La naiba. Ei bine, am să mă grăbesc. Își lăsă capul pe pieptul ei și spuse: O editură din New York se ține de mine de mai mulți ani să le scriu o carte, un fel de eseuri ilustrate, cu privire la ultimul deceniu, care ar cuprinde cam cea mai mare parte a carierei mele. Am fost la Paris ca să mă întâlnesc cu câțiva dintre cei mai importanți redactori care erau la un fel de târg al cărții sau cam așa ceva. Oricum ca s-o scurtez – căci am de rezolvat alte probleme presante – am negociat un contract. Cum ți se pare?

— Reeves, strigă Jordan entuziasmată. Se așează în capul oaselor, smulgându-i astfel perna confortabilă de sub cap. Asta e minunat! Nu ești emoționat?

— Da, recunosc el modest. Înseamnă o mulțime de bani, dar în același timp trebuie să evaluez tot ceea ce am văzut, am auzit, am trăit în acești ultimi ani. Unele dintre aceste experiențe au fost deosebit de

prețioase și cred că trebuie împărtășite și altora. Crezi că doi scriitori într-o familie ar fi ceva absurd?

Jordan își trecu degetele iubitoare prin părul lui ciufulit.

— Cred că pot să supraviețuiesc în orice condiții alături de tine. Iar ideea cărții este minunată. Am să te ajut cum am să pot.

— Bine. Nu prea mă pricep la cuvinte. Acum că am terminat cu chestia asta...

Își puse mâinile pe umerii ei și încercă s-o tragă înapoi, jos, dar ea rămase tot în șezut.

— N-am terminat încă. Unde o să locuim?

Reeves își înăbuși o înjurătură.

— Încă nu m-am hotărât. Ți displac Washingtonul? Virginia are câteva locuri foarte drăguțe. Apoi, cu o degajare exagerată, adăugă: Avem o familie prezidențială foarte fotogenică. Și mereu sunt alegeri.

O cută îi încreți fruntea îngrijorată și îi umbri cercurile albastre din jurul irisului.

— Dar, Reeves, n-o să tânjești după toate călătoriile și emoțiile lor, nu-i așa?

Reeves o trase spre el.

— Nu. Cu experiența și recomandările mele n-am să rămân niciodată fără lucru, dar cine se scoală de dimineață departe ajunge. Știu cât de mult îți dorești stabilitatea unui cămin. Și eu vreau același lucru. Am vorbit serios când spuneam că am să fac fotografii cu tine și cu copiii în jurul tău.

De astă dată, Jordan nu se mai împotrivi când el o trase în jos, pe pernă.

— Și eu am vorbit serios când am spus că sunt prea bătrână.

— Aiurea. Ia te uită ce bună ești. Ochii lui îi analizau trupul cu o plăcere lascivă. Absolut perfectă. Buzele îi urmau traseul ochilor. Într-una din aceste zile

am să-mi fac timp să-ți număr zonele erogene. Cred că o să dureze câteva ore, nici nu mă îndoiesc de asta. Câteva ore încântătoare.

Sânii ei erau foarte atenți și îi răspunseră într-un mod care nu-i dezamăgea buzele.

— Ai fi în stare să-i refuzi unui bebeluș plăcerea de a se hrăni la acești sânii? Întrebă el.

Limba lui îi aduse sfârcurile într-o stare de dorință dureroasă și el îi desfată trăgând ușor de ei cu buzele. Jordan gemu de plăcerea senzației de căldură umedă.

Mâinile lui o adarau în timp ce coborau încet spre acea zonă secretă care era însăși esența feminității ei. O găsi gata și tânjind să-l primească. Când buzele lui ajunseră din urmă mâinile și o sărutară acolo, Jordan strigă cu o bucurie inexprimabilă căci iubea și știa că este iubită.

— Te iubesc, Jordan, spuse el în timp ce se ridica deasupra ei. Coapsele ei se încordară rezemându-se de mușchii puternici ai picioarelor lui în timp ce el se așeza între ele. Își uni trupul cu al ei. Te-am convins că vei fi o mamă perfectă?

— Mai convinge-mă un pic.

Trupul lui o mângâia pe dinafară și pe dinăuntru, iar mâna lui se strecură printre trupurile lor găsindu-i sânii.

— Ai în tine atâta iubire de dăruit, Jordan. Fii generoasă, fă un copil pentru noi.

Îi prinse sânul în mână și îl frecă de pielea lui umedă.

— Reeves, știi că te iubesc. Vreau să fiu a ta.

— Ești a mea. Pentru totdeauna.

Ea îl strânse cu și mai multă putere. Un cutremur le zgudui trupurile.

— Jordan, niciodată n-am să mă satur de tine.

În acea clipă, propria lor pasiune îi urcă pe culmile universului, dar el era acolo, împreună cu ea, ținând-o în brațe și împărtășind totul cu ea. Iar când și ea simți tremurul necontrolat al coapselor lui, știa că avea dreptate.

O dragoste ca aceasta merita să aibă urmași.

Sfârșit